

1506/608

X

SELECTIONES
ÆSOPI PHRYGIS Fabulæ,
ET
LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.
ISOCRATIS

Orationes duæ,

Ad DEMONICUM & NICOCLEM.

Cebetis Thebani Tabula :

NEC NON

GALENI PERGAMENI

Suaſoria ad artes oratio.

Græce & Latine.

habuer

In uſum Juventutis SCOTICÆ Græcarum li-
terarum ſtudioſæ.

EDINBURGH

Apud W. RUDDIMAN, J. RICHARDSON,
& Socios, Sumptibus J. KINCAID &
W. SANDS, Bibliopolarum.

M. DCCCLXVII.

No. 1000

SELECTORES
ESOPHRYGIA FABRIS

LUCIANI RAMOSATENSIS

ISOTIS

AD DEMONSTRANDUM & NICOLAUM

Cebetis Thebani Tabula:

NEC NON

GALLENIPERGAMENI

Simul et ad tres orationes.

Græce & Latine.

In alium juvenem de Scythia & Circassia II.
testamentum habet.

EDINBURGH

Apud W. Riddiman, H. Riddiman,
& Socios, Stampers & Printers,
W. Sands, Bibliopolem,
M. Riddiman.

Bibliopolae Lectori.

S.

QUAMVIS tam perspicua sit hujus Sylloges utilitas, ut nullâ ferè præfatione opus esse videatur; haud ab re tamen fore existimavimus Lectorem admonere non nos privato nostro consilio, sed eruditissimorum in Academiis nostris Professorum suasu atque instinctu rem aggressos, quâ nimis non minori solùm sumptu, sed & commodiore mole comparetur quantum ex optimis hisce Auctoribus in Scholis nostris vulgò doceri solet. Lepidam Galeni ad artes suasorias adieciimus, non tam quoddam Auctor ille in gymnasiis, a tyronum

tyronum manibus teratur, quàm quiddam orationis
 hacce præcipuam suam gratiam atque lepore ad incen-
 tandos juvenum ad studia animos sese commen-
 det. Caterum ad Textum quod attinet, quem
 admodum emendatissimorum exemplarium in
 hac nostra editione fidem sumus sequuti, ita
 Typographum sedulo & accurate partes suas
 obisse speramus. Reliquum est, ut quàm maxi-
 mas possumus gratias agamus doctissimis, quos
 supra laudavimus, Academiarum nostrarum
 Moderatoribus, & aliis eruditione præstantibus
 viris, qui ut prioribus, in edendis quæ è re Aca-
 demica essent, opellis faverunt, ita eandem
 animi benevolentiam erga nostros hosce cona-
 tus prolixè polliceri sunt dignati.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

αὐτῶν ἡ ἀρχὴ ἐστὶν ἡ πρώτη.

αὐτῶν ἡ ἀρχὴ ἐστὶν ἡ πρώτη.

ΠΡΩΤΟΤΕΛΕΣΤΑΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΧΛΙΑΣ ΑΝΕΣΤΑΣ
 ΔΕ Αὐτῶν ΤΡΥΖΟΝΤΩΝ, ἔστιν ὁ ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΤΩΝ
 οἰκίων ὑμῶν ἐμπιπρασμένων, αὐτοὶ δὲ

ἐστὶν ὁ ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΤΩΝ οἰκίων ὑμῶν ἐμπιπρασμένων, αὐτοὶ δὲ

β'. Λύκω καὶ Ποιμένεσσι.

Αὐτῶν ἰδὼν ποιμένεας ἐδίοντας ἐν σπηλῇ
 πρὸς αὐτοὺς, ἐχρὺς προσελθὼν, ἤλκετο, ἔφη,
 ὑμῖν θόρυβος, εἰ ἐγὼ τὸτο ἐποίησι;

γ'. Ἴωπτος καὶ Ἴωποκόμτος.

ΚΡΙΘΙΩ ἢ τῷ Ἴωπτι ὁ Ἴωποκόμτος κλέπτων καὶ
 πωλῶν, ἢ Ἴωπον ἔτειβε καὶ ἐκλίνιζε πάσας
 ἡμέρας. ἔφη ὁ Ἴωπτος· ὃ δέ τις ἀληθῶς καλὸν
εἶναί με, τινὲς κειθὺν ἢ τρέφουσιν μὴ πῶλῃ.

δ'. Ροιὰ καὶ Μηλέα.

ΡΟΙΑ καὶ ΜΗΛΕΑ περὶ κάλλος ἦειζον. πολλῶν
 δ' ἀμφισβητήσεων μετὰ γυρομένων, βάττος
 ἐκ τῶς πλησίον ἀκέσασα φράσκει, παυσώμεθα, εἴ
πεν, ὃ φίλοι, ποτὲ μαχομέναι.

ε'. Γεωργὸς καὶ Ὀφίς.

ΓΕΩΡΓΟΣ χειμῶντος ὥραν, ὄφιν εὐρὺν ὑπὸ κρύεσσι
 πεπηγότα, τῶτον λαβὼν, ὑπὸ πόλπε κατέθετο.
 θερμαιθεὶς δὲ ἐκῆντος καὶ ἀναλαβὼν τινὲς ἰδίᾳ
 φύσιν ἐπληγε ἢ ἐνεργετῶ.

ς'. Ὀρνις καὶ Χελιδών.

ΟΡΝΙΣ ὄφιος ὡς εὐρύσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμαί-
 νασα ἤξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη
 αὐτῷ, ἔφη· ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ
 αὐξηθέντα ἀπὸ σὺ πρῶτης τῷ ἀδικεῖν ἀρξείας;

Ζ'. Ὑς καὶ Κύων.

Υς καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤειζον· ἔφη δ' ἡ
Κύων, εὐτοκῶς εἶναι μάλιστα πάντων τῶν
παιδῶν. καὶ ἡ ὕς ὑποτυχεῖσα, πρὸς ταῦτά φησιν,
ἀλλ' ὅταν τὸτο λέγῃς, ἴδω ὅτι καὶ τυφλὸς παῖς
σαυτῆς σκύλακας τίκτει.

η'. Μῦα.

Μῦα ἐμπισθεῖσα εἰς χύτραν κρέασι, ἐπειδὴ
ὑποπνίγεσθαι ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτὴν·
ἀλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ λέλωμαι,
καὶ σποθαιῶ καὶ ἐν μέλει μοι.

θ'. Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλῳ ἀλός. θρηνηῶν ἔλεγεν,
οἵ μοι τὰ ταλαιπώρῳ καὶ δυσήνῳ πῶς οὐ
χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινός, ἐκ ἀργυροῦ, ἐκ ἄλλο
τι τιμίων· κόκη δὲ σίτε μικρὸς καὶ θανάσιος
μοι πρὸς ἐνένησεν.

ί'. Μῦαι.

Εν τίνι ταμείῳ μέλιτι ἐκχυθέντι, μῦαι
πρὸς ἄλλη κατήδιον. ἐμπαχύντων δ' ἡ πο-
δῶν

ΑΙΣΩΠΟΥ

δῶν αὐτῶν, ἀναπλῦσαι ἐκ εἶχον. ὑποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιναι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχέαν βρωσιν ὑπολλύμεθα.

ια'. Λέων καὶ Βάτραχος.

Λέων ἀκύντας ποτὲ βατράχους μέγα βοῶντες, ἐπεσθόρη πρὸς τὸ φωνῶν, οἰόμενοι μέγα τι ζῶον εἶναι. προσμείνας δ' μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν παρελθόντα τὴ λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

ιβ'. Χύτραι.

Χύτρων ὄρεακίνων καὶ χαλκῶν ποταμοὺς κατέφευγον. ἡ δ' ὄρεακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν. μακρόθεν με κολύμβει, καὶ μὴ πλησίον. εἰάν γάρ μοι σωπερσφάυσης, κατακλώμαι· καὶν τε ἐγὼ μὴ θέλωσα περσφάυσαι.

ιγ'. Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κειθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκήρηνσε βοῶν καὶ λέγων, παλὴρ με ὅτιν ἴστω ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτὸς ὅλος ἀρωμοιώθην· καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθέσης τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ διεμέμειπα, τὸ παλὸς ὄντι ἐνυῖς ὑπεμνήσθην.

ιδ'. Αρνός καὶ Λύκος.

Ἀρνός ἐφ' ὑψηλῷ τόπῳ ἰσάμενθ, λύκον κατὰ
θεν παρίοντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον
ἐκὸν ἀπεκάλεε καὶ ὠμοβόρον. ὃ δ' ὁ λύκος στραφεὶς
πρὸς αὐτὸν, ἐσὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὃ πύργος
ᾧ ἴσασαι.

ιε'. Αλώπηξ καὶ Βότρυς.

Βοτρυὰς πεπεῖρες ἀλώπηξ κρεμασμένες ἰδῆσα,
τάττας ἐπειρᾶτο κατὰφαγεῖν· πολλὰ δὲ κα-
ῖσα, καὶ μὴ θυνηθεῖσα φαῦσαι, τὴν λύπῃ πα-
μυθεμένη, ἔλεγεν, ὁμφακες ἔτι εἰσίν.

ισ'. Αλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῆσα ὑποκειτῆ, καὶ ἔκασα
τῇ αὐτῇ σκευῶν διεσπινωμένη, εὖρε καὶ κεφα-
λὴν μορμουλίκην εὐφυῶς κατὰσκιδνασμένῃ· ἡ καὶ
ἐλαβῆσα τῇ χερσὶν, ἔφη, ὦ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐξέ-
λον ἐκ ἑχέ-

ιζ'. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ κορώνη πρὸς κάλλους ἐφιλονέκου·
ὑποτυχεῖσα δ' ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν·
ἄλλα

ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ
τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παλαιέει.

ιη'. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτερ εὖχεαι
θεῶν, καὶ μὴ θρηνῆς. ἡ δ' ὑπολαβῶσα ἔφη, τί
σε, ὦ τέκνον, τῷ θεῶν ἐλεήσῃ; τίνος γὰρ κρέας
ὑπὸ σῶ γε ἐκ ἐκλάπη;

ιβ'. Κύων κρέας φέρων.

Κύων κρέας φέρων ποταμὸν διέβαινε. θείασα
μυῖα δὲ τῇ ἑαυτῆς σκιᾷ ἐπὶ τῇ ὑδρατῇ
ὑπέλαβεν ἕτερον κύνα εἶναι κρέας κατέχοντα.
ἀφείς τὸ ἴδιον, ὥρμησε τὸ ἐκεῖνε λαβεῖν. ἀπώλεσε
δὲ ἀμφοτέρω. τὸ μὲν οὐδ' ἐκ λυγρῆς. ὁ δὲ κατέειχε
ὑπὸ τῇ ῥάμμῃ καλίσυρετο.

κ'. Ταῦς καὶ Κολοῖος.

Ταῦς ὄρνιθων βελουδίων ποιῆσαι βασιλεία, ταῦς
ἐαυτὸν ἡξίει διὰ τὸ κάλλος χειροτονεῖν.
βελουδίων διὰ τετον πάντων, κολοῖος ὑπολαβὼν ἔφη
ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύοντι αἰτὸς ἡμᾶς κατὰδιδώκει
ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

κα'. Λαγωοί.

Λαγωοί ποῖε πολεμουῦντες ἀετοῖς, παρεκάλου
εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας· αἱ δ' ἔφασαν,
βοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾗδωμεν τίνες εἰς ἐκ
ἱσὶ πολεμεῖτε.

κβ'. Ἀνὴρ καὶ ἑταυρίδες.

Ανὴρ τις μέσῳ ἔχων ἦβλῳ, δύο ἔχεν ἑταίρας,
μίαν μὲν γραῦν, τῶν δὲ ἑτέραν νέαν· τήν
μὲν γραῦς τὰς μέλαινας τεύχας ἔτιλλεν, ὥς γέ-
νηται σῆτον θέλεσα· ἡ δὲ νέα, τὰς πολιὰς, ἕως ἂν
ὠτὸν φαλακρὸν ἐποίησαν, καὶ ὄνειδος ἀπάγων.

κγ'. Κύνες λιμώτῃσσαι.

Κύνες λιμώτῃσσαι ὥς ἐθεάσαντο ἕν τινι ποτα-
μῷ βύρσας βρεχομένας· μὴ δυνάμεναι αὐτῶν
ἐφικέσθαι, σωέθεντο ἀλλήλοις ὅπως πρῶτον τὸ
ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ ἔθ' ἕτως ἐπὶ τὰς βύρσας πα-
ραγενων. σωέθη δὲ αὐταῖς πίεσας πρὶν δια-
σχυλῶναι, ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

κδ'. Μιμῶ.

Δο γυνᾷ τέκνα μιμῶ· καὶ τὸ μὲν ἐν ἀγαπᾷ, τὸ
δ' ἑτέρον μισῇ. καὶ ὁ μὲν ἐέρξει, ἀπὸ ἐν τοῖς
κύλποις

κόλποις περιφέρεισα, καὶ τιθεῖσα ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν, καὶ
τὸτο καταφιλεῖσα, ὑπαγίγῃ· ὃ δὲ μισεῖ καὶ διώκει
τὸτο ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῇ καθ' αὐτό.

κε'. Λύκῳ καὶ Πρόβατον.

Λύκῳ ὑπὸ κυῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχειν
ἐβέβλητο. τερῆς δὲ ὑπερῶν, θεασάμενος
πρόβατον, ἐδῆτο πρὸν ἐκ τῷ ὄρει· αὐτὸς
ποταμῷ κομίσαι· εἰ γὰρ σὺ μοί, φησι, δώσης ποτὶ
ἐγὼ τερῆν ἐμαυτῷ εὐρήσω. τὸ δὲ ὑπαγύχον
ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὶν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τερῆν
μοι χρήσῃ.

κς'. Ἰωπῳ καὶ Ἐλαφῳ.

Ἰωπῳ κατεῖχε λειμῶνα μόνῳ, ἐλθόντῳ δὲ
Ἐλαφῳ, καὶ διαφθερόντῳ τὸ νομῶν, βελόμενος
τιμωρῆσθαι τὸ ἔλαφον, ἡρώτα τὸν ἄνθρωπον,
διώκειτο μὲν αὐτὸς κολάσαι τὸν ἔλαφον· ὃ δὲ ἔφη
σεν, ἐὰν λάβῃ χαλκὸν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτόν,
ἔχων ἀκόντια· σιωπομολογήσαντῳ δὲ, καὶ ἀναβάν-
τῳ, ἀντὶ τῆς τιμωρῆσασθαι, αὐτὸς ἐδέλδυσεν ἡδὴ
τὸν ἄνθρωπον.

κς'. Τέτλιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶντῳ ὥρα σῶν σίτων βροχένῳ, οἱ μύρ-
μηκες ἔφυγον. τέτλιξ δὲ λιμῶντῳ ἦεν
αὐτὸς

αὐτὰς τερφύ. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, δια-
τί πὺ θέρῃ οὐ σωήγες τερφύ; ὁ δὲ εἶπεν, ἐκ
ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς. οἱ ὃ γελᾶσαν-
τες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέρεις ὥρεαι πύλεις, χειμῶν
ὄρχῃ.

κη'. Γέρων καὶ Θάνατῳ.

Γέρων ποτὲ ξύλα ταμῶν ἔξ ὄρεας, καπὶ ἧ
ὥμων ἀράμῃ, ἐπειδὴ πολλῶν ὁδὸν ἐπεχ-
μισμῇ ἐβάδισεν, ἀπειρηκῶς, ἀπέθετό τε τὰ
ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τῷ δὲ
θανάτῳ ἐνθὺς ἐπιδέχθη, καὶ τὴν αἰτίαν πωθανο-
ντος διὰ τὴν αὐτὴν καλοῖν, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸ φό-
βον τῷτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.

κθ'. Κύων καὶ Δεσπότης.

Ἐχων τις κυῖα μελιτῶν καὶ ὄνον, διελέλθεν τὸ
κυῖον περιπαίζων. καὶ ἔποτε ἔξω δειπνον
χεν, ἐκόμιζε τι αὐτῷ, καὶ περιστόντι παρέβα-
ν. ὁ ὃ ὄνθ' ἠλώσας, πρὸς δὲ αὐτὸν αὐτὸς καὶ σκιρ-
τῶν ἐλάκτισε τὸν δεσπότην. καὶ εἰς ἀγανακτί-
ας ἐκέλευσε παῖοντα αὐτὸν ἀναγαγεῖν πρὸς τὸ
κύων, καὶ τῷτον δῆσαι.

λ'. Λέων καὶ Κάπριος.

ΘΕΡΕΣ ἐν ὥρᾳ ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγλὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πεινῶν. ἤειζον δὲ τις πρῶτος αὐτῶν πίνῃ· ἐκ τούτου ὁ πρῶτος φόνον ἀλλήλων διηγέρεθαι. ἄφνω δὲ ἐπιδραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γύπας ἐκδεχομένας. οὗς αὐτῶν πέση, τῶτον κατὰφαγεῖν. λύσαντες τὴν ἔχθραν εἶπον· κρείσσον ὅτι ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρῶμα γυψὶ καὶ κόραξι.

λα'. Μηναγύρται.

ΜΗΝΑΓΥΡΤΑΙ ὄνον ἔχοντες, τέτρω εἰθέσαν τὸ σκῆλη ἐπιθύντες ὁδοιπορεῖν· καὶ δήποτε ἀποθανόντι αὐτὸν ὑπὸ κόπυ, ἐκδείραντες αὐτὸν ἐκ τῆ δέρματι τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τοῖς ἐχρῶντο. ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μιν αγυρτῶν ἀπαίτησάντων, καὶ πωθᾶνομένων αὐτῶν πᾶσι ἀνείη ὁ ὄντος ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτης λαμβάνειν, ὅσας ἐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

λβ'. Αλέκτορες.

ΑΛΕΚΤΩΡΩΝ δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὕρνης θων, ὁ εἷς δὲ ἕτερον κατετρωπώσατο. καὶ ὁ ἡττηθεὶς, ἵς τύπον καλᾶσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὑψὺ ἀΐθεις, καὶ ἐφ' ὑψηλῇ πέτρᾳ ἐκάθισεν.

μεγαλοφύνης ἐβόησε. καὶ παρὰ τοὺς αἰτὸς κατα-
πιάς, ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκίτῳ κεκρυμμένος,
ἀδελῶς ἐκτοίς τ' θηλείαις ἐπέβαιναν.

λγ'. Πήρα.

ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΥΟ ΠΗΡΑΣ ἔκαστος φέρει· τὸ μὲν
ἐμπροσθεν, τὸ δ' ὀπίσθεν· γέμει δ' κακῶν
ἐκλήρεα· ἀλλὰ ἡ μὲν ἐμπροσθεν ἀλλοιείων, ἡ δὲ
ὀπίσθεν τὴν αὐτὴν φέρει. καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀν-
θρώποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῆς κακὰ ἔχουσιν, τὰ δὲ
ἀγῶνιστά τ' αὐτὴν ἀκρίβως διεκρίβανται.

λδ'. Ἐχίς καὶ Ῥίνη.

ΕΧΙΣ ἐισελθὼν εἰς χαλκουργεῖαν ἐργαστήριον, ἐκ τῆς
σκιάων τῆς ὄντων, ἐζήτει φαγεῖν· ἦκεν ἔν
πρὸς τὴν Ῥίνην. καὶ αὐτὴν παρεκάλεσθαι αὐτὴν τι.
ἡ δὲ ὑποτυχούσα εἶπεν· ἀλλ' ἐλύθης εἰ παρ' ἐμὲ
τι εὑρίσκειαι θιόμην, ἢ τίς ἐδιδόναι, ἀλλὰ
λαμβάνειν οὐδὲ πάντων εἴωθα.

λε'. Λύκος καὶ Γέραν.

ΛΥΚΟΣ λαίμῳ ὀσέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γεράνῳ με-
σὸν παρέβη· εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὀπι-
βαλῶσα, τὸ ὀστέον ἐκ τῆς λαίμῳ αὐτῆς ἐκβάλω. ἡ
δὲ τὴν ἐκβαλῶσα, δολιχόδερρος ἔσσα, τὴν μεσὸν
παρῆναι. ὅς τις γελάσας, καὶ τὴν ὀδόντας διήξας,

ἀρκῆ σοι μετὸς, ἔφη, τίπο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λυγροῦ
τόματ' καὶ ὀδόντων ἐξήρες κάραν σῶαν, μηδὲν
παθεῖσαν.

λγ'. Κυνόδηκί'.

ΔΗΧΘΕΙΣ τις ὑπὸ κυνὸς ἢ ἰασόμηνον πενήτη
ζητή'. ἐντυχὼν δὲ τις αὐτὰ, καὶ γνὺς ὁ ζή-
τη, ὤκιστο, ἔπειν, εἰ σώζεσθαι βέλει, λαβὼν ἄρ-
πον, καὶ τέτω τὸ αἶμα τῆς πληγῆς ἐκμάσας, τῷ
διακόνῳ κυνὶ φαγεῖν ἐπίδ'· κακῆν γελάσας
ἔφη, ἀλλ' εἰ τίπο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων ἢ
ἐν τῇ πόλει κυνῶν διηχθῆναι.

λδ'. Ἡρακλῆς καὶ Πλάτων.

ἩΡΑΚΛῆς ὁ θεωθεὶς καὶ πρὸς Διὶ ἐσιώ-
μηντο, ἕνα ἕκασον ἢ θεῶν μὲν πολλῆς
φιλοφροσύνης ἠσπάζετο. καὶ δὴ τελευταίᾳ εἰσελθόν-
το τῷ Πλάτῃ, κατὰ τῆς ἐδάρας κύψας ἀπεσρέψατο
ἐαυτὸν. ὁ δὲ Ζεὺς, θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπωθι-
νέτο αὐτὸς τὴν αἰτίαν δι' ἣν πάντας τὰς διαίμονας
ἀσμένως περσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλάτωνα ὑπο-
βλέπεται. ὁ δὲ ἔπειν, ἀλλ' ἐγωγε διὰ τῶτο αὐτὸν
ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν κτερὸν ἐν ἀνθρώποις
ἦλθον, ἐώραν αὐτὸν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τοῖς πονη-
ροῖς σωόντα.

λη'. Κολοίος.

Κολοίος μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρων, ὑπερρε-
νήσας τὰς ὁμοφύλους, παρεχόμενον πρὸς τὰς
κόρακας, καὶ τέτοις ἡξίει συνδιαταῖσθαι. οἱ δὲ
ἀγνοῦντες αὐτὸ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνὴν, παίοντες
αὐτὸν ἐξέβαλον. καὶ ὅς ἀπελαθεὶς ἀπ' αὐτῶν, ἦκε
πάλιν πρὸς τὰς κολοίους. οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ
τῇ ὕβρει, ἐπερσεψέξαντο αὐτόν. ἔτω τε σπένδῃ
αὐτὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης σερπηλῶσαι.

λη'. Αλώπηξ λιμώτισσα.

Αλώπηξ λιμώτισσα ἐν πάντῃ ἐθεάσατο βοσκῆς
κρέα καὶ ἄρion, ἐπὶ τινι καλύβει ὑπ' αὐτῆς
καταλειφθέντα, καὶ εἰσελθῆσα διὰ σενολάτης ὑπῆς,
ἔφαγεν αὐτὰ ἡδέως. ἐξογκωθεῖσα δ', καὶ μὴ δυ-
ναμένη ἐξελθεῖν τῇ καλύβει, ἔσενε καὶ ὠλοφύρετο.
ἑτέρα δὲ αλώπηξ διερχομένη ἦκσεν αὐτῆς τῇ
συναγμῶν, καὶ περσελθῆσα ἐπωθάνετο τὴν αἰτίαν,
καὶ μαθεῖσα ἔφη· μένε τέως ἐν αὐτῇ, ἕως ἂν τοιαύ-
τη γένη ὁποία ἔσα ἐσθλές.

μ'. Λέων καὶ ὄνυξ.

Λέων καὶ ὄνυξ κοινωνίαν θέμντοι, ἐξῆλθον ἐπὶ
θήραν· γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τι σπήλαι-
ον

ον ἐν ᾧ αἶγες ἄγριαι· ὁ μὲν λέων πρὸς τὸ σομίον
 σὰς, ἐξέσας τὰς αἶγας σωελάμβανεν. ὁ δὲ ὄνυξ
 ἐνδὸν εἰσελθὼν ἐνήλατο αὐταῖς, καὶ ὠγκᾶτο ἐκρο-
 εῖν βελόμενον. τὸ δὲ λέων τὰς πλείους συλ-
 λαβόντες, ἐξελθὼν ἐκῆν ἐπωθάνετο αὐτὰς· ἐ-
 γρηναίως ἠγωνίσαστο, καὶ τὰς αἶγας ἐξεδίωξεν. ὁ
 δὲ ἔειπεν, ἀλλ' εὖ ἴσθι ὅτι καὶ γὰρ ἂν σε ἐφοβήθην,
 εἰ μὴ ἤδην σε ὄνον ὄντα.

μα'. Ὀνοι.

Ὀνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ σπερχῶς ἀχθοφορῶν καὶ
 ταλαιπωρεῖν πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς τὸν
 Δία λύσιν τῶν πόνων αἰτέμενοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπι-
 δεῖξαι βελόμενον, ὅτι τὸ αὐτὸν ἀδύνατον ὄντα, ἔφη·
 τότε αὐτὰς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς κακοπαθείας,
 ὅταν ἐρωῶτες ποιήσωσι ποταμόν. καὶ κῆνοι αὐτὸν
 ἀληθῶς ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέχει τῆς
 νῦν ἐνθα ἔρον ἐτέρων ἰδῶσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ
 αὐτοὶ περὶ ἀμφοῖν ἐρωῶσιν.

μβ'. Κύκνος.

Ἀνὴρ εὐπορῶν χλωὰ τε ἄμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν,
 ἐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέρτοι· τὸ μὲν γὰρ ὠδῆς, τὸ
 δὲ τραπέζης ἐνεκέν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χλωὰ πα-
 θεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν καὶ ἡμέρα, καὶ διαγινώ-
 σκων ὁ καιρὸς ἐκ ἀφῆκεν ἐκάτερον. ὁ δὲ κύκνος
 ἀντί

ἀντὶ τῆς χλωδὸς ἀπαχθεὶς, ἅδ' ἐπὶ τὸ μέλ' ἔσθ', θανάτῳ
 παροίμιον· καὶ τῇ μὲν ὥδ' ἡ μινυύει τινὲ φύσιν, τινὲ
 δὲ τελευτῇ διαφύγει τὴν μέλει.

μγ'. Ἐλαφ'.

Ελαφ' διψήσας ἐπὶ πηγῇ ἦλθεν· ἰδὼν δὲ
 ἃ ἑαυτῷ σκιάν, τοῦ μὲν πόδας ἐμέμερετο, ὥς
 λεπτοῦ καὶ ἀσθενεὶς ὄντας. τὰ δὲ κέρατα αὐτῷ ἐ-
 πήναι, ὥς μέγιστα καὶ ἐνμήκη· μηδέπω πινὼν κωη-
 γῆ καταλαβόντ' ἔρδ' ἔγεν. ἐπὶ πολλῷ δὲ τόπον
 δρασμῶν καὶ εἰς ὕλῃ ἐμβὰς, τοῖς κέρασιν ἐμ-
 πλαχεὶς ἐθιρδύθη, ἔφη δὲ· ὦ μάται' ἐγὼ ὅς ἐκ
 μὲν τῶν ποδῶν ἐσώθην οἷς ἐμεμφόμην, ἐκ δὲ τῶν
 κερμάτων παρεδόθην, οἷς ἐκαυχόμην.

μδ'. Δάμαλις καὶ Βῆς.

Δάμαλις ἀγύμνασθ' βοῶν ἀρβιζῶντα ἐτα-
 λάνιζε τῇ κίπῳ, λέγουσα, ὦ πόσα κάμνεις καὶ
 ταλαιπωρεῖς. ὁ δὲ βῆς ἐσίγα, καὶ τινὲ αὐλάκα
 ἔτεμνεν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἀγρόται τοῖς θεοῖς ἤθελον
 θύειν, ὁ μὲν γέρον βῆς ἀποζεύχθε· εἰς νομὴν ἀπε-
 λύθη· ὁ δὲ μόσχ' ἀγορεύει· εἰλκετο ἐπὶ τὸ τυθλῶναι.
 ὁ δὲ βῆς εἶπεν αὐτῷ, εἰς τὸ ποτὶ μὴ κάμνων ἐτηρήθης,
 καὶ σε τῇ τρέχῃ μάλιστα ζυγὸς τείφει.

με'.

μέ'. Μῦες καὶ Γαλαῖ.

ΜΥΣΙ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. αἱ δὲ οἱ μῦες ἡτλώμενοι, ἐπειδὴ σωῆλθον εἰς ταυτὸν, ὑπέλαβον ὅτι δι' ἀναρχίας τὸτο πάσχουσιν. ὅθεν ὀπλεξάμενοι στρατηγὸς ἐχειρόνησαν. οἱ δὲ βελομένοι ὀπσημύτεροι τοῖς ἄλλοις ἦν, κέρατα κατὰ σκεδάσαντες ἐαυτοῖς σιωήσαν. ἐνεσάσης δ' ἡ μάχης σωέσθαι πάντας τὰς μῦας ἡτληθῆναι· οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυσαν· οἱ δὲ στρατηγοὶ μὴ δύνασθαι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα, ἀναλαμβάνοντες κατηδιόντο.

μς'. Αλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ τίς ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῷ δὲ τυπλόντων αὐτὸν, καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκένθη ἠθύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῷ ἀλεκτρυόνων· ὥς δ' μετὰ μικρὸν, κλέψας ἐώρακε μαχομένους, καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ὑπολυθεὶς, ἔπεν· ἀλλ' ἔγωγε ὑπὸ τῷ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτὸν μαχομένους ἀλλήλοις.

μς'.

μζ'. Ἀηδῶν καὶ Ἱέραξ.

Ἀηδῶν ἐπὶ δένδρε καθ' ἑξομῆν, καὶ τὸ εἰσθδὲς
 ἦδεν. Ἱέραξ δ' ἐπιδασάμενος, καὶ τερφεῖς ὑπο-
 ὤν, συγγέλῃεν ἐπιπτάς. ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλου-
 σα, ἰδὲ το Ἱέρακ' μὴ βρωθῆναι· μηδ' ἐπὶ ἰκα-
 λῶν Ἱέρακ' γαστέρα πληροῦν· δὲν δ' αὐτὸν
 τερφεῖς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τ' ἱριέων τρα-
 γῆδ'· καὶ ὁ Ἱέραξ ὑπολαβὼν, ἔπεν. ἀλλ' ἐγωγε
 ὄρων ἄν εἴλω, εἰ, ἢ ἐν χερσὶν ἐπείμην τερφῶ
 οἷς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

μη'. Λέων καὶ Ἀρκίῳ.

Λέων καὶ ἀρκίῳ ὁμῶς βένεβρον περὶ λυχόνες, περὶ
 τέττε ἐμάχοντο. δεινῶς ἐν ὑπ' ἀλλήλοις δια-
 θέντες, ὡς ἐκ τ' πολλῆς μάχης καὶ σκολοδινιάσαι,
 ταυδήσαντες ἔκειντο. ἀλώπηξ δ' κύκλῳ περὶ ἔσσαν,
 ἐπιπρότασ αὐτὸν ἰδοῦσα, καὶ τὸ βένεβρον ἐν τῷ
 ἔσσαν κείμενον, τέτο διὰ μέσση ἀμφοῖν διατρε-
 ῖσα καὶ ἀρπάσασα, φάγουσα ὤχετο. οἱ δ' ἐλπί-
 οντες μὴ αὐτῷ, μὴ δυνάμενοι δ' ἀναστῆναι,
 ἄλαιοι ἡμεῖς, ἔπεν, ὅτι δι' ἀλώπηκα ἐμοχθοῦ-
 μ.

μθ'. Ἀλώπηξ καὶ Κόραξ.

Κόραξ, κρέας ἀρπάσας, ἐπὶ τινὶ δένδρῳ ἐκάθισεν. ἀλώπηξ δὲ τὸν ἰδῶσα, καὶ βεληθεῖσα φειγενέως τὸ κρέατος, γὰρ κατῴθεν ἐπὶ τὸν αὐτὸν, ὡς ἐυμεγεθές καὶ καλὸν ὄρνεον λέγουσα, καὶ θηρώτικόν καὶ ἄμωρον· καὶ ὅτι ἤρμοξε σοι βασιλέα τῶν ὀρνέων, εἰ καὶ φωνηλικὸς ὑπῆρχες· ἀλλ' ὦ ποῖον ὄρνεον, καὶ ἄλλαν ὑπάρχεις. ὃ δὲ κόραξ, ἀκέσας ταῦτα καὶ χαυνωθείς τοῖς ἐπαίνοις, ῥίψας τὸ κρέας, μεγάλως ἐκεκράγη. ἡ δὲ ἀλώπηξ, δραμῶσα καὶ λαβῶσα τὸ κρέας, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἔχεις κόραξ ἅπαντα· νῦν δὲ γε λείπῃ.

ν'. Μῦες.

Μυς ἀρεαῖον ἀσικῶς γίνεται εἰς μὴν, καὶ τὴν φιλίαν πιστεύμενος, πρῶτον εἰς ἀσινὸν αἰσικὸν παρελάμβανεν, καὶ ξενίαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεζαν, ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικέσιν ἀγροῦ αἰμειβόμενος· καὶ τὴν ξενίαν ὁ ἀσικὸς, εἰς αὐτὸν τὸν ἀρεαῖον ἐκόμιζεν, καὶ εἰς ἀνδρὸς ἐνὶ πόλει παρελάμβανεν οἶκον. ὡς δὲ τῶν ὄντων ἡδὴ περιστάσις αὐτῷ ἤθελον, περσιῶν τις ἀνέκοπτε· καὶ τοσαυτάκις τῶν ἐν τοῖς ὄφιοις ἀπηλαύνοντο πέτραι, ὅσας ἐπερῶντο μετ' αὐτῶν. καὶ τελευτᾶτον ὁ ἀρεαῖος ἀπειμίσαντα μ

ἄπειμι, ἔσθι, τὸ ἐν ἀγροῖς περτιμῶν μετεώθησα,
τὸ ἐν ἄσσει τρυφῆς.

να'. Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἦκεν
Ἀπόλλωνα, περᾶται τῶτον βελόμην. καὶ δὴ
λαβὼν σκεδῖον ἐν τῇ χεεὶ, καὶ τῆτο τῇ ἐδῆτε
τρεπάσας, ἔσθι τε τῶ τείποδ' ἔγξις, καὶ ἦρετο
τὸ θεόν, λέγων, Ἀπολλων, ὃ μὲν χεῖρας φέρω, πό-
τερον ἐμπνοῦν ὅτιν, ἢ ἄπνοῦν; βελόμεν' ὥς
μὲν ἄπνοῦν ἔποι, ζῶν ἀναδῆσαι τὸ σκεδῖον· εἰ
δὲ ἐμπνεν, εὐθύς ἀποπιῖξας, νεκρὸν ἐκείνο περσε-
ύειν. ὃ δὲ γε θεὸς τὸ κακότεχνον αὐτῷ γνούς
πῖνοιαν, εἶπεν, ὁπότερον, ὃ ἔτι, βέλαι ποίη-
ται, ποίησιν. ὦρα σοὶ κῆται γὰρ τῆτο περᾶσαι,
τοὶ ζῶν ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδῆξαι.

νβ'. Λύκ' καὶ Ἄρς.

Λύκ' θεασάμεν' ἄρ' ἀπὸ τιν' ποταμῶ
πίνοντα, τὸν ἠέκλήθη μετ' ἐυλόγου αἰτί-
ας καταδοινήσασθαι. διόπερ σὰς ἀνωτέρω, ἠτι-
στατο αὐτὸν ὡς θαλουῶτα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνων αὐ-
τὸν μὴ ἐῶντα. τῷ δὲ λέγοντι, τοῖς ἄκροις χεί-
ρεσι πίεν· καὶ ἄλλως ἔδωκε τὸν, αὐτῷ ἐσῶτι
ἔπειτα, ἐπάνω ταρασσεν τὸ ὕδωρ, ὃ λύκ' ἀποτυ-
πῶν ταύτης τῆς αἰτίας, ἔσθι, ἀλλὰ φέρουσι τὸ πα-
ρὲς με ἐλοιδόρησας. εἰτόνι' δὲ ἐκέλευ, μηδέ.

τῆς γνῶσεως, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτὸν, εἰ ἂν οὐ
 εὐλογίας ὑπερεῖς, ἐγὼ δέ σε ἐκθήσομαι.

γγ'. Ἀλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ὑποκοπείσθαι
 τῆς κεφαλῆς διαδραμά, ἀείων ὑπὸ αἰχμῶν
 ἤγχετο τῷ βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλπίους
 τὰς αὐτὸν νεθετῆσαι, ὡς ἂν πρὸ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον
 συγκαλύψαι αἰχμῶν. καὶ διὰ τὰς ἀθροίσασα
 παρήναι τὰς κεφαλὰς ἀποκόπῃ, ὡς οὐκ ἀπερπύς
 ἦν τὸ μέγα ὄν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν βαρὺ πρὸς
 πρὸς τὸν ἴδιον. ὑπολαβὼσα δὲ τις αὐτῇ εἶπεν,
 αὐτὴ, ἀλλ' εἰ ἐσὶ σοὶ τὸ πρὸς πρὸς, ἔκ ἂν ἡμῶν
 αὐτὸ σωεῖσθαι.

γδ'. Λέων καὶ ὄνυξ καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνυξ καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι
 ἐξήλθον πρὸς ἄγρην. πολλὰς ἐν τῇ
 συλληφθεῖσιν, προσέταξεν ὁ λέων πρὸς ὅτι διελά
 αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ
 ἴσων, ἐκλίξασθαι τέρας πρὸς τρέπετο. καὶ ὁ λέων
 θυμωθεὶς, τῷ ὄνυξ κατέφαγεν. εἴτα τῇ ἀλώπε
 μερίδα ἐπέλασεν. ἡ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάν
 σαρδύσασα, ἑαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπε. καὶ ὁ λέων
 πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαρεῖν ἔτως ἐ
 φάξεν; ἡ δὲ εἶπεν, τῷ ὄνυξ συμφορῇ.

νε'. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος.

ΕΝ σιωδῶ ποτὲ τῷ ἀλόγων ζώων ὀρχήσατο
 πίθηκος, καὶ ἐυλοκιμάσας, βασιλεὺς ὑπ'
 αὐτῷ ἐχειρηνέηθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα,
 ὡς ἐν τινὶ παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τῷ πίθηκον
 λαβῆσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, εἰς εὖροι μὲν αὐτὴ λέ-
 γουσα θησαυρὸν τῷτον, μὴ μύθοι καὶ χρήσασθαι αὐ-
 τῷ. τῷ βασιλεῖ γὰρ τῷτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ πρὸς
 τρέπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν
 ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ
 συλληθὲς ὑπὸ τῷ παγίδι, ὡς ἐξαπατήσασαν
 ἐμέμφετο τῷ ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὃ πίθη-
 κε, τοιαύτῳ σὺ μωρίαν ἔχων, τῷ ἀλόγων βασι-
 λέσσης;

νε'. Βάτραχοι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ λυπόμενοι πρὸς τὴν αὐτῷ ἀναρχίαν,
 πρέσβεις ἐπέμψαν πρὸς τὴν Δία, βασιλέα αὐ-
 τῶν βατράχων. ὁ δ' αὖ σιωδῶν αὐτῶν τὴν ἐνέθειαν ξύλον
 εἰς τὴν λίμνῃ καθῆκεν καὶ οἱ βάτραχοι, τὸ μὲν πρῶτον
 καταπλαγέντες τὸ φόβον, εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης
 ἔδυσαν. ὕστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἰδὼν τὸ ξύλον, ἀνα-
 δυντές εἰς τοσούτον κατὰφρονήσεως ἦλθον, ὡς καὶ
 ἐπικαίνοντες αὐτῷ ἐπικαθέζεσθαι. ἀναξιοπαθοῦν-
 τες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἦκον ἐν δαδίῳ
 πρὸς

πρὸς τὸν Δία, κὶ τῷτον παρεκάλουι ἀλλάξαι αὐ-
τοῖς τὸν ἀρχηγόν. ἥ γὰρ πρῶτον λείαν ἔβ' νωχελῆ
καὶ ἀδόκιμον. ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγανακτῆσας κατ' αὐ-
τῷ, ὕδρον αὐτοῖς ἔπεμψεν, ὑφ' οὗ συλλαμβανύ-
μενοι κατῆσαν ἐν γῇ.

νζ'. Αἴλκροθ καὶ Ἀλεκτρυών.

* Αἴλκροθ συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' ἐυλόγου
τῷτον αὐτίας ἠβελήθη καταφαγεῖν. καὶ διὸ
κατῆγόρει αὐτῷ, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶη τοῖς ἀν-
θρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς, καὶ μὴ συλχωρῶν ὕπτι
τυγχάνειν. τῷ δ' ἀπολογεμένης, ἐπὶ τῇ ἐκείνων
ἐφέλει τῷτο ποιῆν, ὡς ἐπὶ τὰ σωήθη τῷ ἔργων
ἐγείρεσθαι. πάλιν ὁ αἴλκρος αὐτίαν ἐπέφερεν, ὡς
ἀσεβὴς εἶη πρὸς τὴν φύσιν, μητεὶ καὶ ἀδελφαῖς συμ-
μιγνύμενθ. τῷ δὲ, καὶ τῷτο πρὸς ὠφέλειαν τῷ
δεσποτῷ πρῶτῃ φήσανθ, πολλῶν αὐτοῖς ἐν-
τεῦθεν ὧν τέλειοι κύνων. ὁ αἴλκρος ἐπὶ τὸν, ἀλλ'
εἰ σύ γε πολλῶν ἐυτορεῖς ἐυπερσώπων ἀπολοῖσθαι,
ἔγωγε μέγιστοι ἀτρεφθ' ἐμὲν, τῷτον κατεδοί-
νῃσάτο.

νη'. Νυκτερίς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερίς, ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὸ γαλῆς σωε-
λήθη. καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, πρὸς σω-
τηρίας ἐδέϊτο. τῆς δ' φωνῆς, μὴ δυνάσθαι αὐ-
τῇ

ὡς ἐπολύσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πῆλυοις πολε-
μῇ· αὐτὴ ἐλεγε, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ
οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσῶσα, καὶ ὑπὸ
τέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθιῶναι ἐδέετο.
τῆς δὲ εἰπέσης, ἅπαντες ἐχθροὶν μυσί, αὐτὴ
μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτεῖς ἐλεγε (ἔ). καὶ πάλιν ἀπε-
λύθη. καὶ οὕτω συνέβη δις αὐτῇ ἀλλαξάμεναι
τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

νθ'. Βουκόλῳ.

Βουκόλῳ ἀγέλω ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε
μόχον. πεπεισθὼν ὅτι πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέ-
κειν ἐρδυνῶν. ὥς ὅτι ἐδὲν εὐρεῖν ἡδυνήθη, πύξατο
τῷ Διὶ, ἂν τὸ λαβόντα μόχον κλέπῃ ὑποδείξῃ,
εἴποιεν εἰς θυσίαν προσάξῃ. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἰς
τὴν δρυμῶνα, εὗρεσκε λείοντα κατεδίοντα τὸν μό-
χον. ἐμποδὸς οὖν γινόμενος, καὶ μέγα διελιάσας,
πάρας τὰς χεῖρας αὐτὸς εἰς τὸ ἔρπον, εἶπεν, ὦ
δέσποτα Ζεῦ, ἐπιγυειάμεν σοὶ εἴποιεν δώσῃν,
ἂν τὸ κλέπῃ εὖρον· νῦν ταῦτόν σοι θύσῃν ὑπι-
χρῆμαι, εἰάν τις τὰς χεῖρας ἐκφύγῃ.

ξ'. Ἄνθρωπῳ καὶ Σάτυρῳ.

Ἀνθρωπὸς τις πρὸς σάτυρον φίλιον ἔχων
μυθῶ, σιωπῶν ὡς αὐτῷ. χαμῶς δὲ
ἐκφυγὼν, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐ-
τῷ

τὸ προσφέρων τῷ σώματι ἀπέπνευ. ἥ δὲ σατύ-
 ρος ἐπερωλήσαντο, δι' ἣν αἰτίαν τὸτο πράττει,
 ἔφη, τὰς χεῖρας μεθ' ἐμαυτὸν ἐν τῇ κρύε. μετὰ
 μικρὸν δὲ ἐδέσματον θερμὸν προσενεχθέντι,
 ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ σώματι, ἐφύτα αὐτὸ.
 πτωθανομῆκε δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τὸτο πράτ-
 τει, ἔφη, τὸ ἐδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ
 σάτυρος, ἀλλ' ἐγωγε, ἔφη, ὑπὸ τῇ νύϊ ὑποτάσσο-
 μαί σε τῇ φιλίας, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ σώματι τὸ
 θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγει.

Ξα'. Κύων καὶ Ἀλεκτρυὼν.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι,
 ὤδευον. ἐσπέρας δὲ καταλαβόντες, ὁ κύων
 ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρῳ ἐκάθισεν ἀναβάς· ὁ δὲ
 κύων πρὸς τῇ ρίζῃ τῇ δένδρου κοίλωμα ἔχοντι.
 ἥ δὲ ἀλεκτρυὼν χεῖρ τὸ εἰσὶν νύκταρ φωνήσαν-
 το, ἀλώπηξ ἀκίσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ
 εἰσὶν κατέβη, πρὸς ἐαυτὴν κατελθεῖν ἠξίε,
 ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶν ἔχον
 ἀπαύσασθαι. τὴν δὲ εἰπόντι τὴν θυρωρὸν πρῶτε-
 ρον διϋπνίσαι ὑπὸ τῇ ρίζῃ καθάδοντα, ὡς ἐ-
 κείνη ἀνοίξαντι κατελθεῖν· κλέψης ζητήσης
 αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἰφνης πηδήσας αὐτὴν
 διασάραξεν.

ξβ'. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλμαῖοποιός.

Ἑρμῆς γινῶναι βεβλόμην· ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ὄξιν, ἥκειν εἰς ἀγαλμαῖοποιον. ἑαυτὸν κἀτάς ἀνθρώπων· καὶ θεασάμενος ἀγαλματα τοῦ Διὸς, ῥώτα, πόσους τὶς αὐτὸ πείσασθαι δύναται; τὸ δὲ εἰπὼντι, δραχμῆς, γελάσας, πόσους τὸ τῆς Ἥρας, ἔφη· εἰπὼντι δὲ, πλείον· ἰδὼν καὶ τὸ αὐτὸ ἀγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειρήσῃ ἀγγελός τι θεῶν καὶ κερδαῖν, πολλὰ αὐτῷ ᾤχετο τοῖς ἀνθρώποις ἐῖναι λόγον, ἥρπετο παρ' αὐτῶν. ὁ δ' ἀγαλμαῖοποιὸς ἔφη· ἐὰν τέρας ὠνήσῃ, καὶ τέτυκναι περὶ αὐτῶν σοὶ δίδωμι.

D

Λ Ο Υ-

ξβ'.

Μ

Κνί

τι
πα
μά
ἐγ
τεκ
ἐκ
κ
ἐγ
κακ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α'.

Κνήμων, Δάμιππος.

Κνή. **Τ**Οὔτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὅ
νεβρὸς τὸν λέοντα. Δά. Τί ἀγανακ-
τεῖς, ὦ Κνήμων; Κνή. Πυνθάνη ὃ,
τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέσιος καταλέλοι-
πα, καλασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, εἰς ἐβουλόμην ἀν-
μάλιστα σχεῖν τὰμὰ, ᾧραλιπών. Δά. Πῶς τὸτ'
ἐγένετο; Κνή. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλείσιον ἀ-
τεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ κοκκύνθῳ
ἐκ ἀνδρῶς τὴν φρεσπέειαν περσίου. ἔδοξε δὴ μοι
καὶ σοτὸν τὸτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανε-
ρὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καλαλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὥς
κακύνθῳ ζηλώσει, καὶ τὰ εὐτὰ πρᾶξιεν. Δά.

Τί ἐν δὴ ἐκείνῳ; Κνή. Οὔ, τι μὲν ἔν αὐτοῖς ἐνέ-
 γραψε ταῖς ἐαυτῆς διαθήκαις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γὰρ
 ἄφνω ἀπέθανον, τὸ τέγες μοι ἐπιπεσόντῳ· καὶ νῦν
 Ἑρμόλαος ἔχει τὰμα, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ
 ἄγκιστρον τῷ Διελάλει συγκαλίσσας. Δά. Οὐ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλίεα· ὥστε σό-
 φισμα καὶ σαυτὲ συνίθεικας. Κνή. Ἔοικα· οἰ-
 μῶζω ποιγαροῦν.

Διάλογος β'.

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

ΠΟΥ ὅ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆς;
 ξενάγησέν με νέηλυν ὄντα· Ἑρ. Οὐ σχολή
 μοι ὦ Μένιππε. πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀπόβλε-
 ψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἐνθα Ἵάκινθος τέ ἐστι, καὶ
 ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρῆς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ,
 καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλι-
 πάντα. Μέ. Ὅσα μόνον ὄρω, καὶ κρανία τῶν σαρκῶν
 γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. Ἑρ. Καὶ μὴν ἐκείνα
 ὄξιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅσα
 ὦν σὺ ἔοικας καταφρονεῖς. Μέ. Ὅμως τὴν Ἑλέ-
 νην μοι δᾷξον· ἐγὼ δ' ἂν διαγνοίην ἔγαγε. Ἑρ.
 Τουτὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν. Μέ. Εἴτα αἱ χί-
 λαι νῆες διὰ τῆτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς
 Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνες τε καὶ βάρ-
 βαραι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγύρασιν;

Ἑρ.

Ἐρ. Ἄλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναικα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσηλον εἶναι, τοιῷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀποβεβληκίτα τὴν βαρὴν, ἄμορρα δηλονότι αὐτὰ δόξει. ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χειρὰν, κάλλισά ἐστιν. Μέν. Οὐκὲν τῆς, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πρᾶγμα ἴσως ὀλιγοχρονίᾳ, καὶ ῥαδίως ἀπανθῆναι τῶν ἄνθων. Ἐρ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφῆν σοι· ὅς ἐπιτεξάμεναι τόπον, εἴθ' αὖ ἐθέλης, καὶ σοι μαλαβῶν σεαυτὸν· ἐγὼ δὲ τοῦ ἄλλου νεκρῶς ἴδην μετελῶσομαι.

Διάλογος γ'.

Μένιππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφόνιος.

Μέν. Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφόνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες ἐκ οἷα' ὅπως νῶν κατηνώθητε, καὶ μάνητε δοκέετε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήθασιν εἶναι. Τροφ. Εἰ ἐν ἡμῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' αἰτίας ἐκείνοι τοιαῦτα ἔρ' ἐκ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέν. Ἄλλ' ἐκ ἂν ἐδόξοντο, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτεροζεύεσθε, καὶ τὰ μέλλοντα περὶ δότες, καὶ περὶ αἰνιδυγόμενοι εἰς ἐρομένοις. Τροφ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος καὶ ἐγὼ ἂν εἰδέην, ὅ, τι αὐτὰ ἀποκρίσειν ὑπὲρ αὐτῶν.

ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαλτεύομαι, ἢν τις κατέλθῃ
 παρ' ἐμέ· σὺ δ' ἔοικας ἐκ ἐπιβεδημηκέναι Λα-
 βιδέα τοπαρχῶν· καὶ γὰρ ἡπίσις σὺ τέτοις. Μέν-
 τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβιδέαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐ-
 σαλμένθ' ταῖς ὀθόναις γελοῖως, μάζαν ἐν ταῖς
 χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ σομῆς ταπεινῶς
 ἵσθαι, ἐς τὸ σπῆλαιον, ἐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι
 νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων·
 ἀλλὰ πρὸς τῆς μαλίκῃς, τί ὃ ἥρως εἶσιν; ἄρα
 γάρ. Τρο. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶν σύνθετον. Μέν-
 ο· μήτε ἀνθρωπὸς ἔστιν, ὡς φής, μήτε θεὸς, καὶ
 συκαμφοτέρων ἔστι· νῦν ἔν περ σὺ τὸ θεῶν ἐκείνων ἡμῶν
 τοιμον ἀπελήλυθε; Τρο. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βο-
 ωτία. Μέν. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώϊε, ὅ, τι καὶ λέσθαι
 ὅτι μέντοι ὄλθ' εἶνεκεν, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος δ'.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέν. Ω Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμι σοι, καὶ
 καὶ αὐτὸς ἂν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγῆς
 οἷόν ἦν ὁ Σωκράτης, ὁ πόλλ' ἐκαλεῖται πρὸς ὑμᾶς
 εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ἀνθρωπικῶς φηέσθαι, ὅπου ἐθέλοις. Καὶ
 Πύρρωνθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδῶ
 ἀτρέπτω τῷ πρὸς ὅπως πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐπ' αὐτῷ δὲ
 εἶναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τῶν ἐμφῶναι τοῖς ἡμέτε-
 ροις.

τῆς σομίου ἐς ὧσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἶσω
 τῆς χάσματος, καὶ εἶλε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι δια-
 μέλλοντα αὐτὸν δακῶν πρὸ κωνείῳ κατέσπασα τῆς
 ποδοῦς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐαυτῇ πα-
 ρία ὠδύρετο, καὶ παντοῖοι ἐγένετο. Μέ. Οὐκ ἔν
 σοφιστῆς ὁ ἀνθρωπῶς ἦν, καὶ ἔκ ἀληθῶς κατεφρόνει
 τῆς πράγματι; Κέρ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγ-
 κτῶν αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασύνετο, ὡς διῆθεν ἔκ ἀ-
 κων πεσόμενῳ, ὃ πάντως εἰδεῖ παθεῖν, ὡς θαυ-
 μάσωνται οἱ θεαταί· καὶ ὅλως, περ πάντων γε τῶν
 ποιῶτων ἐπὶν αὐτῷ ἔχοιμι, ἕως τῆς σομίας τολμηροῦ,
 καὶ ἀνδρείοι· τὰ δ' ἐνδοθεν ἔλεγχῃ ἀκρεβής. Μέ.
 Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; Κέρ. Μό-
 νῳ, ὃ Μένιππε, ἀξίως τῆς γένους, καὶ Διογένης
 πρὸ σοῦ. ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήκῃ, μηδ' ὠ-
 θέμενοι, ἀλλ' ἐθελάτως, γελῶντες, οἰμώξαιν πα-
 ρα γαῖαν ἅπασιν.

Διάλογος ε'.

Χάρων, Μένιππος, Ἑρμῆς.

Χά. Ἀπόδῃ, ὃ κατὰρξαι, τὰ πορθμῖα. Μέ.
 Βόα, εἰ τὸ σοι ἥδιον, ὃ Χάρων. Χά.
 Απόδῃ, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.
 Μέ. Οὐκ ἂν λάβοις ὧν τῶν μὴ ἔχοντῃ. Χά.
 Ἐστὶ δέ τις ὅβολον μὴ ἔχων; Μέ. Εἰ μὴ καὶ ἄλλός
 τις, ἔκ ῥήδα· ἐγὼ δὲ ἔκ ἔχω. Χά. Καὶ μὴν ἀγξω
 σε

σε γὰρ τὸν Πλῦτωνα, ὃ μισρὲ, ἦν μὴ ἀποδῶς. Μὲ
 Κἀγὼ πρὸ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κροῖον.
 Χά. Μάτην ἔν' ἔση πεπλευκῶς τοσῦτον πλῆν.
 Μὲ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι ἀποδότω, ὅς με
 παρέδωκέ σοι. Ἑρ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω
 γε καὶ ὑπερεκλίνειν τῆς νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀποσώ-
 σομαί σου. Μὲ. Τύτου γε ἔνεκα νεωλήσας τὸ
 πορθμῆον, παρῶμεν. πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω
 πῶς ἂν λαβοίς; Χά. Σὺ δ' ἐκ ἥδεως ὡς κομίζου
 Νέον; Μὲ. Ἥιδειν μὲν, ἐκ εἶχον δέ τί οὖν, ἐχρήσθαι
 διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Χά. Μόν' οὖν αὐχίσεις
 περὶ κα πεπλευκίνας; Μὲ. Οὐ περὶ κα, ὃ βέλ-
 τισι. καὶ γὰρ ἠήλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβό-
 μην, καὶ ἐκ κασον μόν' ἄλλων ἐπιβατῶν.
 Χά. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῆα· τὸν ὀβολὸν
 ἀποδῆναί σε δῶ· ἐγὼ δέ μιν ἄλλως γενέσθαι.
 Μὲ. Οὐκὲν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον. Χά.
 Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πλεονάζῃς ἐπὶ τῷ τῷ πρῶτῳ.
 Λίαν καὶ περσλάβω. Μὲ. Μὴ ἐνόχλει ἔν. Χά.
 Δεῖξον τί ἐν τῇ σῆρᾳ ἔχεις. Μὲ. Θέρμους, εἰ
 θέλεις, καὶ τῆς Ἑκατὸς τὸ δῶπνον. Χά. Πόθεν
 σῆτον ἡμῖν, ὃ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἡγαγες; οἷα δὲ
 καὶ ἐλάλει πρὸς τὸν πλῆν, τῆς ἐπιβατῶν τῆς ἀπαι-
 τῶν καταγελαῖν, καὶ ἐπισκώπῳ, καὶ μόν' ἄδων,
 οἰμωζόντων ἐκείνων; Ἑρ. Ἀγνοεῖς, ὃ Χάρων, ὅ-
 ποῖον ἀνδρῶς διεπόρθμευσας; ἐλευθερὸν ἀκρεβῶς,
 καὶ δένος αὐτοῦ μέλει· οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

Χά.

Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. Μέ. Ἄν λάβῃς
βέλῃς. δις δὲ ἔκ ἂν λάβοις.

Διάλογος ε'.

Ῥοῖσος, Πλούτων, Μένιππος, Μίδας, Σαρδανάπαλος.

Ρ. Ὅ γ' φέρμεν, ὦ Πλέτων, Μένιππον τε
τοὺ τὸν κύνα παρικύβητα· ὥς ἢ ἐκείνον
καλίσσηςον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον
πόν. Πλύ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁ-
νέκερς ἄν; Κροῖ. Ἐπειδ' ἂν ἡμεῖς οἰμώζομεν,
γένεομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῷ ἄνω, Μίδας
ἠέ τοσι, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς
πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῷ θησαυρῶν, ἐπ' ἡγε-
νῶ, καὶ ἐξονεδίξει, ἀνδραπόδα, καὶ καθάρματα
ὑμᾶς ἀπ' κεφαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπιταράττει
μῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ. Πλύ.
ἢ ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; Μέκ. Ἀληθῆ, ὦ
πλέτων· μισῶ γὰρ αὐτὸς ἐγεννηῖς, καὶ ὀλεθεῖς ὄν-
τες, αἷς ἔκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀ-
θανάτους ἔτι μεμνηναί, καὶ περιέχονταί τῷ ἄ-
νω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτὸς. Πλύ. Ἀλλ' ἐ-
π' ἡ λυπῶνται γὰρ καὶ μικρῶν σεβόμενοι. Μέκ. Καὶ
μωραίνεις, ὦ Πλέτων, ὁμόφροτος ὢν τοῖς τέ-
τοις σεναγμοῖς; Πλύ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἔκ ἂν ἐ-
λίσσεται σασιάζοντάς. Μέκ. Καὶ μὴν, ὦ κα-

κίςσι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γὰρ
 νόσκετε, ὡς εἰδὲ παυσομένους με· ἔνθα γὰρ ἂν ἐν
 ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰ δυνάμειν, καὶ καταγελαῶν
 Κρ. Ταῦτα ἔχ' ὕβρεις; Μέν. Οὐκ' ἀλλ' ἐκείναι
 ὕβρεις ἦν, αἱ ὑμεῖς ἐποιεῖτε προσκυνοῦσθαι ἀξιοῦντες
 καὶ ἐλθόντες ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τῶν θανάτων
 τοπάραταιν ἐ μνημονεύοντες· τοιγαρὲν οἱ μὲν
 πάντων ἐκείνων ἀσκημένοι. Κορ. Πολλῶν γὰρ
 θεοὶ, καὶ μεγάλων κλημάτων. Μίδ. Ὅσους μὲν
 γὰρ χρυσῷ. Σαρ. Ὅσους δ' ἐγὼ τρυφῇ. Μέν.
 Εὐγε, ἔγωγε ποιῶτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ
 τὸ γυνῶθι σωτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι
 μὲν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπὶ
 δόμενον.

Διάλογος ζ'.

Ζηνοφάντης, Καλλιδημίδης.

Ζη. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΣ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες
 ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παράσιτος ὢν Δαίμονος
 πλέον τῶν ἱκανῶν ἐμπαγῶν, ἀπεπνίγην, οἷόν τι
 παρῆς γὰρ ἀποθνήσκει μοι. Καλ. Παρῆν, ὦ Ζη
 νόφαντες· τὸ δ' ἐμὸν ᾧ δαδόντι ἐγένετο· οἷόν τι
 θα γὰρ καὶ σύ περ Πτοιοδωρον τὸν γέροντα. Ζη.
 Τὸν ἄτεκνον, ὃ πλεῖστον, ὦ σε τὰ πολλὰ καὶ
 συνόλη; Καλ. Ἐκείνον αὐτὸν ἀπὸ θεοῦ
 ἐπισχεγμένον· ἐπὶ ἐμοὶ τεθνήξαι. ἐπεὶ

πὸ πρᾶγμα ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν
 Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τῇ
 ἀλῆρην ἐξεῦρεν· πελάμενθ' ὃ φάρμακον, ἀνέ-
 πησα τὸ οἶνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-
 ρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον
 ἐμβαλόντ' ἐς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτῇ, καὶ ἐ-
 τιδέναι αὐτῷ· ἡ δὲ τὸτο ποιήσει, ἐλευθερὸν ἐ-
 ταμοσαμένη ἀσφάσει αὐτόν. Ζη. Τί ἔν ἐγένετο;
 αὐτὸν γὰρ τι πρὸς οἶον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. Ἐ-
 τὰ τοίνυν λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἥδη ὁ μερε-
 σίσκ' ἐκ κύλικος ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν πρὸ Πτοι-
 όδωρ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν
 μοι, σφαλεῖς ἐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον,
 Πτοιόδωρ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν· ἔτα ὁ
 πρὸς ἔπινεν· ἐγὼ δ' αὐτίκα μαλα ἐκτάδην ἐκέ-
 κειν ὑποβολιμαῖ' αὐτ' ἐκείνους νεκροὺς· τί τὸτο
 λέγεις, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν ἐκ ἔδει γε ἐταί-
 ρανδρὲς ἐπιγελαῖν. Ζη. Ἀσῆα γ', ὦ Καλλιθέ-
 νιδη, πέπεισθας· ὁ γέρον δὲ, τί πρὸς ταῦτα;
 Καλ. Πρῶτον μὲν ὑπελασάχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον.
 τα σινεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τὸς οἶα γε ὁ οἶνοχόος εἰργασαί. Ζη. Πλήν, ἀλλ'
 δὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρὴν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ
 σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, καὶ καὶ ὀλίγω
 ὥστε καὶ ὑστερὸς ἦν.

Διάλογος η'.

Πλέτων, Πρωτεσίλαος, Περσεφόνη.

Πρω. ³ Ω Δέσποια, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτεραι Ζεῦ
καὶ σὺ, Διμήτερος διγαστερ, μὴ ὑπερ-
δῆτε δέσποινι ἐρατικῇν. Πλέ. Σὺ δὲ τίς ἐστι δὲ
παρ' ἡμῶν; ἢ (τίς ὦν τυγχάνεις; Πρω. Εἰμὶ
μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰοίκλε, Φυλακίτης, συστρε-
φίωτις τοῦ Ἀχαιῶν, καὶ παρῶν ἀποθανόντων
ἐπ' Ἰλίου δέομαι δὲ ἀφελθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβ-
ῶναι πάλιν. Πλέ. Τοῦτον μὲν ἔρωτα, ὦ Πρω-
τεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρώσι· πλὴν ὅδεῖς ἀν-
θρώπου τύχη. Πρω. Ἀλλ' ἐπεὶ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐπ-
ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν
θαλάμῳ καταλιπὼν ὠχόμην ἀποπλέων· εἴτα
κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
Ἑκπρῶ· ὃ ἔνι ἔρωσι τῆς γυναικὸς ἐμετέως ἀπ-
κνᾶει με, ὦ Δέσποια· καὶ βέλομαι καὶ πρὸς ὀλί-
γον ὁφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν. Πλέ. Οὐκ ἔστι
εἰς, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Πρω. Κα-
τάλα, ὦ Δέσποια· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἔστι.
Πλέ. Οὐκ ἔστιν ἀνελθεῖν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ οὐκ ἔστιν
καὶ ἐδέναι ἀνελθεῖν δειήσῃ. Πρω. Ἀλλ' ἐπεὶ φέρω
διαβῆναι, ὦ Πλέτων· ἡρώσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν
καὶ οἶσθα οἶον τὸ ἐρᾶν εἶναι. Πλέ. Εἴτα τί σε ὁρᾷ
συνμίαν ἡμέραν ἀναβῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
ὁδὸν

δυσχερύνειν; Πρω. Οἶμαι πείσιν κἀκείνην ἀ-
 πολεθῆναι παρ' ὑμᾶς· ὥς αὖθ' ἐνός, δύο νεκρούς
 κήψη μετ' ὀλίγον. Πλέ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταύ-
 τα, ὅτε ἐγένετο πάποσι. Πρω. Ἀναμνήσω σε,
 ὦ Πλάτων· Ὁρφεὺς γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν
 τὴν Εὐρυδίκην παρέδωκε, καὶ τὴν ὁμογενὴ μὲν Ἀλ-
 κησιν παρέπεμψε Ἡρακλεῖ χαειζόμενοι. Πλέ.
 θελήσεις δὲ ἔτι κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ ἀμορ-
 ροῦ, τῇ καλῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ φαῖναι; πῶς δὲ
 κἀκείνη προσόψεται σε, ὅτε διαγινῶναι δυναμέ-
 νη; φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε· καὶ μά-
 τιν ἐστὶν τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. Πρω. Οὐκ ἔν,
 ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τὰτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλαι-
 νον, ἐπειδὴ ἐν ταῖς φασὶ ἦδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ,
 καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν δὴθὺς καλὸν ἀ-
 τεργάσασθαι αὐτὸν, οἷοι ἦν ἐκ τῆς πατρὸς. Πλέ.
 Ἐπεὶ Περσεφὼνὴ συνδοκᾷ, ἀναγαγὼν τὸτον αὐ-
 τὸν, ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν
 ἡμέραν.

Διάλογος δ'.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Αγ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνει-
 σας, ἐμέλισας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας,
 τί αἰτίᾳ τὸν Ὀδυσσεύα; καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλε-
 ψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε ματαδόμοιόν, ἔτε προσ-
 επείν

απῶν ἡζιώσας ἀνδρα συσεβηώτην, καὶ ἐταῖρον
 ἀλλ' ὑπερβηλικῶς μεγάλα βαίνων, παρήλθεις. Αἰ.
 Εἰκότως, ὦ Ἀγαμέμνον· αὐτὸς γάρ μοι τῆς μα-
 νίας αἰτιόθ' καλίστη, μόνθ' ἀντεξετασθεῖς ἐπὶ
 τοῖς ὄπλοις. Ἀγ. Ἡζίως δὲ ἀναηλαγώνισθ' ἔ-
 ἵναι, καὶ ἀκοντὶ κρατῆν ἀπάντων; Αἰ. Να-
 τάρ γε τοιαῦτα· οἰκία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, καὶ
 ἀνεψιὸς γε ἔσσο. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄ-
 ντες, ἀπειπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήταί
 μοι ἥβ' ἄθλων· ὃ δ' Λαέρτης, ἐν ἐγὼ πολλὰ κί-
 ῃσωσα κινδυνεύοντα κατακεκέρχθαι ὑπὸ ἥβ' Φρ-
 γῶν, ἀμείνων ἡζίω ἔϊ), καὶ ἐπιηδαιότερος ἔχου-
 τὰ ὄπλα. Ἀγ. Αἰτιῶ πιγασεῖν ὦ γενναῖ-
 τήν Θεῶν, ἢ δέον σοι τὴν κληρονομίαν ἥβ' ὄπ-
 λων ᾧραδιδόναι συγγενῇ γε ὄντι, φέρουσα ἐ-
 πὶ κοινόν, κατέθετο αὐτά. Αἰ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ
 Ὀδυσσεύα, ὃς ἀνλεποῖήθη μόνθ'. Ἀγ. Συγ-
 γνώμη, ὦ Αἴαν, καὶ ἄθροισθ' ὦν, ἀρέχθη δ' ὕμ-
 ῃδ' ἴσθ' περὶ γὰρ, ὑπὲρ δ' καὶ ἡμῶν ἕκασθ' κιν-
 δυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦ-
 τα, ᾧρα Τρωσὶ δίκασαῖς. Αἰ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις
 με κατεδίκησεν· ἀλλ' ἔδ' ἐμὲ λέγειν τι περὶ
 ἥβ' Θεῶν· πὼν γοῦν Ὀδυσσεύα μὴ ἔχῃ μισεῖν
 αὐτὸν δουαίμην, ὦ Ἀγαμέμνον, ἔλ' ἐπ' αὐτῇ με-
 ῖν Ἀθηνᾶ τῷτο ἐπιτάττοι.

Διάλογος ι.

Μένιππος καὶ Τάνταλος.

Τί κλέεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀ-
 δύρῃς, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστῶς; Τάν. Ὅτι,
 Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς δίψης. Μέ. Οὐ-
 γὰρ ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπεκύψας πᾶν, ἢ καὶ νῆ Διὶ
 προσάμμιον κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. Οὐδέν ὄφε-
 λος, εἰ ἐπεκύψαιμι· σείγῃ γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπι-
 πάντως περσιόντα αἰσθηταί με. ἦν δὲ ποτὶ καὶ ἀρύτω-
 ναι, καὶ περσενέγκω πρὸ σώματι, καὶ φθάσω βρέξας
 μεν τὸ χεῖλον, καὶ διὰ τῆς διακίχλων διαῖρυν,
 οἷός· ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρα.
 Μέ. Τερψιόν τί πάσχεις, ὦ Τάνταλε· ἀ-
 γάπτε μοι, τί γὰρ καὶ δέῃς τὰ πινῆν; καὶ γὰρ σῶμα
 πάρος· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία περ τεθαπται,
 περ καὶ πεινῆν, καὶ διψῆν ἐδύνατο· σὺ δὲ ἢ φυ-
 γῇ, πῶς αὖν ἔτι ἢ διψῶν, ἢ πίνεις; Τάν. Τὸ
 οὐδὲν ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μετὴν ψυχὴν ὥς
 ὅμαρσαν. Μέ. Ἀλλὰ πῶς ἔτι πινῶν ποτὶς ἀποθά-
 νει; καὶ ὅρῳ γὰρ ἄλλον μετ' ἐπὶν ἄλῃ, ἢ θάνατον
 πεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. Ὅρθως μὲν λέγεις·
 τὸ δ' ἐν μέρεσιν τῆς καλαδίκης, τὸ ἐπιθυμῆν
 εἶναι, μηδὲν δεόμενον. Μέ. Ἀρεῖς, ὦ Τάνταλε,
 καὶ

κ' ὡς ἀληθῶς πολεῖ δέσθαι δοκεῖς, ἀκράτῃ γε ἐλ
 λεβόρου νῆ Δία, ὅσις τοῦ ἀντίον τοῖς ὑπὸ ἥρ' λυ
 τῶντων κυρῶν διετηγμένοις πέποιθας, ἐτὸ ὕδα
 ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένῃ. Τάν. Οὐδὲ τὸ
 ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πισῶν. γένοι
 μοι μόνον. Μέ. Θάρρει, ὦ Τανταλε, ὡς ἔτε σ
 ἔτε ἄλλῃ πίειμι ἥρ' νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· κα
 τοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καλαδίχης διψῶν
 εὖ ὕδαλ' αὐτὸς ἐχ' ὑπομένοντ'.

Διάλογος ια'.

Αἰακός, Πρωσιίλαος, Μενέλαος, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ί' ἄγχεις, ὦ Πρωσιίλαε, τὴν Ἑλένην
 προσπεσών; Πρω. Ὅτι διὰ ταύτην
 ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμίλει ἤ μ' πόν' δόμῃ κα
 Ἰαλιπῶν, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ
 Αἰτιῶ πόικυν τ' Μενέλαον, ὅσις ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς
 αὐτῆς γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. Ε
 λέγεις· ἐκᾶνόν μοι αἰτιαλέον. Μέν. Οὐκ ἐμὲ,
 βέλτισε, ἀλλὰ δικαιότερον τ' Πάριον, ὅς ἐμὲ
 ξένου τ' γυναῖκα πᾶσι πάλιν τὰ δίκαια ὥχε
 ἀρπάσας· ἔτ' ἔχ' ὑπὸ σὺ μόνε, ἀλλ' ὑ
 πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξι' ἄγχει
 θαι, τοσούτοις θανάτῃ αἰτιῶ γεγεννημένῃ. Πρω.
 Ἀμεινον ἔτω· σὲ τοιγαρῶν, ὦ δύσπαι, κ' ἔ
 φησας,

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ. 45

ήσω ποίε' ὑπὸ τῆς χειρῶν. Πά. Ἄδικα ποιοῶν,
 Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄντα σοι·
 ὁρίστικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τὰ αὐτὰ θεῶν κα-
 τὰ ἔχρημαι· οἶσθα δὲ ὡς ἀκυσίον τί ἐστι, καὶ τις
 μᾶς δαίμων ἄγει, ἐνθα αὖν ἐθέλη· καὶ ἀδύνατον
 εἶναι ἀναιτάττεσθαι αὐτὰ. Πρω. Εὖ λέγεις· εἴ-
 μιν μοι τὸν Ἑρώλα ἐνλαῦθα λαβεῖν δύνατον ἦν.
 Αἰ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τῷ Ἑρώλῳ ἀποκρινέμαι τὰ
 δίκαια· φήσιν γὰρ αὐτὸς μὲν τῷ ἑρῶν τὰ Πάριδι
 πως γεγνησθαι αἰτιῶν· τῷ θανάτῳ δὲ σοι ἐδέ-
 ο' ἄλλον, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν. ὃς ἐκλα-
 μβύσθαι τῆς νεογάμης γυναικὸς, ἐπὶ προσεφέ-
 σθε τῇ Τρωάδι, ἔτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονε-
 μημένως προσεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐραδὲς,
 ἣν πρῶτον ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. Πρω.
 οὐκ ἐγὼ καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινέμαι
 καίότερα; ἢ γὰρ ἐγὼ τέτων αἰτιῶν, ἀλλ' ἢ
 ἵστα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ.
 ῥηθῶς. τί ἔν τευ αἰτίᾳ;

Διάλογος ιβ'.

Μένιππος καὶ Χείρων.

ΗΚΕΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν, ἐπιθυμή-
 σεις ἀποθανεῖν. Χεί. Ἀληθῆ ταῦτ'
 εἶπας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀδύ-
 νατον.

νατΘ εἶναι δυνάμειΘ. Μέ. Τίς δέ σε ἔρας
 θανάτῳ ἔσχεν, ἀνεράςκ τοῖς πολλοῖς χρήμασιΘ
 Κεῖ. Ἐρῶ πρὸς σέ ἐκ ἀσύνετον ὄντα· ἐκ ἦν ἐπ
 ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μέ. Οὐχ ἡδ
 ἦν ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Κεῖ. Οὐκ, ὦ Μένιππε
 τὸ γδ ἡδὺ ἐγώ γε ποικίλον τί κ' ἐχ ἀπλὴν ἡγ
 μαί εἶναι· ἐγὼ δέ ζῶν αἰ, κ' ἀπολαύων ἡ
 ὁμοίαν, ἡλίε, φῶς, τερρῆς· αἱ ὄρεαι δέ αἱ α
 ται, κ' τὰ γιγνόμενα ἀπαντα ἐξῆς ἑκάστοι, ὥστ
 ἀκολουθῆντα θάτερον θάλλερω· ἐνεπλήσθην γέν
 τῶν· ἔ γδ ἐν τῷ αὐτῷ αἰ, ἀλλὰ κ' ἐν τῷ μέλαθ
 ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων
 τὰ ἐν ᾧδ'ε δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧ περιελομένηΘ
 τὰ ἦκες; Κεῖ. Οὐκ ἀπὸ δῶς, ὦ Μένιππε· ἡ
 ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, κ' τὸ πᾶν γμα ἐδ
 ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· α
 λως τε, ὅδε διψῆν, ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν δ
 ἀλλ' ἀνεπιδεῖς τῶτων ἀπάντων ἐσμέν. Μέ. Ὅ
 ὦ Χείρων, μὴ περὶ πτῆς σεαυτῷ, κ' ἐς τὸ αἰ
 σοι ὁ λόγΘ φειστῇ. Κεῖ Πῶς τῆτο φής; Μ
 Ὅτι εἰ ἤν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὁμοιον αἰ κ' ταυτὸν
 γένετό σοι περσχορῆς, κ' ἐνταῦθα ὁμοια ὄν
 περσχορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, κ' δεήσει μελαβολ
 γε ζητῆν τινα, κ' ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅ
 οἶμαι ἀδύνατον. Κεῖ. Τί ἔν ἂν πάθοι τις, ὦ Μ
 νιππε; Μέ. Ὅπερ οἶμαι, κ' φασί, συνέλον οἶ
 ἀρέσκεσθαι, κ' ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι, κ' μηδ
 αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

Διάλογος γ'.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**Ι γάρ, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας,
 ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; Ἀλέ. Ὅρᾳς, ὦ
 Διόγενες· ἐπὶ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀ-
 πέθανον. Διο. Οὐκ ἔν· ὁ Ἀμμών ἐφύδατο, λέγων
 αὐτὸ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;
 Ἀλέ. Φιλίππου δηλαδή· καὶ γὰρ αὖ ἐτεθνήκειν
 Ἀμμώνος ὢν. Διο. Καὶ μὴν καὶ πατρὶς τῆς Ολυμ-
 πιάδος ὁμοία ἐλέγοίτο, δράκοντα ὀμιλῶν αὐτῇ,
 καὶ βλέπειν ἐν τῇ κοίτῃ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι.
 τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπάτησθαι οἰόμενον πατέρα
 σε εἶναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουσας, ὥσπερ σύ-
 γον δὲ ὁρῶ ὅτι θάλῃς ὑγιὲς ἔτε ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ
 γὰρ Ἀμμωνίων προσηύχεται ἔλθον. Διο. Ἀλλὰ τὸ
 φεύδῃ αὐτῶν καὶ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε,
 πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέ-
 πτηκον θεὸν εἶναι σε νομίζοντες· ἀτὰρ εἶπέ μοι,
 τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; Ἀλέ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· καὶ γὰρ ἔρθασα ἐπισκῆψαί
 τι πατρὶς αὐτῆς, ἢ γάρ τι μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων,
 Περδίκκα τὴν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τέ-
 γες, ὦ Διόγενες; Διο. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμ-
 νήσθην, οἷά ἐποίησεν ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρελη-
 φάτα τὴν ἀρχὴν, κολακάζοντες, καὶ πρὸς αἰνῶν αἰετού-

μῆροι, καὶ τραίηγόν ἐπὶ τοῦ βαρβάρου· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσθέντες, καὶ νεῶς οἰκιστοὶ δομέωροι, καὶ θυόντες ὡς δρέκοντες ὑμῶν; ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; Ἀλέξανδρος ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κῆμαι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπισχίνεται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥτις πᾶσι ἀγάγη χολὴν ὑπὸ τῶν θυούσων ἔν ποσὶν εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψει ἐκῆ, ὡς γινώσκουσι γενοίμην εἰς τῆς Αἰγυπτίων θεῶν. Διότι μετὰ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ᾧδε ἔτι σε μεταβαλλόντα, καὶ ἐλπίζοντα, Ἀννέειν, ἢ Ὀσίριν ἡγεῖσθαι; πολλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεότατε, μετὰ ἐλπίσης· ὅτι καὶ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῆς ἀπαξ διαπλοσάμενον τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὴν εἶσω τῆς τοῦ παρρηθόντων· ὅτι καὶ ἀμελής ὁ Αἰακός, καὶ ὁ Κέρκυρας εὐκαταφρόνητος. ἐκῆνα δὲ ἡδέως ἂν μετὰ τοῖς θεοῖς σὺ, πᾶσι φέρεις ὅπότ' ἂν ἐννοήσης ὅτι εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφίξαι, σὺ μαλοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σαλῆράδας, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη περσικυῆνα, καὶ Βαβυλῶνας καὶ Βάκτρας, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδέσθαι μόνον ταινίαν λευκὴν τὴν κεφαλῇ πορφυρεῖαν ἐμπεσπρημένον· ὅτι λυπῇ ταῦτά σε ὑπὸ τῆς μνήμης ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; καὶ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ τῆς τύχης; Ἀλέ. Σοφός; ἀπάντα ἐκείνος καλῶν ἐπιχειρότατος ὢν; ἐμε μὲν

ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲρ ἦτησε
 ἀπ' ἐμῷ, οἷα δὲ ἐπέσελλεν. ὥς δὲ κατεχρήτο
 τῇ περὶ παιδείαν φιλοσιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαι-
 νῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τὸτο μέρος ὃν
 ἀγαθῶν, ἄρτι δ' ἐς τὰς πρᾶξεις, καὶ τὸ πλοῦτον
 αἰ γὰρ αὖ καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἠγῶντ' εἶναι, ὥς μὴ αἰσ-
 ὑνοῖτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων γόνος, ὃ Διόγενες,
 ἠθροπῶν, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τὸτο γε
 πολέλευκα αὐτῷ τῆς σοφίας, τὸ λυπῆσθαι ὥς
 ἐν μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ καὶ περὶ μὴσιν μικρῶν γε
 ἀπρὸς σθένος. Διο. Ἀλλ' οἶσθα, ὃ δρᾷς; ἀκῶν
 ἀρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθα
 ἐλλέβορος ἐφύεται. σὺ δὲ, καὶ τὸ Λήθης ὑ-
 ποχρανδὸν ἐπισπασάμενός περ, καὶ αὐτὸς περ,
 πολλὰ κίς. ἔγω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστο-
 τέλους ἀγαθοῖς ἀνιόντων. καὶ γὰρ καὶ Κλείτων ἐ-
 ἵκοντο ὅρῳ, καὶ Καλλιθέῃ, καὶ ἄλλος πολλὰς ἐπὶ σέ
 μὴντας, ὥς διασπασαίνω, καὶ ἀμύναντό σε, ὡν
 ῥασας αὐτὰς. ὥς τὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βάρδι-
 καὶ πῖνε πολλὰ κίς, ὥς ἔφην.

Διάλογος ἰδ'.

Ἑρμῆς, Χάρων.

Λογισώμεθα, ὃ Πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπως
 σα μοι ὁφείλεις ἦδη, ὅπως μὴ αὐτὸς
 ζώμεν τι περὶ αὐτῶν. Χά. Λογισώμεθα, ὃ Ἑρ-
 μῆ.

μῆν' ἀμεινον γὰρ δεῖσαι περὶ αὐτῆς, καὶ ἀπεργα
 ἔσσετον. Ἐρ. Ἀγκυραν ἐν βασιλευσὶ ἐκόμενα
 7ε δρεαχμῶν. Χά. Πολλὰ κέγεις. Ἐρ. Νῆ τ'
 δυνεία, ἥν' ὡς ἐνὶ ὠνησάμην, καὶ τρεσπλήν
 ὁβολῶν. Χά. Τίθει πέντε δρεαχμάς, καὶ ὁβολὸς
 Ἐρ. Καὶ ἀκέραιον ὑπὲρ τῶ ἰσίου, πέντε ὁβολὸς
 καλέβαλον. Χά. Καὶ τότε πρεσβίθη. Ἐρ.
 κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τὸ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγόν
 καὶ ἥλιος δὲ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέρειον ἐπ
 πσας, δύο δρεαχμῶν ἅπαντα. Χά. Εὖ γε, ἀ
 ταῦτα ὠνήσω. Ἐρ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἀ
 ἡμᾶς διέκαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότῃ δ' ἔν τῷ
 ἀποδώσειν φῆς; Χά. Νῦν μὲν, ὃ Ἐρμῆν, ἀδύνα
 ἦν δὲ ποιμὸς τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ
 θείους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδαίνει ἐν τῷ π
 θει πρὸς λογιζόμενον τὰ ποσθμῖα. Ἐρ. Νῦν
 ἐγὼ καθεδέμαι τὰ κίκισα εὐχόμενος γενέ
 ὡς ἂν ὑπὸ τέτων ὑπολαύοιμι. Χά. Οὐκ ἔστιν
 λας, ὃ Ἐρμῆν· νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὀρθῶς, ἀφικνύ
 ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. Ἐρ. Ἀμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡ
 πρῶτον ἐκ τοῦ σὺ τὸ ὄφλημα· πλὴν ἀλλ
 μὲν παλαιοί, ὃ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίν
 ἀνδρῶν ἅπαντες, αἵματι ἀνὰ πλεῶν, καὶ τ
 ματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ φαρμάκῃ τις
 τῶ παιδὸς ἀποθανόν, ἡ ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σ
 λη· ὡς ἐν γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀθροῦναι, ὑδὲ ὁμο
 ἐκείνοις· οἱ δὲ πλείστοι αὐτῆς, διὰ χρήματα

σιν, ἐπιβλαδίοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. Χά-
 αν γὰρ πεπότην ἐστι ταῦτα. Ἐρ. Οὐκὼν ἐδ'
 γὰρ δόξαμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὴν
 ἐλπίδα σου.

Διάλογος ιε'.

Πλῦτων, Ἑρμῆς.

Πλ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάλαι γεγενη-
 κότα λέγω, τὸν πλεῖστον Εὐκράτην,
 παῖδες μὲν ἐκ εἰσίν, οἱ δὲ κληρὸν δὲ θνητῶν,
 τελευτῶντες; Ἐρ. Ναί, δὲ Σικυωνίαν αἴς. τί
 γάρ; Πλ. Ἐκῆνον μὲν, ὃ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ
 οἷς ἐγγενήκοιτα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμελήσας
 ἅλα τὸσαῦτα, εἰ γὰρ οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλεονέ-
 κτῃ δὲ γὰρ κόλακας αὐτῷ, Χαεῖνον δὲ νέον, καὶ
 ἁμῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐφεξῆς
 ταῖτας. Ἐρ. Ἀποπαν ἂν δόξαι τὸ τοῦτον. Πλ.
 οὐ μὲν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκῆνοι πα-
 ῖδες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκῆνον; ἢ ἢ χρη-
 ατῶν ἀντιποιῶνται, οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ
 πάντων ὅτι μιαιώτατον, ὅτι καὶ ταῦτα ἐυχό-
 μενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἐν γὰρ τῷ φανερῷ καὶ
 ὁρᾷ, ἃ μὲν βελεύονται, πᾶσι προσδίδουσι. Δύ-
 ον δὲ ὅμως ὑπισχνῶνται, ἢν ῥά τῃ. καὶ ὅπως,
 ποικίλη τις ἢ κολακεία τῇ ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα
 ὁ μὲν

ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ περαπίτωσαν αὐτὴν
 μάτην ἐπιχανόντες. Ἐρ. Γελοῖα πείσονται, πε-
 κῆργοι ὄντες· πολλὰ δ' ἢ κῆκύνθ'· εὖ μάλα δι-
 σκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ δι-
 γόντι· εἰσὶν ἔρρωται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων· οἱ δὲ
 ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκοντα
 ζῶν μακαρίαν πρὸς ἐσθλὰς τιθέντες. Πλύ. Οὐκ
 ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰούλιος
 ἀνησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων ἢ ἐλπίδων τὸ
 ὄνειροποληθέντα πλεῖστον ἀπολιπόντες, ἡκέτως
 ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. Ἐρ. Ἀμέλιστα
 ὦ Πλῦτων· μέλει σοι γάρ σοι ἤδη αὐτοῦ
 καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτα δέ, οἵμαί, εἰσι. Πλύ. Κα-
 τὰ τὰς· ὁ δὲ παραπέμφει ἕκαστον, ἀλλ' ἵ γέροντος
 αὐτοῖς πρωθένης γενόμενος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Μ Τ Θ Ω Δ Η.

Διάλογος α'.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

Τὴν τῆς Ἰνύχης παῖδα ᾗ καλὴν οἶσθα, ᾧ
 Ἑρμῆ; Ἑρ. Ναί· τὴν Ἰὼ λέγεις. Ζ.
 Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ὄζειν, ἀλλὰ δά-
 ρις. Ἑρ. Τεράσιον τῆτο τῷ τρίτῳ δ' ἐση-
 λη; Ζ. Ζηλοῦσπῆσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐ-
 τήν· ἀλλὰ καὶ καιρὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχά-
 μιν τῇ κακοδαίμονι· βεκύλον τινὰ πολυόμμα-
 ῖον Ἄργον τῆνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δά-
 ριν, αὐτὸς ὢν. Ἑρ. Τί ἔν ἡμῶς χρὴ ποί-
 ον; Ζ. Καταπλάμνῃς ἐς τὴν Νέμεαν, ἐκῇ δὲ
 ὁ Ἄργος βεκυλῆς, ἐκείνον μὲν ἀπύκλεινον τὴν
 Ἰὼ δὲ τῶ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπα-
 γαγῶν,

γαγών, Ἰσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔσω θεὸς τῶ
ἐκεί· καὶ τὸν Νῆϊλον ἀναγέτω, καὶ τὸν ἀνέμους ἐπὶ
πεμπέτω, καὶ σωζέτω τὸν πλεόντας.

Διάλογος β'.

Ἰρις καὶ Ποσειδῶν.

Ἰρ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Ποσειδῶν,
τῇ ἀποσπασθῆσαν τῆς Σικελίας, φά-
λον ἐπινήχουσαι συμβέβηκε· ταύτῃ, φησὶ
ὁ Ζεὺς, εἴησον ἦδη, καὶ ἀνάρησον, καὶ ποίησον ἡ
δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, ἐπειδὴ
πάνυ ἀσφαλῶς· δέχεται γὰρ τι αὐτῆς. Πο. Πό-
τε φέρεται τῆς, ὦ Ἰρι. τίνα δὲ ὁμῶς παρὰ
αὐτῇ τὴν χρεῖαν ἀναφανῆσα, καὶ μηκέτι πλέουσα
Ἰρ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῖσαι. Πο. καὶ
ῥ' ὡς πονηρῶς ὑπὸ τῆς ὠδίνων ἔχει. Πο. Τί οὖν;
ἐκείνους ὁ ἔρως ἐνέκλειν; ἐν δὲ μὴ ἔστω, ἀλλὰ
γε πάντα ἢ γῆ ἐκ αὐτῆς ὑποδέξασθαι δύναται
αὐτῆς γονάς; Ἰρ. Οὐκ, ὦ Ποσειδῶν· ἢ ἡ
ῥ' ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ πλεῖον
εἰσχεῖν τῇ Λητοῖ τῇ ὠδίνων ὑποδοχὴν· ἢ τὴν
νυν νῆσον αὐτὴ ἀνώμοτος ὄσιν· ἀφανὴς ῥ' ἦν. Πο.
Συνίημι· εἴη, ὦ νῆς, καὶ ἀνάδουθι αὐθις ἐκ
βυθῶ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένειν.

κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχείλυνας· αὐτὰ
 δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δ' εἶναι
 λον ξηρὸν ἐργάσαι· ὁρᾷς δ' εἶναι, ὅπως διάκειμαι
 πρὸ τῶν ἐκκαυμάτων. Θά. Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ
 θερμός, ὡς ἐκός· τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῆς νεκρῆς
 ἢ θερμῆς δὲ, ὡς φῆς, ὑπὸ τῆς πυρρῆς καὶ εἰκότως,
 Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τῷ ἐμῷ υἱὸν ὤρμησας, ἐκ αἰδέεσθαι
 ὅτι Νηρηίδου υἱὸς ἦν. Ξαν. Οὐκ ἔδει εἶναι ἐλεῖν
 γείτονας ὄντας τοῦ Φρύγας; Θά. Τὸν Ἥφαιστον
 δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῖναι Θετίδου υἱὸν ὄντα
 Ἀχιλλεῖα;

Διάλογος δ'.

Ἥφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἥφαι. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δὴ ποιεῖν; ἦ καὶ γὰρ
 ἐκέλευσας, ἔχων τὸ πείλεσθαι ὅτι
 τῶν, εἰ καὶ λίθος δέοι μὴ πλεονάζειν διατεμεῖν
 Ζ. Εὖ γε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίδέ με τὴν κατὰ
 λήν εἰς δύο, κατενεγκών. Ἥφαι. Περὶ μὲν, ἐν
 μῆνα; πρὸς αὐτὴν δ' εἶναι τὰ ληθῆς, ὅπερ θέλεις
 γέσθαι. Ζ. Διαρεθῆναι μοι τὸ κρανίον· εἰ
 ἀπειθήσῃς, ἐν νῦν πρῶτον ὀργιζομένου περὶ
 με· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴ
 δὲ μέλλειν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῷ ὀδύμῳ,
 μετὰ τὸ ἐγκέφαλον ἀναστρέφειν. Ἥφαι. Ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ;

μή κακόν τι ποιήσωμεν. ὁξὺς γὰρ ὁ φέλεκυς ὄντι,
 καὶ ἀναιμωτὶ, ἐδὲ κατὰ τὴν εἰλεθυίαν μαλώσει-
 ταί σε. Ζ. Κατένευκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θάρ-
 ῶν· οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἥφαι. Ἄκων μὲν,
 κατατίσαι δέ. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὺ κελεύοντῃ ;
 τί τῆτο ; κήρη ἔνοπλῃ ; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν
 ἔχες ἐν τῇ κεφαλῇ· ἐκότως γὰρ ὁξὺθυμῃ ἦσ-
 α, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον
 ποιογόνων, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπερ στρατόπεδον,
 κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρί-
 χίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλ-
 η, καὶ ἐνθεσίᾳ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ
 κμαία γεγέννηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις
 γάρ, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τῆτο ἡ κόρυς· ὥστε, ὦ Ζεῦ,
 καίωτρά μοι ἀπόδῃ ἐγγυήσας μοι αὐτήν. Ζ.
 Ἀδύνατα αἰτῆς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένη γὰρ ἀν-
 ἔλει μένειν· ἐγὼ γὰρ τό γε ἐπ' ἐμοὶ ἔβλεν ἀν-
 ἡλέγω. Ἥφαι. Τῆτ' ἐβελόμην. ἐμοὶ μελήσει
 ἄλοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζ. Εἴ σοι
 ἰδίον, ἔγωγε ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυσκάτων ἐ-
 στί.

Διάλε-

Διάλογος ε΄.

Ζεὺς, Ἀσκληπιὸς, Ἡρακλῆς.

Ζε. **Π**Αύσασθε, ὦ Ἀσκληπιεὶ καὶ Ἡρακλῆς, ἐρ-
 ζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ αἰθρωποι
 ἀπρεπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τὰ συμποσὶ
 τῶν θεῶν. Ἡρα. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τετοιοῦ
 φαρμακείᾳ περκατακλίνεσθαί με; Ἀσκ. Νὴ Δία
 καὶ ἀμείνων γάρ ἐμι. Ἡρα. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντη
 τε; ἢ δίοττε σε ὁ Ζεὺς ἐμεραινῶσεν, ἃ μὴ δέμω
 ποιῆναι, νῦν δὲ καὶ ἔλεον αὐθις ἀθανασίας με-
 τέληφας; Ἀσκ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρα-
 κλῆς, ἐν τῇ Οἰτῇ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις
 τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ ἐν ἴσᾳ καὶ ὁμοίᾳ βεβίωται ἡμῖν
 ὅς Διὸς μὲν υἱὸς ἐμὶ, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκ κ-
 θαίρων ἢ βίον, θηρία καταγωνιζόμενός, καὶ ἀνθρώ-
 πους ὑβριστὰς τιμωρόμενός. σὺ δὲ ῥιζοτόμος
 καὶ ἀγύρτης· νοσῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμός
 ἐπιθήσῃ τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ καὶ ἐν ἐπι-
 δεδαιγμένός. Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι σε τὰ ἐγ-
 καύματα ἰασάμην, ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφληκ-
 τός ὑπὲρ ἀμφοῖν διεσθαρμύς τὰ σώματι, πολλοὺς
 χιτῶνός, καὶ μὴ τῶτο, ἢ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ καλ-
 μῆδ' ἐν ἄλλο, ἔτε ἐδύλευσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξανα-
 ῖρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παύ-
 μένός ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῶ σανδάλῳ

ἀλλ'

ἄλλ' ἐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα,
καὶ τὴν γυναικᾶ. Ἡρα. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδο-
ρῶνός μοι, αὐτίκα μάλα εἶσθι, ὥς ἔ' πολὺ σε
νήσει ἡ ἀθανασία· ἐπεὶ ἀρσένος σε, ῥίψω ἐπὶ
κεφαλὴν ἐκ τ' ἐρανᾶ, ὥς μὴδὲ τ' Παιήονα ἰά-
σασθαι σε, τὸ κρανίον συντειβέντα. Ζ. Παύ-
σασθέ, φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυν-
σίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποτέμφομαι ὑμᾶς τ'
συμποσίᾳ· καίτοι εὐγνώμον, ὃ Ἡρακλῆς, περ-
αλακλίνεσθαι σε τ' Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρῶτε-
ρον ἀποθανόντα.

Διάλογος 5'.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**Ι σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλων; Ἀπ.
Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσυχῶ ἐν τοῖς ἐρώσι-
τοῖς. Ἑρ. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ ποιῆτον· σὺ δὲ
δυσυχῆς; ἢ τὸ χ' τὴν Δάφνην σε λυπᾷ ἔτι;
Ἀπ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα
καὶ οὐδ' αὖτε Οἰβάλε. Ἑρ Τέθνηκε γὰρ, εἶπέ μοι, ὁ Τάκιν-
τος; Ἀπ. Καὶ μάλα. Ἑρ. Πρὸς τίνος, ὦ Ἀ-
πολλων; ἢ τίς ἔτις ἀνέρας; ἢ, ὥς ἀποκτεῖναι
καλὸν ἐκείνο μερόκιον; Ἀπ. Αὐτῷ ἐμὲ τὸ
πένθος. Ἑρ. Οὐκ ἂν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλων; Ἀπ.
οὐκ· ἀλλὰ δυσύχημά τι ἀκέρσιον ἐγένετο. Ἑρ.
Πῶς;

Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον. Ἄπ. Δισκεῖν
 ἐν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ
 κἀκίσα ἀνέμων ἀπολυμνῶ· ζέφυρος, ἥρα μὲν
 ἐκ πολλῆς καὶ αὐτὸς, ἀμελὲς μὲν δὲ, καὶ μὴ σέρι
 τὴν ὑπερφίαν, ἐπεβέλευσε. ἐγὼ μὲν ἀνέριφας
 ὥσπερ εἴωδα μὲν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω. ὁ δὲ
 ἀπὸ τοῦ Ταυγέτε καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ
 παιδὸς, ἐέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥς ἐξ τῆς πολλῆς
 γῆς αἵμά τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ πῖν παῖδα εὐθὺς
 ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν ζέφυρον, αὐτίκα
 ἡμυάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενῳ
 ἔχει τὸ ὄρε· τῷ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχούσῃ
 μιν ἐν Ἀμυκλαῖς, ὅτε ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβε-
 λε· καὶ ἐπὶ τοῦ αἵματός αὐτοῦ ἀναδέναι τὴν
 γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὃ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέσας
 ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον ἐπαι-
 ζοῖα τῷ νεκρῷ· ἄρα σοι ἀλόγως λευπηθῶ
 δοκῶ; Ἑρ. Naί, ὦ Ἀπολλον. ἥδεις γὰρ θνητῶν
 πεποιμημένῳ τὸν ἐρώμενον· ὥς μὴ ἄχθε ἀπὸ
 θαιόνῳ.

I
 ἐθέλ
 ἴσω,
 ἡσθε
 ετε.
 ὑμᾶς
 συν
 κοας
 ων,
 δὲ
 ἐν α
 ὠμῳ
 ἐς ὃ
 ακὸν
 με
 ἰς μό
 λιστα
 αλῆς,
 ἡμα
 ἡμε
 ξυν

Διάλογος ζ'.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

ΗΚυρτας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπέλιπεν ἡμῖν ὁ
 Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά, καὶ ἀπίθανα·
 ἐβελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆς κρανῆς σείραν
 ἴσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες, κατασπᾶν
 ζυθὲς με, μάστιγι πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελ-
 τετε. εἰ δὲ ἐγὼ βελήσαιμι ἀνελκύσαι, καὶ μό-
 ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γλυκῆν ἄμα, καὶ τὴν θάλασ-
 συναρτήσας μετεωρίῳ· καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ
 κοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ καθ' ἐν ἀπάντων ἀ-
 νων, καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην·
 δὲ σὺ τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβα-
 ῖν αὐτὸν, καὶ τὴν γλυκῆν καὶ θάλασσαν πρὸς
 ὦμῳ, ἔκ ἂν πεισθείην. Ἑρ. Εὐφήμε, ὦ
 ἄρ' ἔστιν ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ
 μακρὸν ἀπολαύσωμαι τῆς φλυαρίας. Ἄρ. Οἷος
 με πρὸς πάντας ἂν ταῦτ' εἰπὴν, ἔχι δὲ
 καὶ μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπισάμην· ὁ γὰρ
 ἴσα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς
 ἀλλῆς, ἔκ ἂν δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σέ·
 ἔμελλεν γὰρ, καὶ πρὸ πολλῶν, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν,
 Ἡρᾶς, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευ-
 ζυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῦ·
 Η Δεδιδῶς·

Δεδιώς· καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε
Θείτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον
Βειάρων ἐκατόγχιον ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτὸν
κεραυνῷ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη ἐπῆει
γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτῆς. Ἐρ. Σιώπ
εὐφήμεν. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς ἔτι σοὶ λέγειν, ἔτι ἐμ
ἀκύνεν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος η'.

Ποσειδῶν καὶ Δελφῖνες.

Πο. **Ε**γὼ γε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἱ φιλόανθρωποι
ἔσε· καὶ πάλαι καὶ τὸ τῆς Ἰνῆς παλαι
ον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσασαι, ὑποδεξάμενοι
καὶ Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ
σὺ τὸν καθαρώδον τέτον καὶ ἐκ Μινθύμνης ἀναλ
βὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ καθα
ρὰ ἐπὶ πειρᾶς κακῶς ὑπὸ τῆς ναυτῶν ἀπολλύ
τον. Δελ. Μὴ θαυμασῆς, ὦ Πόσειδος, εἰ τοῦ
θρώτους εὖ ποιῶμεν, ἢ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοῖσι χ
γλυόμενοι. Πο. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διὶ
ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχίσας μετέβαλε· δέον γ
ρῶσασθαι μόνον, ὥσπερ τοῦ ἄλλης ὑπεργαγ
ὅπως γὰρ τὰ κατὰ τὸν Ἀελέον τέτον ἐγένετο
Δελφίν; Δελ. Ὁ Περσείανδρος, οἶμαι, ἔχα
αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ
τέχνῃ· ὁ δὲ πλετήσας πρὸς τὸ τυχερὸν, ἐ
θύμ

γένηται πλεῦσας οἰκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπι-
μαχέσθαι τὸν πλεῖστον· καὶ ἐπιβὰς πορθμεύει
αὐτοὺς κακῶργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων
εὐσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ καὶ μέσον τὸ Αἰγαῖον
ἐγένοντο, ἐπιβλεύουσιν αὐτῶ οἱ ναῦται· ὁ δὲ, (ἡ-
ρώμην γὰρ ἀπαντὰ πρῶτον τῶ σκάφει) ἐπεὶ
αὐτὰ ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν
αλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυ-
τόν, ἐκόντα ἐάσαιε ρίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ
αὐτοὶ· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λι-
πρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα
ἐν τῷ ἀποθανέμεν· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ
ἀθέμεν αὐτόν, ἐξηνξάμην ἔχων εἰς Ταίναρρον.
Ἐπαινῶ τὴν φιλομεσίας· ἀξίον γὰρ τὴν μισθὸν
δέδωκε αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος θ'.

Δωρίς καὶ Θέτις.

Τὴν δακρύεις, ὦ Θέτι; Θέ. Καλλίστην,
ὦ Δωρί, κόρην ἑίδον εἰς κιβωτὸν ὑπὸ τῆς
ματρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφθ' αὐτῆς
πιγένητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ τὸν ναῦτας,
αλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ὑπὸ τῆς
ἐπιτοῆς ἀποσπασωσιν, ἀφῆναι εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς
ἐπὶ τοῦτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφθ'.

Η 2

Τίνθ'

Τίν' ἔνεκα, ὦ ἰδελη, ἐπεὶ ἔμαθες ἀνέ-
 βῶς ἅπαντα; Θεέ. Ἀκρίσι' ὁ πατήρ αὐτῆς κα-
 λίστῳ ἔσαν ἐπαρθένευσεν εἰς χαλκὸν τινα θάλα-
 μον ἐμβαλὼν. ἔτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχῳ ἐπα-
 φασὶ δὲ ἔν τ' Δία, χρυσὸν ἡνόμενον, ῥυῖναι δὲ
 τῷ ὀρέφῳ ἐπ' αὐτήν· δεξαμένη δὲ ἐκείνῳ εἰς
 κόλπον κατὰρρέοντα τ' θεόν, ἐγκύμονα ἡμέσθαι
 τῷ αἰσθόμενῳ ὁ πατήρ, ἁγείας τις καὶ ζηλοῦ-
 π' ἡ γέρων, ἡγανάκησε· καὶ ὑπὸ τιν' ἑμ-
 χεῦσθαι οἰσθεὶς αὐτῷ, ἐμβάλλει εἰς τὴν κιβω-
 τὴν τέλοκυϊαν. Δω. Ἡ δ' ἐπὶ τί ἐπραττεν, ὦ θεέ;
 ὅποτε καθίκετο; Θεέ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσάγα-
 γὰς Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν κατὰ δίκην· τὸ βρέοθ' ἵ-
 παρῆλθε μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῷ πα-
 τὶ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δέ, ὑπὸ
 νοίας ἤν' κακῶν, καὶ ἐμεδίᾳ πρὸς τὴν θάλασσαν
 ὑποπίμπλαμαι αὐτῆς τὸν ὀφθαλμὸν δακρύ-
 μνημονεύουσα αὐτῷ. Δω. Καμὲ δακρύουσα ἐπ-
 ησας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; Θεέ. Οὐδαμῶς·
 χεῖται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὶς ἀμφὶ τὴν Σέειφον, καὶ
 τὰς αὐτὰς φυλάττει. Δω. Τί ἔν ἐχὶ σώζει
 αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβαλῆσαι εἰς
 δίκην τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες
 σφισι δηλονότι. Θεέ. Εὖ λέγεις· ἔγω παύω
 μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παῖ-
 δίως ὃν καλόν.

Πο.

Δω.

σαι τ

ἐπιχ

ἐν/αί

ἐμψ

θυα

οὐδ'

καί

οἱ ἐν

μυθι

αὐτὰ

θαίμα

τὰ Κ

σαν,

Ἄλλ.

Διονύ

Οὐκ ἐ

σφ' ἀγ

ἡ δ'

Δι

ἀδ

Διάλογος ι'.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. **Τ**Ο' μὲν γενὸν τῆτο, ἐς δὲ ἡ παῖς καλὴν ἐ-
 χθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖ-
 σθαι. καὶ ὅ νικητὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, ᾗδραλαβῆ-
 σαι τῇ Τρωάδι περσενέγκατε, ὡς ταρῆν ὑπὸ τῆς
 ἐπιχωρείων. Νη. Μηδ' αὖτως, ὦ Πόσειδον, ἀλλ'
 ἐνλαῦθα ἐν τῷ ἐπώνυμῳ πελάγεσσι τεθάρθω· ἐλε-
 γειν γὰρ αὐτῷ, οἰκίσεια ὑπὸ τῆς μηρυϊᾶς πεπον-
 θυῖαν. Πο. Τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιλείτη, οὐδέ μιν·
 οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνλαῦθά πε καῖσθαι ὑπὸ τῇ
 λαμῶν αὐτῷ, ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι
 ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσσι τεθάψεται. ἐκείνο δὲ ᾗδρα-
 μύθιον ἔμικρον ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ
 αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πέσειαι, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῆς Ἀ-
 θάμαντος διωκομένης εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἅκρου
 τῆς Κιθαιρῶντος, καθύπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, ἔχουσα καὶ τὸ υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη.
 Ἀλλὰ κακὸν ἔστι σῶσαι διήσει, χαρισαμένης τῷ
 Διονύσῳ. τερπὸς γὰρ αὐτῇ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνὸς. Πο.
 Οὐκ ἐχρήν οὕτω πονηρὸν εἶσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύ-
 σῳ ἀχαιεῖσιν, ὦ Ἀμφιλείτη, ἐκ ἄξιον. Νη. Αὖ-
 τοι ὅτι ἄρα τί παθεῖσα καλέτειςεν ὑπὸ τοῦ κριοῦ;
 ἀδελφὸς ὅς ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχρεῖται; Πο.
 Εἰκότως·

Εικόλως· νεανίας γδ, κὶ δύναται ἀνέχειν πρὸς τὴν
φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀνθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματι πα-
ραδόξε, κὶ ἀπιδύσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλα-
γῆσα, κὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα, κὶ ἰληγ-
γιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλήσεως, ἀκρη-
τῆς ἐγένετο τῶν κερμάτων τῆ κειῦ, ὧν τέως ἀπέ-
ληπτο, κὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. Οὐκ
ἔν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλῃ βοηθεῖν πι-
πύσῃ; Πο. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῶν τῶν
Νεφέλης δυνάμειρα.

Διάλογος ια'.

Μενελάος κὶ Πρωτέως.

Με. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτέε,
ἐκ ἀπύθανον, ἐνάλιόν γε ὄϊα, κὶ δέν-
δρον ἔτι φορητόν· κὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγίης
ὁμω, ἐδὲ τὸτο ἔξω πίσεως. εἰ δὲ κὶ πῦρ γίνε-
σθαι δύνατον ἐν τῇ θαλάτῃ οἰκῶντα, τὸτο πάν-
θαυμάζω, κὶ ἀπισῶ. Πρω. Μὴ θαυμάσης, ὦ Με-
νέλαε· γίγνομαι γάρ. Με. Εἶδον κὶ αὐτός· ἀλλ'
μοι δοκᾷ, εἰρήσελαι γδ πρὸς σέ, γοῖσιέαν τι
πρὸς σέ. τῷ πρὸς γμάσι, κὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ
παλῶν τῷ ὀρώντων, αὐτὸς ἐδὲν τοῖστο γιγνέ-
σθαι. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῷ ἔτα-
καργῶν χροῖτο; ἐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς

τῶν μοῖς εἶδες ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν ; εἰ δὲ
 ἀπιστῆς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς καὶ εἶναι δι-
 οκῆς, φαντασία δὲ τις πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἰσα-
 νήν, ἐπειδὴν πῦρ γινώσκω, προσένεγκαί μοι,
 καὶ γιναιόταί με, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὀρώμαι μό-
 νον, ἢ καὶ τὸ καίεν τότε μοι πρόσθεν. Με. Οὐκ
 ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. Πρω. Σὺ δὲ μοι,
 Μενέλαε, διοκῆς εἶδ' ἐπὶ πολὺ πικρὸν ἐωρακέναι πώ-
 ποτι, εἰ δ' ὁ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτι εἰδέναι. Με.
 Ἀλλὰ τὸν καὶ πολὺ πικρὸν εἶδον· ἃ πάσχει δὲ, ἢ
 ὥς ἂν μάθοιμι περὶ σέ. Πρω. Ὅποια ἂν πέ-
 ρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κλίβους, καὶ προσφύς
 ῥηται καὶ τὰς πελεκιῶνας, ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργά-
 ζεται ἑαυτὴν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροῖαν, μιμνέ-
 σθαι τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάβῃ καὶ ἀλιέας, μὴ δι-
 αλλάττω, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐ-
 νικῶς τῷ λίθῳ. Με. Φασὶ ταῦτα· τὸ δ' ὅσον πολ-
 λὸν ἔραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. Πρω. Οὐκ οἶδα,
 Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλω πισεύσῃς, τοῖς σεαυ-
 τοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν ; Με. Ἰδὼν εἶδοι· ἀλλὰ
 τὸ πρᾶγμα τελέσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ
 γίνεσθαι

Διάλογος ιβ'.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. **Ε**χεις μοι εἰπῆν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κά-
 σωρ ὅτι τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυ-
 δεύκης; ἐγὼ γὰρ ἐκ αὐτῶν διακείναιμι αὐτές. Ἑρ.
 Ὁ μὲν χθές ἡμῖν ξυγγενόμην, ἐκείνῳ Κά-
 σωρ ἦν· ὅτι δὲ, Πολυδεύκης. Ἀπ. Πῶς δια-
 γινώσκεις; ὁμοιοὶ γάρ. Ἑρ. Ὅτι εἶπῃ μὲν, ὁ
 Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη τῶν
 τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν
 πυκτεύων· καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τῷ Βέβρυκα
 Ἀμύκε ἐτρώθη, τὰ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερ δὲ
 εἰδέν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ὅτι, καὶ ἀ-
 παθὴς τὸ πρόσωπον. Ἀπ. Ὡνισας, διδάξας τὰ
 γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τῷ
 ὧν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν
 τῇ χειρὶ, καὶ ἵππῳ ἐκατέρω λευκός. ὥστε πολλ-
 λάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσῆπον Κάσωρα, Πολυδεύ-
 κην ὄντα· τὸν δὲ πῶς τῷ Πολυδεύκης ὀνόματι. ἀ-
 τὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἐκ ἄμφω ξύνει-
 σιν ἡμῖν, ἀλλ' ἔξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρ-
 τι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν; Ἑρ. Ὑπὸ φιλα-
 δελφίας τῷτο ποιεῖσιν· ἐπεὶ γὰρ εἶδει ἕνα μὲν τε-
 θνᾶναι τῷ Δῆδᾳς υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι,
 ἐνέ-

είμαντο ἔτως αὐτοὶ τινὲς ἀθροασίαν. Απ. Οὐ
 νέστην, ὦ Ἑρμῆ, τινὲς τομὴν, εἴγε ἐδὲ ὁφονίαι
 τὸς ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμαι, μάστιγα· πῶς
 ὁ μὲν, ὡς θεοῖς, ὁ δὲ, ὡς τοῖς φθιτοῖς ὦν ;
 λὴν ἀλλὰ, ὅσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀ-
 ληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίην διδάσκεις, παι-
 οίεθις ἄριστος ὦν, ἢ ὃ Ἀρτεμις μαιεύεται· καὶ
 ἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς
 ἀνθρώποις χρησίμην. ἔτι δὲ, τί ποιήσουσιν
 αὖν ; ἢ ἀργοὶ ἐνωχίσονται, τηλικῶτοι ὄντες ;
 οὐδ' αὖτως· ἀλλὰ περσέειν αὐτοῖν ὑπη-
 ῖαν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δ' αὖτὸ πέλα-
 ος, καὶ ἂν παρὰ ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπι-
 ούσαιας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώξεν τοὺς ἐμπλέοντας.
 π. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τινὲς
 γὰρ.

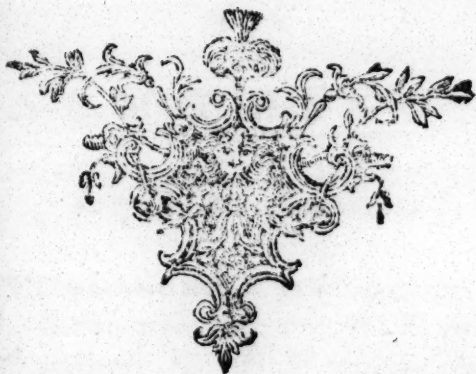
Διάλογος ιγ'.

Ἑρμῆς καὶ Μαῖα.

Εἴ τι γάρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν ὕραν' ἰδεὶς θεὸς
 ἀθλιώτερος ἐμῷ ; Μα. Μὴ λέγεις, ὦ
 Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν· Ἑρ. Τί μὴ λέγεις, ὅς τοσαῦ-
 τα ἔχω, μόνον καί μιν, καὶ πρὸς το-
 ῦτας ὑπηρεσίας διασπώμενος ; ἔωθεν μὲν γὰρ
 ἰδεῖται.

ἔξανασάντα σάειν τὸ συμπόσιον δ' αἶ, καὶ δι-
 ερώτῳ τὴν ἐκκλησίαν· ἔτα εὐθέλῃσαντα
 κατὰ, παρῆσαναι πρὸς Διῖ, καὶ διαφύρειν τὰς ἀ-
 γελίας τὰς παρ' αὐτῶν αἶψα καὶ κατὰ ἡμεροδρονί-
 ον· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκομισμένον, ὡς αὐτὸς
 τὴν ἀμβροσίαν· πρὶν δὲ τὸ νεώνηλον τῶν οἰνοχ-
 ον ἦκεν, καὶ τὸ νέκλιον ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πρῶτον
 δεινότερον, ὅτι μηδὲ νυκλὸς καθεύδω μόνον·
 ἀλλων, ἀλλὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλάτῳ
 χαλῶν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρῆσαναι
 τῷ δικαστηρίῳ· καὶ ἵκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας
 ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις
 κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι
 νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμειομένοι· καὶ τοὶ
 μὲν τῆς Αἰτίας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἐκάτερος
 ἕνα καὶ ἐν αὐτῶν εἰσὶν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἐκάστην
 ἡμέραν καὶ ταῦτα κακῶς ποιεῖν ἀναγκαῖον· καὶ
 μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δὲ
 γένων γλυκόμυροι, εὐωχῶνται ἀφρόνιδες· ὁ
 Μαίης τῆς Ἀλκμήνης δὲ διακονῶμαι αὐτοῖς· καὶ
 ὅρτι ἦκοντά με ὑπὸ Σιδῶντος ὡς τῆς Κάδ-
 μυας, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὁ φόβος, ὅς
 πρῶτον ἢ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφέ
 αὐτὸς ἐς τὸ Ἄργον ἐπισκεφόμην τὴν Δανάην
 ἔτι· ἐκῆθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν πα-
 τέρῳ τὴν Ἀντίοπῳ ἰδέε· καὶ ὅπως ἀπηγόρευκα ἡ
 εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν, ἠδέως ἂν ἠξιώσα παρῆσαναι

αι, ὡς περ οἱ ἐν γῇ κακῶς διαλέοντες. Μα. Ἐα
 ῥῶτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπερβαῖν τῷ
 αἰεὶ, νεανίαν ὄντα· καὶ νῦν, ὥς περ ἐπέμυθες, σό-
 η ἐς Ἀργεῖ, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πλη-
 ρὴς βροχῶν λαβοῖς· ὑψύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

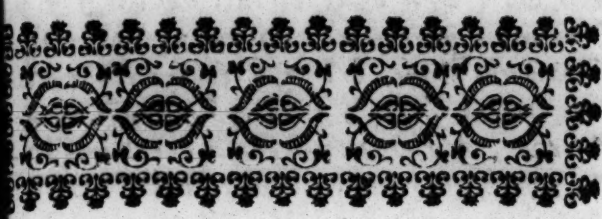

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΗΣ
ΚΑΤΑΡΤΙΣ
ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σ

Ε

αὐτὸν
ἀλλὰ
γον τ
τὰς
ἐλυσ
ἐς αὐ
ὁ δὲ
σπυδ
τίς αλ

ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

πρὸς

ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ

Λόγος παραινετικός.

ΕΝ πολλοῖς μὲν, ὦ Δημόνικε, πολὺ διε-
 γώσας εὐρήσομαι τὰς τὲ τ' σκεδαίων
 γνώμας, καὶ τὰς τῆς φάυλων διαγοίας·
 ἀλλ' ὅτι μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν ἐν ταῖς πρὸς
 ἀλλήλους συνηθείαις· οἱ μὲν γὰρ καὶ φίλους παρόντας
 ἰον τιμῶσιν· οἱ δ' καὶ μακρὰν ἀπόνησιν ἀγαπῶσι.
 τὰς μὲν τῆς φάυλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος
 ἔλυσεν· τὰς δ' τῆς σκεδαίων φιλίας, ἐπὶ αὖν ὁ
 αἰὼν ἔξαλείψειν. ἡ γὰρ φύσις ἐν πρέπειν,
 καὶ δόξης ὀρεγομένης, καὶ παιδείας ἀντιποιεμένης,
 σκεδαίων, ἀλλὰ μὴ τ' φάυλων, ἐξ μιμητὰς,
 ἡ ἀληθεία σοι πάνδε τ' λόγον δῶρον, τεκμή-
 ριον

ειον μὲν τ' πρὸς ἡμᾶς φιλίας, σημῆον δ' τ' πρὸς
 Ἰππόνικον συνηθείας. Πρέπει γὰρ τοῦ παιδὸς
 ὥσπερ τῆς ἐσίας, ἔτῳ καὶ τ' φιλίας τῆς πατρὸς
 κληρονομεῖν. Ὅρῳ δ' καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλα-
 βάνεσθαι, καὶ τ' παρόντα καιρὸν συναγωνίζεσθαι.
 Σὺ μὲν γὰρ παιδείας ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ παιδείας
 ἄλλας ἐπιχειρῶ· καὶ σὺ μὲν ἀκρῶς φιλοσοφεῖς, ἐγὼ
 δὲ τοῦ φιλοσοφούντος ἐπανορθῶ. Ὅσοι μὲν
 πρὸς τοῦ ἑαυτοῦ φίλους τοὺς περὶ τρεπλικὸς λόγους
 συγχεῖσθαι, καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, ὅμως
 καὶ γὰρ πρὸς κρείττονι τῆς φιλοσοφίας διαλείβουσιν.
 Ὅσοι δὲ τοῖς νεώτεροις εἰσηγῶνται, μὴ δὲ
 τὴν δεινότητα τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀσκήσουσιν
 ἀλλ' ὅπως τὰ τῶν τρετῶν ἡδὴ σπευδαῖοι περὶ
 ναὶ δόξουσιν· τοσούτω μᾶλλον ἐκείων τοῦ ἀκρόα-
 ῶφελῆσθαι· ὅσον οἱ μὲν ἐπὶ λόγον μόνον παρακαλε-
 σιν, οἱ δ' καὶ πρὸς τρέπον αὐτοῦ ἐπανορθῶσι. Διότι
 ἡμεῖς, ὅσοι παρὰ κλησιν εὐρέντες, ἀλλὰ πρὸς
 γράψαντες, μέλλομεν σοι συμβαλεῖν, ὥν καὶ
 καὶ νεώτερος ὀρέγεσθαι, καὶ τίνων ἔργων ἀπέχε-
 σθαι, καὶ ποίοις τισὶν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, καὶ πρὸς
 τὸν ἑαυτοῦ βίον οἰκονομεῖν. Ὅσοι γὰρ τὰ βίον
 τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, ἔτι μόνον τ' ἀρετῆς
 ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν· ἥς ἔδεν κτῆ-
 σεμνότερον, ἐπεὶ βεβαιότερόν ἐστι. Κάλλει
 γὰρ ἢ χερόν· ἀνήλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρ-
 πλῆσθαι δὲ κακίας μᾶλλον, ἢ καλοκρά-
 ρας, ὑπερέτης ἐστίν· ἔχουσίαν μὲν τῇ ῥαθυμ-
 ῳ

ὁρᾷ ἐνδύων, ἐπὶ ᾗ τὰς ἡδονὰς τοῦ νέου ὥρα-
 λῶν. Ῥώμῃ δ' ἔμψυ μὴ φρονήσεως ὠρέθησεν, ἀ-
 λ' ὅτι ταύτης παλαιοῦ τοῦ ἔχοντος ἔβλαψε. καὶ τὰ
 ὅτι σώματα τῇ ἀσκήσει ἐκύσμησεν, ἥ δ' ἔστι τῆς
 ψυχῆς ἐπιμελείας ἐπεσκύτησεν. Ἡ δὲ τῆς ἀ-
 νδρὸς κηΐσις, οἷς ἂν ἀκιδόφως ἐν τῇ διατριβῇ
 μαυρῇ, μόνῃ μὴ συγχρησθῇ. πλεῖστε δὲ
 ἡτίων, χρησιμώτερά δὲ εὐχρησίας ὄσι. Τὰ μὴ
 ἑστῶς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιςῶσα. τὰ δὲ
 πλεῖστα φοβερά, θαρσαλεως ὑπομένοντα. καὶ ἡ
 ὅτι ὅκνον φόβον, ἥ δὲ πόνον ἔπαινον ἡγεμένη.
 ἄριον δὲ σῆτο καλῶμαθ' ἔστιν ἐκ τε τῇ Ἡρα-
 κλέους ἀθλῶν, καὶ τῶν Θησέως ἔργων. οἷς ἢ τ' τρεῖς
 ὅν ἀρετὴ τηλικῶτον εὐδοξίας χαρῶν τούτοις
 τοῖς ἐπέβλεπεν, ὥστε μηδὲ τ' ἀπαίτια χρένον
 ἡνάσθαι λήθην ἐμπροΐσσαι τ' ἐκείνοις πεπραγ-
 μένων. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν πατρῶν περὶ αἰ-
 ἀναιμνησθεὶς, οἰκτιρὸν καὶ καλὸν ἔστις ὡραδίῃμα
 ὑπὸ ἐμῷ λεγόμενον. Οὐδὲ γὰρ ὀλιγορῶν τῆς
 ἡμέρας, ὅτι ῥαθυμῶν διετέλεσε τ' βίον. ἀλλὰ
 καὶ σῶμα τοῖς πόνοις ἐγύμναζε, τῇ δ' ψυχῇ
 ἐκινδύνους ὑπέμειν. Οὐδὲ τ' πολὺτον ἡδοναί-
 κη γὰρ, ἀλλ' ἀπήλασε μὴ τῇ παρόντων ἀ-
 νδρῶν, ὡς θνητὸς, ἐπεμελεῖτο ὅτι ὑπαρχόντων ὡς
 ἀνάσσει. Οὐδὲ ταπεινῶς διώκει τ' ἑαυτὴ βίον,
 ἀλλὰ φιλόκαλός τε ἦν, καὶ μεγαλοπρεπής, καὶ τοῖς
 τοῖς κοινός. καὶ μάλλον ἐθαύμαζε τοῦ περὶ
 τὴν σπευδάζοντος, ἢ τοῦ περὶ ἡμῶν περὶ σπουδῆς.

Ἡ γὰρ

Ἦγετο γὰρ ἡ) πρὸς ἑταιρίαν πολλῶν κρείττω φύσιν
νόμῳ καὶ τρέπον, γένεσι καὶ παρσίρεισιν, ἀνάγκη
Ἐπιλίποισι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, εἰ πάσας τὰς
ἐκείνῃ προξέας καταειδυμθαίμεθα. ἀλλὰ τὸ μὴ
ἀκείβεις αὐτῇ ἐν ἑτέροις καιροῖς δηλώσομαι.
Δῆγμα δὲ τῆς Ἰππονίκης φύσεως νῦν θξενίῳ
χαμῶν, πρὸς δὲ δὲ ζῆν σέ, ὥσπερ πρὸς παρσίρει
γμα νόμον μὴ τὸν ἐκείνῃ τρέπον ἡγησάμενον, μὴ
μηλίῳ ἢ καὶ ζηλωτῷ τῷ πατρώῳ ἀρετῆς γενόμε
νον. Αἰχρὸν γὰρ τοῦ μὴ γραφεῖς ἀπεικάζειν τὸν
καλὰ τῇ ζώῳ, τοῦ ἢ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τὸν
σπουδαίους τῷ γονέων. Ἦγε δὲ μηδενὶ τῶν ἀδελ
τῶν ἔτω προσήκειν ἐπὶ τοῦ ἀνταγωνιστῆς ἀσκή
ως σοι σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλῳ γῆρῃ τῇ
τῆ παλῆς ἐπιηδιδίμασιν. Οὕτω ἢ τὴν γνώμην
ἀδύνατον διαλεθῶναι, ἢ μὴ πολλῶν καὶ καλῶν
ἀκασμάτων πεπληρωμένον. Τὰ μὴ γὰρ σώματα
τοῖς συμμέτραις πόνοις ἢ ἢ ψυχῇ τοῖς σπουδαί
οις λόγοις αὐξέσθαι πέφυκε. Διόπερ ἐγὼ σοι πα
ράσομαι συντόμως ὑποδείξαι, δι' ὧν ἂν μοι δι
κοίης ἐπιηδευμάτων πλεῖστον πρὸς ἀρετῶν ἐπι
δεῖναι, καὶ ὅπως τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις ἐπι
δοκιμῆσαι.

Πρῶτον μὲν ἐν εὐσέβει τὰ πρὸς τοῦ Θεοῦ, μὴ
μόνον θύων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένων. Ἐ
κείνο μὲν γὰρ τῷ χρημάτων εὐπορίας σημῶναι τὸ
τοῦ, τῆς τῷ τρέπων καλοκαγαθίας τεκμήριον

Τίμα

τίμα τὸ δαιμόνιον αἰ μὲν, μάλιστα ὅ μὲν τῆς
πόλεως· ἔγω γὰρ δόξεις ἅμα τε τοῖς Θεοῖς θύειν,
τοῖς νόμοις ἐμμένειν.

2. Τοῦτο γίνεσθαι καὶ τὸ γονεῖς, οἷς ἀν εὖξαι
σεαυτὸν γενέσθαι καὶ σεαυτὴ παῖδας.

3. Ἄσκει τὸ πρὸς τὸ σῶμα γυμνασίῳ, μὴ τὰ
πρὸς τὴν ῥώμην, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴν ὑγίειαν συμ-
μεριζέσθαι· τέττι δὲ ἀν ἐπιψυχάνοις, εἰ λήγοις τῶν
τόνων, ἔτι ποιεῖν δυνάμην.

4. Μήτε γέλῳ παρπέλῃ σέργει, μήτε λόγον
δυσχερὲς ἀποδέχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ, ἀποηλόν· τὸ δὲ μα-
κρόν.

5. Ἄ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέ-
γειν ἔστι καλόν.

6. Ἐδίξε σεαυτὸν ἔστι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ
ῥυθμικόν· δι' ἐκείνο μὲν γὰρ αὐθάδης· διὰ δὲ τῆς
ῥυθμικῆς δόξης.

7. Ἦν μάλιστα σεαυτῷ πρέπειν κόσμον, αἰ-
νῶν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. τέτοις γὰρ ἀπα-
ρκεῖ κρατεῖσθαι τὸ τῷ νουτέρῳ ἥθος.

8. Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἐλπίζε-
σθαι καὶ γὰρ, ἀν τὸν ἄλλον λάθης, σεαυτῷ γε
ναιδείσεις.

9. Τὸν μὲν Θεὸν φοβοῦ.

10. Τὴν δὲ γονεῖς τίμα.

11. Τοὺς δὲ φίλους αἰχρύνε.

12. Τοῖς δὲ νόμοις πείθε.

13. Τὰς ἡδονὰς θήρυνε τὰς μὲν δόξης. Τέρ-
ψις

φίς γδ, σὺν τῷ καλῷ μὲν, αἰετον· ἀνευ δὲ τῷ κακίῳ.

14. Εὐλαβῶ τὰς διαβολὰς, καὶ φευδῶς ὥσπερ οἱ γδ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοῦσι, πρὸς τὴν δόξαν ἀποβλέπουσιν.

15. Ἀπαντᾷ δόκει ποιεῖν, ὥς μηδένα λήσσει καὶ γδ ἂν ᾤδυσίκα κρύψῃς, ὕστερον ὁφθήσῃ.

16. Μάλιστα δ' ἂν εὐδοκίμοις, εἰ φαίνονται ταῦτα μὴ πρᾶττων, ἀ τοῖς ἄλλοις ἂν πρᾶττεσθαι ἐπιτιμῶς.

17. Ἐὰν ᾖς φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής.

18. Ἀλλὰ μὴ ἐπίσασαι, διαφύλαττε ταῖς μελέταις· ἀ δὲ μὴ μεμάθηκας, προσλάμβανε τὰς ἐπισήμας. Ὅμοιως γδ αἰχρὸν, ἀκύντατα χρῆμα μὲν λόγον, μὴ μανθάνειν, καὶ διδόμενον τι ὅταν δὲ δῶκεται αἰλῶν μὴ λαβεῖν.

19. Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὸ λόγων φιληκοῖαν· ἔτω γδ τὰ τοῖς ἄλλοις χαλεπῶς εὐρηκῆα, συμβήσεται σοι βραδίως μαθεῖν.

20. Ἦγε τὸ ἀκυσμάτων πολλὰ πολλῶν χρημάτων κρείττω. Τὰ μὲν γδ ταχέως ἀπολέσθαι τὰ δὲ πάντα τὸ χροῖον ᾤδυσμένῃ. Σοφία γδ μὲν κλημάτων ἀδανάσιον.

21. Μὴ καλόκνει μακρὸν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς διδασκῆναι τὸ χρήσιμον ἐπαγγελλομένῳ· αἰχρὸν γδ, πρὸς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πειλάδια περᾶν, ἐνεκα τῶ πλείω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχοντάτω.

σαν ἔσταν· τὸν δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ γλῶσσοις ὑπομένειν, ἐπὶ τῷ βελτίῳ καλῶσαι τὴν αὐτῶν διάνοιαν.

22. Τῷ μὲν τρίτῳ γίνε φιλοπερσῆγορ· τῷ λόγῳ εὐπερσῆγορ· Ἐστὶ δὲ φιλοπερσῆγορίας ἐν, τὸ περσῶν ἐν τῷ ἀπαντῶντας· εὐπερσῆγορίας, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκίως ἐντυγχάνειν.

23. Ἡ δὲ ἐως μὲν ἔχε πρὸς ἀπαντίας, χρῶν δὲ τοῖς ἀλλήλοις. Οὕτω δὲ τοῖς μὲν ἐκ ἀπεχθῆς ἔση, οἷς δὲ εἰλῶν ἡγήση.

24. Τὰς ἐν ἐνύξει μὴ πυκνὰς ποιεῖ τοῖς αὐτοῖς, μετὰ δὲ μακρὰς πρὸς τῶν αὐτῶν· πλεονεξίαν δὲ ἀντιπαραστήσειν.

25. Γύμναζε σεαυτὸν πόνοις· ἐκαστοῖς, ὅπως ἀντιπαραστήσει καὶ τὸν ἀκασίαν ὑπομένειν.

26. Τῷ δὲ ὡν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχροῦ, τέλει ἐκφράττειν ἀσκει πάντων, κέρδους, ὀργῆς, ἡδονῆς, λύπης. Ἔσθι δὲ τοῖς, ἀνὰ κέρδη μὲν ἐννομιζῆς, διὰ δὲ ἐν ἐνδοκιμήσεις, ἀλλὰ μὴ διὰ ἐνδοκίμησης. Τῇ δὲ ὀργῇ, ἀνὰ πλεονεξίαν ἐκφράττει πρὸς τὸν ἀμαρτάνοντα, ὥστε πρὸς σεαυτὸν ἀμαρτάνοντα, καὶ τὸν ἄλλον ἔχειν ἀξιώσεως. ὅτι τοῖς τερπνοῖς, ἀνὰ αἰσχροῦ ὑπολάβης, ἢ μὲν τῶν ἀρχῶν, ἢ δὲ ἡδοναῖς δαλεῦν. Ἐν δὲ τοῖς πλεονεξίαις, ἀνὰ τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπιβλέπης. ὡς ἀνθρωπῶν, ὡς ἐνδοκίμησης.

27. Μᾶλλον τήρει τὰς κατὰ λόγων, ἢ τὰς κατὰ ἐνδοκίμησης· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀγαθὴν ἀνδρείαν

ἀνδρες τρέπον ὅρκε πισόβλεπον φαίνεσθαι παρεχόμενους.

28. Προσήκεν ἡγε, τοῖς πονηροῖς ἀπίστιν, ὡς περ τοῖς χρηστοῖς πιστεύειν.

29. Περὶ τῶν ἀπορρήτων μηδενὶ λέγε, πλὴν ἐὰν ὁμοίως συμφέρη τὰς πράξεις σιωπᾶσθαι σέ τε τῷ λέγοντι, κακείοις τοῖς ἀκούσιν.

30. Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχεσθαι διὰ δύο πράξεις· ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχυρῶς ἀπολύων, ἢ φίλον ἐκ κινδύνων διασώζων. Ἔνεκα δὲ χρημάτων μηδένα θεὸν ὁμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκῇν μέλλουσι δόξεις γὰρ τοῖς μὴ ὁπορκεῖν, τοῖς δ' φιλοχρημάτοις ἔχεν.

31. Μηδένα φίλον ποιῶ, πρὶν ἂν ἐξελέσῃς, πρὶν κέχρηται τοῖς πλεότεροις φίλοις· ἐλπιζέ γὰρ αὐτὸν καὶ πρὶν σε γηυήσεται ποιῶτον, οἷόν τε καὶ ἐκείνου γέγονε.

32. Βραδείως μὴ φίλον γίνε, γινόμενον περὶ διαμένειν. Ὅμοίως γὰρ αἰσχυρὸν, μηδὲν φίλον ἔχεν, καὶ πολλὰς ἐταίρας μέγαλλάττειν.

33. Μήτε μὲν βλάβης περὶ φίλων, μήτε περὶ εἶναι τῶν ἐταίρων θέλει. Τῷτο δ' ποιήσας ἂν, μὴ δειόμενον, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. Περὶ φίλων, ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνε. Μὴ τυχαῖν μὲν ἐδὲν βλαβήσῃ· τυχαῖν δ', μάλλον τ' τρέπον τῶν ἐπιτήσῃ.

34. Δοκίμαζε πρὸς φίλους, ἐκ τε τῶν πρὶν καὶ ἀτυχίας, καὶ τῶν ἐν τοῖς κινδύνοις κινουσίας. Τὸ καλῶς

ἔχουσιν χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμίζομεν, τὸ δὲ φίλος
ἐν τῇ ἀτυχίαις διαγινώσκομεν.

Οὕτω δ' ἂν αἰεὶ αὖτε χρῆσθαι τοῖς φίλοις, ἂν μὴ
φειμένης τὰς παρ' ἐκείνων δεινότητος· ἀλλ' αὐτε-
πάγ' ἐλθὲν ἐν τοῖς καιροῖς αὐτοῖς βοηθῆς. Ὁμοί-
ως αἰχρὸν νόμιζι, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ἢ κακο-
ποιῆσαι, καὶ τῶν φίλων ἠττῶσθαι ἢ εὐεργεσίαις.

35. Ἀποδέχεσθαι τῶν ἐταίρων, μὴ μόνον τὸ ἐπὶ
τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς
ἀγαθοῖς μὴ φθονῶντας. Πολλοὶ μὲν γὰρ ἀτυχῶσι
τοῖς εἰλοῖς συνάχθονται, καλῶς δὲ πρὸς τῆς
ἀτυχίας φθονῶσι.

36. Τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τὸ παρ-
όντας, ἵνα δοκῇς μὴ εἰς τέτων ἀπόντων ὀλιγω-
ρεῖν.

37. Εἶναι βέλτε τὰ πρὸς τῷ ἐδεῖντα φιλόκαλόν,
ἀλλὰ μὴ καλλωπισίης. ἔστι γὰρ φιλόκαλος μὲν τὸ
μεγαλοπρεπές, καλλωπισὺς δὲ τὸ πρῶτον.

38. Ἀγάπα τῷ ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τὴν
ἐπιφάνειαν κλῆσιν, ἀλλὰ τὴν μείλειαν ἐπὶ τῶν
ἀγαθῶν.

39. Καταφρόνει τῶν πρὸς τῷ πλεονέκτῳ σπουδαζόν-
των, χρῆσθαι δὲ τοῖς ὑπάρχουσιν μὴ δυναμένων.
Παραπλήσιον γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν, ὥσπερ ἂν
ἂν τις ἵππον κλῆσαι καλὸν, κακῶς ἵππῳ ἐπι-
σάμνῃ.

40. Περὶ τῷ πλεονέκτῳ, χρήματα καὶ κτήματα
τὸ καλὰ σκευάζειν. Ἐστὶ δὲ χρήματα μὲν, τοῖς ἐπι-
λαύειν

λαβὴν ὅπτα μύθοις· κτήματα δ', τοῖς χρησθαι δυναμένοις.

41. Τίμα τὴν ὑπάρχουσαν εἰς αὐτὸν δυοῖν ἔνεκα, ὥστε ζημίαν μεγάλῃ ἐκλίσαι, καὶ τῷ φίλῳ σπουδαίῳ δυσυχῆσι βοηθῆσαι. Πρὸς δ' ἢ ἄλλον βίον, μηδὲν ὑπερβαλλούτως, ἀλλὰ μετρίως αὐτὸν ἀγάπα.

42. Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήλει δ' τὰ βέλτεια.

43. Μηδενὶ συμφορᾷ ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη· καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.

44. Τὺς ἀγαθὺς εὖ ποιεῖ· καλὸς γὰρ θεσπευὺς παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ, χάρις ὀφειλομένη.

45. Τὺς κακὺς εὖ ποιεῖν, ὅμοια πείσῃ τοῖς τὰς ἀλλοτείας κύνες σιτίζουσιν. Ἐκείναι τε γὰρ τοῦ διδόντος, ὥσπερ τοῦ τυχόντος, ὑπακτῦσιν· οἷα κακοὶ τοῦ ὠφελόντος, ὥσπερ τοῦ βλάπτοντος, ἀδικῶσι.

46. Μίσῃ τοῦ κατακτείνοντος, ὥσπερ τοῦ ἐξαπατῶντος· Ἀμφότεροι γὰρ πικρὺ ἐνέτης, τὺς πικρύνοντας ἀδικῶσιν.

47. Ἐὰν ἐπολέχη τῷ φίλῳ, τὺς πρὸς τὸ φανερὸν σοὶ χαιζαμένους, καὶ ἔξῃς ἐν τῷ βίῳ τὺς πρὸς τὸ βέλτιστον ἀπεχθανομένους.

48. Γίνε πρὸς τὺς πλεονάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός. Τῶν μὲν γὰρ ἢ ὑπερπληκτὸν ὄγκον μόλις ἂν οἱ δῦλοι καρτερήσῃαν· τῷ δ' ἢ ὁμιλητικὸν τρέπον ἅπαντες ἡδέως ὑποσέουσιν. Ὁμιλητικὸς δ' ἔσῃ, μὴ δύσεως ὢν, μηδὲ δύσαρτος, μηδὲ

πρὸς

πρὸς πάντα φιλόνηκτο, μηδὲ πρὸς τὰς τῇ πλη-
 αζόντων ὄργας τραχέως ἀπαντῇ, μηδ' αὖ ἀ-
 νίκως ὀργιζόμενοι τυγχάνωσιν· ἀλλὰ θυμημέ-
 οισ μὲν αὐτοῖς εἰκων, πεπαισμένοις δὲ τῇ ὀργῇς
 ἀπλήτην. Μηδὲ πρὶ τὰ γελοῖα σπευδάζων,
 μηδὲ πρὶ τὰ σπευδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρων·
 ὅ γ' ἀκαρεὴν πανταχῇ λυπηρὴν. Μηδὲ τὰς χά-
 ρις ἀχαρίζων χαριζόμεντο, ὅπερ πάσχειν οἱ
 πολλοὶ, ποιεῖντες μὲν εὖ, ἀπειλῶς δὲ τοῖς φίλοις
 περιγῆτες. Μηδὲ φιλαίτιος ὢν· βαρὺ γάρ· μηδὲ
 ἀπεπείρημής, παροξυντικὸν γάρ.

49. Μάλιστα μὲν εὐλαβεῖ τὰς ἐν τοῖς πότοις σιω-
 πίας. αὖ δὲ πρὸς σοὶ συμπύση καυρὸς, θανίσασθαι
 πρὸς μέθης. Ὅταν γὰρ ὁ νῦν ὑπὸ οἴνου διασθαρῇ,
 αὐτὰ πάσχει τοῖς ἄρμασι, τοῖς τῆς ἡνιόχους ἀ-
 ντάλλασιν. Ἐκεῖνά τε γὰρ ἀτάκτως φέρει, δια-
 σπείροντα τῇ ἐνθυνόντων· ἢ τε ψυχὴ πολλὰ
 ἀλλεῖται, διασθαρείσης τῇ διανοίᾳ.

50. Ἀθάνατα μὲν φέρει, πρὸ μεγάλῃ ψυχῇ
 δὲ θνήσκει, πρὸ συμμέτρως τῇ ὑπαρχόντων
 πλάειν.

51. Ἦγ' ἔτι πῶς παιδείαν τοσούτω μᾶλλον ἀγα-
 πῶν ἢ τῇ ἀπαιδείας, ὅσω τὰ μὲν ἀλλὰ μοχ-
 ροῖ πάντες κερδαίνοντες προτίθενται· αὕτη δὲ μό-
 χη προσεζημίωσε τῆς ἔχοντας· πολλακίς γὰρ
 τοῖς λόγοις ἐλύπησαν, τέτρωτο τοῖς ἔργοις τῶν
 μωρίαν ἐδίδον.

52. Ὅς αὖ βέλη ποιήσασθαι φίλους, ἀγαθόν
 τὸ

τι λέγει πρὸς αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγέλλοντας. Ἄλλοι
 καὶ μὴν γὰρ φιλίας, ἔπαινος, ἔχθρας δὲ, ψόγους.

53. Βελεύεσθαι, πρὸς αὐτὰ ποιεῖν τὰ περὶ
 φιληλυθόσια καὶ μελλόντων. τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ
 φανεροῦ ταχίστω ἔχει τὴν διάγνωσιν.

54. Βελεύεσθαι μὴ βραδέως, ἐπιέλαι δὲ ταχίστω
 τὰ δόξαντα.

55. Ἦν κατέστιν ἡ δὲ μὲν θεῶν εὐτυχία
 καὶ ἡμῶν αὐτῶν εὐβελία.

56. Περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ παρρησιάσασθαι, βέλαι
 τισι καὶ φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρῶ τοῖς λόγοις
 ὡς πρὸς ἀλλοτρίους τὰ πάγματα. ἔτω γὰρ τὴν ἐκ
 εἰδῶν τε γνώμην αἰσθήσῃ, καὶ σεαυτὸν ἐκ καταρτιστικῶν
 ποιήσῃ.

57. Ὅταν δὲ ὑπὲρ καὶ σεαυτὸς μέλλῃς τι
 συμβεβηκυῖαι, σκίπτει πρῶτον πῶς ὑπὲρ τοῦ
 αὐτοῦ διώκησιν· ὁ γὰρ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τοῦ
 εἰδῶν, ἐδέετοτε καλῶς βελεύεσθαι πρὸς τῶν ἀλλο
 τείων.

58. Οὕτω δὲ ἂν μάλιστα βελεύεσθαι παρῶν
 θεῶν, εἰ τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβελτίας ὁ
 βλάβειας καὶ γὰρ τῆς ὑγείας πλείω ἐπιμέλειαν
 ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀρρώστιας
 ἀναμνησθῶμεν.

59. Μιμνῆσθαι τὰ τῶν βασιλείων ἥθη, καὶ δίδωκε
 ἐκείνων ἐπιηδύματα. Δόξεις γὰρ αὐτὸς ἀποδέχ
 ομαι, καὶ ζηλῶν. Ὡς σοι συμβήσεται καὶ τῶν
 πλείων.

ἤθει μᾶλλον ἐυδοκίμειν, καὶ τὴν παρ' ἐκείνων
 ὅτιαν βεβαιότητα ἔχεν.

60. Πείθε μὲν καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν βα-
 ρύων κεκείμενοις· ἰσχυρότατον μὲν τοι νόμον ἢ γὰρ
 ἐκείνων τρέπον. Ὡς περ καὶ ἡ ἐν δημοκρασίᾳ
 λιτὸς νόμος, τὸ πλεῖστον δὲ διεσπάρειν· ἔτι
 καὶ ἐν μοναρχίᾳ κατοικῶντα, καὶ βασιλεὺς προσή-
 χεται θαυμάζειν.

61. Εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς, μηδενὶ χρᾶς πονη-
 ρεὶς τὰς διοικήσεις· ὧν γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἀμάρ-
 ται, τοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν.

62. Ἐκ τῆς κοινῆς ἐπιμελειᾶς ἀπαλλάττει, μὴ
 ἐπιώτερον, ἀλλ' ἐνδοξότερον· πολλῶν γὰρ χρη-
 σίων κρείττων ὁ πλεῖστον τῶν πλήθους ἔπαινον.

63. Μηδενὶ πονηρῶν πρᾶγματι, μήτε παρίσασο
 ἑρπετοὺς σωτηγόροις. Δόξεις γὰρ καὶ αὐτὸς ποιεῖν τα
 ἑρπετοὺς, οἷα περ ἂν τοῖς ἄλλοις πρᾶξις βοήθης.

64. Παρασκευάζε σεαυτὸν πλεονεχθεῖν καὶ δυ-
 νάμενον, ἀνέχεσθαι τὸ ἴσον ἔχεν· ἵνα δοκῇς ὀρέ-
 σθαι καὶ δικαιοσύνης, μὴ δὲ ἀδυνείαν, ἀλλὰ
 ἀσπίδα πείκειαν.

65. Μᾶλλον ὑποδέχεσθαι δικαίαν πένιαν, ἢ πλεῖ-
 στον δίκον· τοσούτων γὰρ κρείττων δικαιοσύνη χρημά-
 τισιν ὅσα καὶ ζῶντας μόνον ὠφελεῖ, ἢ ὅτι καὶ τε-
 λείως τὴν δόξαν ὡς εὖ σκευάζει· κακίων καὶ τοῖς
 ποδὲς οἷς μέτεσι, ταύτης ὅτι τοῖς μοχθηροῖς ἀδύνα-
 τος τὴν ἀλαβὴν.

66. Μηδένα ζήλει τῆς ἀδικίας κερδαίνοντων,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ μάλλον ὑποδέχεσθαι τὸ μὴ δικαιοσύνης
μιοθέειν. Οἱ γὰρ δίκαιοι τῷ ἀδίκῳ, εἰ μὴ
ἄλλο πλεονεκτῶσιν, ἀλλ' ἐν ἐλπίσι γε σπου-
δαίως ὑποδέχονται.

67. Πάντων μὲν ἐπιμελεῖται ὁ θεὸς καὶ τὸ βίον, καὶ
λίγα δὲ τιμῇ σεαυτῷ φερόμεν ἄσκη. Μέγιστον
ἐν ἐλαχίστῳ νῦν ἀγαθὸς ἐν ἀνθρώπῳ σώματι.

68. Περὶ τὸ μὴ σῶμα εἶναι φιλόπον, τὴν
ψυχὴν φιλόσοπον· ἵνα τὰ μὴ ἐπιτελεῖν δύνηται
δοξάντα, τῇ δὲ περὶ αὐτὴν ὁπίσῃ τὰ συμφέροντα.

69. Πάν ὅ, τι ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον
πισκόπει τῇ γνώμῃ. Πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττις
τρέχει τῇ διανοίᾳ.

70. Νόμιζε μηδὲν εἶναι ὅτι ἀνθρωπίνων βί-
ον. ὅτῳ γὰρ, ὅτ' εὐτυχῶν, ἔση περὶ χαρῆς· ὅτε δὲ
χῶν, πεύλυπτος.

71. Δύο ποιεῖ καιρὸς τῷ λέγειν, ἢ πρὶν ὅταν
σαφῶς, ἢ πρὶν ὅταν ἀναγκαῖον εἴπῃ· ἐν ταύταις
μόνοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων ἐν δὲ
ἄλλοις ἄμεινον σιγᾶν ἢ λέγειν.

72. Χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῷ ἀγα-
θῷ καὶ λυπῶ μέλειως ἐπὶ τοῖς γινομένοις ὅτι κα-
γίνῃ δὲ τοῖς ἄλλοις μηδ' ἐν ἐτέροις ὧν καλῶς
λατρεῖ. ἄτοπον γὰρ τιμῇ μὲν ἐσίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ
κρύπτειν· τιμῇ δὲ διάνοιαν φανεράν ἐχούσαν
πατεῖν.

73. Μάλλον ἐυλαβεῖς φόγον ἢ κίνδυνον.
ἔτι φοβερόν τοῖς μὴ φαύλοις τιμῇ τῷ βίῳ τῷ

ὡς, τοῖς δὲ σπευδαίοις τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀδοξίαν.
 Μάλιστα μὲν περὶ ζῆν καὶ τὴν ἀσφάλειαν. εἰ
 ποτὲ σοι συμβῇ κινδυνεύειν, ζήσῃ τὴν ἐκ τῆς
 ἐλέμης σωτηρίαν μὲν καλῆς δόξης, ἀλλὰ μὴ
 αἰσχρῆς φήμης. τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, πάν-
 τῃ ἡ πεπρωμένη κατέκειρε· τὸ δὲ καλῶς ὑποθανεῖν,
 ἴον τοῖς σπευδαίοις ἢ φύσις ἀπένειμε.
 Καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ πολλὰ ἤν' εἰρημύων οὐ
 ἔπει σοι πρὸς τῇ νῦν παρῆσαν ἡλικίαν· ὅδε γὰρ
 ἐκ τούτου διέλαθεν· ἀλλὰ περιλόμην διὰ τὴν αὐ-
 τῆς πραγμασίας ἅμα τῷτε παρόντι βίῃ συμ-
 μίαν ἔξελεσκαίν, καὶ τῷ μέλλοντι χρεὶν ᾧ πρᾶγ-
 μα κατὰ ληπὴν· τὴν μὲν γὰρ τέτων χρεῖαν
 δῖως εἰδήσεις, τῇ δὲ συμβελεύοντα μὲν ἐννοίας
 ἀλεπῶς εὐρήσεις. ὅπως ἐν ταῖς λοιπαῖς μὴ παρ' ἐ-
 ρμῇ ζῆν, ἀλλ' ἐν εὐδελίᾳ, ὥσπερ ἐκ ταμείας, πρᾶ-
 γης, ὥνθ' ἐν δὲ μὴδ' ἐν πρᾶξι πᾶν, ὅν' ἂν ἔχω
 συμβελεύειν. Πολλῶν δ' ἂν τῷ θεῷ χάειν
 οἴω, εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς δόξης, ἣν ἔχων πε-
 ς τυγχάνω· ἤν' μὲν γὰρ ἄλλων πρὸς πλείους
 ἡσόμεν, ὥσπερ ἤν' σιτίων τοῖς ἡδίσοις μάλ-
 λον, ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίροντας, ἔτω καὶ ἤν'
 ἄλλων τοῖς σωεξαμαρτάνουσι πλεονάζοντας, ἀλλ'
 τοῖς νεοτέστοι. Σὲ δὲ νομίζω τὴν ἀντίστοιχον τέτων
 ἐννοεῖν, τεκμηρίω χρώμεν· τῇ περὶ τὴν ἄλ-
 λου σὺ παιδείαν φιλοπονία· τῇ γὰρ αὐτῇ τὰ βέλ-
 τα πρᾶξι ἐπιτάττοντα, τῷ περὶ εἰκὸς καὶ τῶν

ἄλλων πὺ ἐπὶ τῷ ἀρετῷ ᾧ ἀκαλῶν, ἀπο-
 χεῖται. Μάλιστα δ' αὖ παροξυνθεὶς ὀρεχθῆναι
 τῶν καλῶν ἔργων, εἰ καὶ αἰσῶσις, ὅτι καὶ τὰς
 ἡδονὰς τὰς ἐν τέτῳ, μάλιστα γνησίως ἔχομεν.
 μὲν γὰρ τὰ ῥαθυμεῖν, καὶ τὰς πλησμονὰς ἀγαπᾶται
 εὐδὺς αἰ λυπαὶ τῇ ἡδονᾷ ἀπαπεπήγασιν. Τὸ
 δὲ πρὸς τὴν ἀρετῇ φιλοπονεῖν, καὶ σωφροσύνῃς τὴν
 ἑαυτοῦ βίον οἰκονομεῖν, αἰ τὰς τέλεις εὐκλειᾶς
 καὶ βεβαιότητος ἀποδίδωσι. Καὶ μὲν γὰρ πρὸς
 ἡδονῇ, ὕστερον ἐλυπήθημεν ἐλπίδα τῇ, μὲν γὰρ
 λυπὰς τὰς ἡδονὰς ἔχομεν. ἐν ᾧ πᾶσι δὲ τοῖς
 γούσις ἔχ' ἔτω τὴν ἀρχῇς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευ-
 τῆς αἰσῶσιν λαμβάνομεν τὰ γὰρ πλεῖστα τῇ
 τῇ βίον, ὅ δὲ αὐτὰ τὰ πρᾶγματ' αἰ ποιεῖμεν, αἰ
 λαὶ οἱ ἀποβαινόντων ἔνεκα διαπονεῖμεν. ἐν δὲ
 μὲν δὲ, διότι τοῖς μὲν φάσις ἐνδέχεται τὰ
 χόνηα πρᾶττεν (εὐδὺς γὰρ τῇ βίῃ τοιαύτῳ
 ποιεῖται τῷ ὑπόδεσιν) τοῖς δὲ σπουδαίοις
 οἷον τῇ τῆς ἀρετῆς ἀμελεῖν, ἢ πολλὰς ἔχειν
 ἐμπλήτην τῆς πάντες γὰρ μισῶσιν ἔχ' ἔτω
 ἐξαμαρτάνοντας ὡς πρὸς ἐπικρίσεως μὲν φάσις
 εἶναι, μηδὲν δὲ τῶν τυγχόντων διαφέρειν. Ἐ-
 κότεως ὅπερ γὰρ πρὸς τῷ λόγῳ μόνῳ φάσις
 ἀποδοκιμάζομεν, ἢ περὶ τῷ βίῳ παντὶ ἐλα-
 τειμένους, ὅ φαίμεν ἢ φήσομεν; δικαίως δ' αὖ
 τοιαύτους ὑπολάβομεν, μὴ μόνον εἰς ἑαυτοῦ ἀμα-
 τάνειν, ἀλλὰ καὶ τῆς τύχης ἢ πρὸς ὅσους ἢ
 γὰρ αὐτοῖς χρεῖματα καὶ δόξαι καὶ φίλους ἐνεχέ-

οὐκ οἶδ' ὅτι, σφᾶς αὐτὸς ἀναξίως τῆς ὑπαρχούσης
 δαίμονίας κατέστησαν. εἰ δὲ δεῖ, δεητὸν οἶτα, ὅτι
 διῶν σοχάσασθαι διανοίας, ἡγῆμαι καὶ καί-
 νους ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλιστα δηλώσαν, πῶς
 χυσι πρὸς τοὺς φαύλους, καὶ τοὺς σπουδαίους τῶν ἀν-
 ῥώπων.

Ζεὺς γὰρ Ἡρακλῆα καὶ Τάνηαλον γυνήσας, (ὥς
 μῦθοι λέγουσι, καὶ πάντες πιστεύουσι,) καὶ μὴν,
 καὶ τὴν ἀρίστῳ ἀνδράϊον ἐποίησε· καὶ ὅτι, διὰ τὴν
 καίαν ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐκόλασεν. οἷς
 καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χρωμίζεις, ὁρέγεσθαι καὶ καλο-
 αγαθίας· καὶ μὴ μόνον τοῖς ὑφ' ἡμῶν εἰρηκόδοις
 μένειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ποιητῶν τὰ βέλτεστα μαν-
 τάνειν, καὶ οὐδ' ἄλλων σοφιστῶν, εἴ τι χρήσιμον εἰρή-
 νῃ ἀναγιγνώσκουσιν. ὥσπερ γὰρ καὶ μέλιτ' ἐν ὀρῷ
 ἐφ' ἅπαντα μὴ τὰ βλασφημία καθίζανουσιν,
 ἀλλὰ καὶ ἐκάστῳ τὸ χρήσιμα λαμβάνουσιν· ἔτι καὶ χρὴ
 καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους, μηδεὶς μὴ ἀπερὶς
 χεῖν, πανταχόθεν διὰ τὰ χρήσιμα συλλέγειν·
 καὶ οὐδ' ἂν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς
 αἵματις ἀμαρτίας ἐπικρατήσῃεν.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

ῬΗΤΟΡΟΣ

πρὸς

ΝΙΚΟΚΛΕΑ,

Περὶ βασιλείας λόγος· δεύτερος.

Ο Ἰ μὲν εἰωθότες, ὦ Νικόκλης, ὑμῖν τοῖς βασιλευσὶν ἐδῆτας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν, εἰς τὸν πόλεμον, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων χρημάτων, ὅν τινα τοῖς μὲν ἐνδεεῖς εἰσιν, ὑμεῖς δὲ πλεῖστε· λίαν ἐδοξάσθαι μοι κατὰ φανείς, ὧς δόσις, ἀλλ' ἐμπορεῖαν πλεονεξίας, καὶ πολλὴν τεχνικώτερον αὐτὰ πωλεῖν, ὥς ἡμετέροις λογίων καπηλεύειν. ἐγὼ δ' ἠγνοῦμαι καὶ ταύτῃ καλλίστῃ φρονήσει δωρεάν, καὶ χρηστέον μάλιστα, καὶ μάλιστα πρέπασαν, ἐμοὶ τε δὴ

τοὶ λαβεῖν, εἰ διωκηθεῖν οὐκ οἶσιν, ποίων ἐπιη-
 ρυμάτων ὀρεγόμενοι, καὶ τίνων ἔργων ἀπεχό-
 μενοι, ἀεὶς ἂν καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν βασιλείαν
 διοικίης. τοὺς μὲν γὰρ ἰδιώτας ἐστὶ πολλὰ τὰ παι-
 δόντα· καὶ μάστιγα μὲν τὸ μὴ τυροῦν· ἀλλ' ἀναγ-
 αζέσθαι περὶ τοῦ βίου καθ' ἑκάστῳ ἀγωνίζεσθαι καὶ
 μέρεσιν· ἐπειδὴ οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἕκαστοι πολλὴ δό-
 μοι τυγχάνουσιν· ἔτι δ' ἡ παρρησία, καὶ τὸ φα-
 ρῶς θεῖναι τοῖς τε φίλοις ἐπιπαλῆσαι, καὶ τοῖς ἐχ-
 θροῖς ἐπιθέσθαι καὶ ἀλλήλων ἑμαρτίαις. πρὸς τὴν τύ-
 πον, τινὲς καὶ τὴν ποιητῶν καὶ περὶ γενησόμενων, ὑ-
 ποθήκας, ὡς χρὴ ζῆν, καταλελοίπασιν· ὡς
 καὶ ἀπάντων τῶν ἐκὸς αὐτοὺς βελτίους γίνεσθαι.
 τοῖς δὲ τυροῦσι καὶ ἐν ὑπάρχει τοῦτον· ἀλλ' οὐ
 κάλλον ἔδει τῶν ἄλλων παιδεύεσθαι, ἐπειδὴν εἰς
 τὴν ἀρχὴν κατασταθῶσιν, ἀνεθέτηλοι διατελέσιν.
 καὶ μὴ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων αὐτοῖς καὶ πλεονεξί-
 ας· οἱ δὲ σωφρονεῖς, πρὸς χάριν ὁμιλοῦσι. καὶ γὰρ τοῖς
 πλείοσι γυμνασμοὶ καὶ χρημάτων πλείων, καὶ περὶ
 χρημάτων μεγάλων, διὰ τὸ μὴ καλῶς χρῆσθαι ταύ-
 ταις ταῖς ἀφορμαῖς, πεποιήκασιν, ὥστε πολλὰς ἀμ-
 οιβὰς ἔχειν, ὅτερον ἐστὶν ἄξιον ἐλέσθαι τὸν βίον, καὶ
 τῶν ἰδιωλευόντων μὲν, ἐπεικῶς δὲ περὶ τῶν, ἢ καὶ
 τῶν τυροῦσι. ὅταν μὲν γὰρ ὑποβλέψωσιν εἰς
 τὰς τιμὰς καὶ τοὺς πλοῦτους, καὶ τὰς δυναστείας, ἰσο-
 μένους ἅπαντας νομίζουσι καὶ ἐν ταῖς μοιαρχίαις ὄν-
 τας· ἐπειδὴν δὲ ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους, καὶ τοὺς
 κινδύνους, καὶ διεξιόντες εὐρωσι, καὶ μὴ, ὅς ᾤν
 ἦκιστα

ἡμισυ ἐχρῶν, διεφθαρμένους τὺς ὃς, εἰς τοὺς οἰκιστάς
 τας ἐξαμαρτῶν ἠναγκασμένους τοῖς δὲ, ἀμφοτέρωθεν
 ταῦτα συμβεβηκότα· πάλιν ὁπωσὲν ζῆν ἡγυῖα
 λυσিতেλεῖν μᾶλλον, ἢ μὴ τοιούτων συμφορῶν ἀ-
 πάσης τῆς Ἀσίας βασιλεύειν. ταύτης ὃς τὴν ἀντι-
 μαλίας, καὶ τῆς ταραχῆς αἰτίον ὄσιν, ὅτι τὴν
 βασιλείαν, ὥσπερ ἱερῶσύνῳ, παντὶ ἀνδρὶ ἐν-
 μίζουσιν· ὃς τὴν ἀνθρωπίνων πραγμάτων μέγιστον
 ὄσιν, καὶ πλεονέκτητον περὶ τῆς δεινότητος. καθ' ἑκάστην
 μὲν ἐν περὶ τῆς, καὶ ὡς ἂν τις μάστιγα δύναιτο καὶ
 τρέπον διοικεῖν, καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ διαφυλάττειν,
 τὰς δὲ συμφορὰς διαφεύγειν, καὶ ἀπὸ τῆς πᾶσι
 τῶν ἔργων ὄσιν συμβελεύειν. καθόλου ὃς τὴν ἐπιτηδεύ-
 μάτων, ὡς χρὴ σοχάζεσθαι, καὶ πᾶσι δὲ δια-
 τείνειν, ἐγὼ περὶ τῆς διοικῆσαι διελεῖν. εἰ μὲν ἐν
 τὸ δὲ ὅσον ἐξεργασθὲν, ἀξίον τὸ ὑποδείξεως, χαλε-
 πὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν. πολλὰ γὰρ καὶ τὴν ἐμμέ-
 τρων ποιημάτων, καὶ τῆς καταλογαδῆς συγγραμ-
 μάτων, ἔτι μὲν ἐν ταῖς διανοήσεσιν ὄντα καὶ συν-
 δένειν, μεγάλας τὰς προσδοκίας παρέχον· ἐπὶ
 τελεσθέντα δὲ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδειχθέντα, συ-
 λὺν καταδέεσθαι τὴν δόξαν τὴν ἐλπίδι· ἐλαττω-
 οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πύγε ἐγχείρημα καλῶς ἔχει, τὴν
 ζῆν τὰ πᾶσι λελεγεμένα, καὶ νομοθετεῖν τὴν
 ναρχίαις. οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἰδιώτας παιδεύοντες, ἐν
 κῆρυξ μόνους ὠφελεῖσιν· εἰ δὲ τις τοὺς κρατίστους
 τῶν πλείους ἐπὶ ἀρετὴν περὶτρέφειν, ἀμφοτέρωθεν
 ἐν ὠφελήσει, καὶ τοὺς τὰς δυναστείας ἐχούσας,

ὅτι ὑπ' αὐταῖς ὄντας. τοῖς μὲν γὰρ ἂν τὰς ἀρχὰς
 φρασεύρας, τοῖς δὲ τὰς πολιτικὰς πραγματείας
 κηρύττειν.

Πρῶτον μὲν εἴν σκεπτόμενον, τί τῷ βασιλευόντων
 ἔστιν. εἰάν γὰρ τὸ κεφάλαιον, καὶ τὴν δύναμιν
 τῆς πράξεως καλῶς θεωρήσασθαι, ἐν-
 ὅθεν ἀποβλέποντες, ἀμεινον καὶ περὶ τῶν ἄλλων
 εἰρήνην ἐρεῖν. οἶμαι δὲ πάντας ἂν ὁμολογήσας,
 ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς, πόλιν τε δυσυχῆσαν παῦσαι,
 καλῶς περὶ τὴν διαφυλάξαι, καὶ μεγάλῃ
 μικρᾷ ποιῆσαι. τὰ γὰρ ἄλλα τὰ καθ' ἑκάστην
 ἐσαν συμπύκνοντα, τέτων ἕνεκα πρακτέον ὅτι.
 καὶ ἐκείνῳ γε φανερόν, ὅτι δὲ ταῦτα δυ-
 σκότα, καὶ περὶ τέτων βελόσομένους, μὴ ῥαθυ-
 ναι, ἀλλὰ σκοπεῖν ὅπως φρονιμώτερον διακρί-
 ναι ἢ ἄλλων. δέδεικται γὰρ, ὅτι τοιαύτας ἐξῆσι
 βασιλείας, οἷα περ ἂν τὰς αὐτῶν γνώμας πα-
 ρευσάσωσιν. ὥστε ἐκεῖνι τῷ ἀθλητῶν ἔτω πρὸς
 τὸ σῶμα γυμνάζειν, ὥς τοῖς βασιλεῦσι
 ψυχὴν τὴν ἐσωτὴν. ἅπασαι γὰρ αἱ πανηγύρεις,
 μέγας τιθέασιν τέτων ἢ ἄλλων, ὑπὲρ ὧν
 καὶ ἐκάστῳ ἀγωνίζεσθαι τὴν ἡμέραν. ὧν
 ἀμύμων, χρὴ πρὸς ἑαυτὸν εἶναι, ὅπως ὅσον περ
 ἡμῶν τῶν ἄλλων πρὸς ἑαυτὸν, τοσούτον καὶ τῷ ἀρε-
 τῇ διόσεις. καὶ μὴ νόμιζε τὴν ἐπιμέλειαν
 τοῖς ἄλλοις πράγμασι χρησίμῳ εἶναι, πρὸς
 δὲ

ἢ τὸ βελίους ἡμᾶς, καὶ φρονιμώτερος γίνεσθαι, μηδὲ
 μίαν ἔχειν δύναμιν. μηδὲ κατὰ γνώμης ἢ ἀνθρώπων
 πῶς τοσαύτῃ δυνυχίαν, ὥς περὶ μὲν τὰ θνητά
 χυμὸς εὐρήκαμην, αἷς αὐτῶν τὰς ψυχὰς ἡμερῶν
 καὶ πλείονος ἁξίας ποιῶμεν, ἡμᾶς δ' αὐτοὺς ἐδιδόντες
 πρὸς ἀρετῇ ὠφελήσασθαι. ἀλλ' ὥς καὶ τῆς παιδείας
 σεως, καὶ τῆς ἐπιμελείας δυναμένης τὴν ἡμέραν
 ψυχὴν εὐεργετῆν, ἔγωγε διακείσομαι τὴν γνώμην
 τε παρόντων τοῖς φρονιμωτέτοις πλησίον, καὶ
 ἄλλων, ἔς ἃν δύνη, μέλατέμπω. καὶ μήτε τῶν
 τῶν τ' εὐδοκίμωνων, μήτε τῶν σοφῶν μηδὲ
 οἷς δεῖν ἀπείρως ἔχειν. ἀλλὰ τῶν ἀκρεαλῆος γὰρ
 ἢ μαθητῆς. καὶ ἀσκησάτω σεαυτὸν, τῶν
 ἐλασσόνων κελίην, τῶν δ' ὑπερέχοντων ἀνταγωνιστῆν
 διὰ τὸ τέτων τῶν γυμνασίων τάχιστα ἂν γένοιτο
 ποιῆσαι, οἷον ὑπεδέμεθα δεῖν εἶναι τὸν ὀρθῶς
 σιλωσσιαν, καὶ τὴν πόλιν, ὥς χρὴ, διοικήσας
 Μάλισα δ' ἂν αὐτὸς ὑπὸ σεαυτῆ ἀσκηθῇ
 εἰς δεινὸν ἡγήσαιο πρὸς χεῖρας τῶν βελιόνων ἀρχὴν
 καὶ πρὸς ἀνοητοτέρους τοῖς φρονιμωτέροις προσέτι
 τιν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐρρωμνέμεν τὴν τῶν ἄλλων ἀρετὴν
 ἀντιμάσης, τοσούτω μᾶλλον τὴν σεαυτῆ διδόντες
 ἀσκήσεις.

2. Ἀρχεῖς μὲν ἐν ἐλευθερίᾳ χρὴ πρὸς μέγα
 τὰς τι ποιήσας τῶν διόνων. πρὸς δ' ἑταίροις φίλοις
 θρωπον εἶναι δεῖ, καὶ φιλόπολιν. ἔτε γὰρ ἵππων,
 κυνῶν, ἔτε ἀνδρῶν, ἔτε ἄλλα πρὸς γαίᾳ
 νὸς οἷον τε καλῶς ἀρχεῖν, ἢν μή τις χαίρη τῇ

αὐτὸν δ' εἰ ποιῆσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Μελέλω σοι
 πλῆθους, καὶ πάλιν ποιεῖς κεχαρισμένως αὐ-
 τὸν ἀρχεῖν. γινώσκων ὅτι καὶ ἡμῶν ὀλιγαρχιῶν, καὶ
 τῶν ἄλλων πολιτείων αὐταὶ πλείους χρέον δια-
 γινώσκουσιν, αἵτινες ἀν' αἰεὶ τὸ πλῆθος διεραπύ-
 νουσι.

3. Καλῶς δὲ δημαγωγήσεις, εἰ μὴτε τὸ ὄχ-
 λον ὑβρίζῃς, μὴτε ὑβερίζομενον περιοράς· ἀλ-
 λ' ἐκαστοῦ σκοπῆς, ὅπως οἱ βέλῃσοι μὴ τὰς τιμὰς ἐξ-
 ἴπῃ, οἱ δ' ἄλλοι μὴδ' ἐν ἀδικηθήσονται. ταῦτά
 σοι κοινὰ προῖτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας
 ἢς γινώσκεις.

4. Τῶν πρὸς αἰμαμάτων καὶ τῶν ἐπιησδουμάτων κί-
 νησιν, καὶ μετὰ τὰς μὴ καλῶς καθεστῶτα· καὶ μά-
 λιστα μὴ εὐρείῃς γίνεσθαι τῶν βελίστων· εἴ τι μὴ, μιμνῶ-
 μεθα τοῖς ἄλλοις καλῶς ἔχοντα. Ζήτης νόμος
 ἐστὶν ὁ σύμπαρ δικαίος, καὶ συμφέροντας, καὶ σοφίαν
 τοῖς ὁμολογουμένοις· πρὸς τὴν τέτοις, οἵτινες τὰς
 ἀμφοτερότητας ὡς ἐλαχίστας, τὰς δὲ διαλύσεις,
 αἰνῶν τε ταχίστας τοῖς πολίταις ποιήσονται. ταῦ-
 τ' ὅλα πάντα προσεῖναι δεῖ τοῖς καλῶς κειμένοις
 δικασταῖς.

5. Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κεφαλὴν ἰσχύος,
 καὶ τὴν πραγματείαν ἐπιζημίους· ἵνα τὰς μὲν φεύ-
 νοις, πρὸς τὴν τὰς προθύμως ἔχουσι.

6. Τὰς κείσεις ποιεῖς, πάλιν ἂν πρὸς ἀλλήλους
 ἀμφοτεροῦσι, μὴ πρὸς χάριν, μὴδ' ἐναντίας ἀλ-
 λήλων· ἀλλ' ἀπὸ ταυτῶν πάλιν γινώσκεις.

καὶ γὰρ πρέπει, καὶ συμφέρει τὴν τῶν βασιλέων γὰρ ἀπαν-
μὴν ἀμετακινήτως ἔχειν πρὸς τῶν δικαίων, ὥστε μὴ
τοὺ νόμους τοὺ καλῶς κειμένους.

7. Διοίκει τὴν πόλιν ὁμοίως ὥσπερ ἡ πατρί-
ον οἶκοι· ἥ μὴ καλᾶσκευαῖς, λαμπρῶς καὶ βασι- 13.
κῶς, ἥ ἡ πρῶξις ἀκρίβως· ἵν' εὐδοκίμῃς ἀ-
καὶ διαρκῆς.

8. Τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐνδείκνυσθαι ἐν μηδὲν 14.
τῶν πολυελεῶν ἥ μὴ εὐθύς ἀφανίζομεν. ἀ-
ἐν τε τοῖς περὶ τὸν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν
μάτων, καὶ ἥ τῶν φίλων ἐνργεσίαις. τὰ γὰρ
αὐτὰ τῶν ἀναλωμάτων αὐτῶν τέ σοι φέρει
τοῖς ἐπιγινόμενοις πλεονέκτημα ἥ δὲ διαπα- 15.
μύων καταλείπει.

9. Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ποιεῖ μὴ, ὥς οἱ περὶ
κατέδειξαν· ἡ γοῦν ἡ τῆς τοῦ εἶναι θυμῶν καλλίστην
θεραπεῖαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιο-
τον σέσωκτον παρέχῃς. μᾶλλον γὰρ ἐλπίς τοῦ
ἄνθρωπος, ἢ τοὺς ἱερῆα πολλὰ καλᾶβάλλουσας, περὶ
τῆς παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν.

10. Τίμα ἥ μὲν ἀρχαῖς ἥ μὴ τιμῇ τοὺς οἰκο-
τες, ταῖς ἡ ἀληθεύουσας, τοὺς ἐννεύουσας.

11. Φυλακὴν ἀσφαλεστάτην ἡ γὰρ τῆς σώματος
εἶναι τὴν τε ἥ μὴ φίλων ἀρετῇ, καὶ τὴν τῶν
τῶν εὐνοίαν, καὶ τὴν σαυτὲς φρόνησιν· διὰ γὰρ τὴν
καὶ κλῆσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας, μᾶλλον
ἢ τις δύναμις.

12. Κήδε τῶν οἰκῶν τῶν ἰδιωτῶν, καὶ νόμιζε

ἀπανωμένους ὑπὸ τῶν ἀταλίσκην, καὶ τοὺς ἐργα-
ζομένους τὰ σὰ πλείω ποιεῖν. ἅπαντα γὰρ τὰ ἡμῶν
κένων τῶν πόλιν, οἰκῆα ἡμῶν καλῶς βασιλευσύνων

13. Διὰ παντὸς τῆς χρόνου τιμὴ ἀλήθειαν ἔτω
καὶ πρὸς τοὺς ἐργαζομένους, ὥστε πιστοτέρους εἶναι τοὺς σὺς λό-
γους ἢ τοὺς ἡμῶν ἄλλων ὅρκους.

14. Ἀπασιν μὲν τοῖς ξένοις ἀσφαλεῖ τὴν πόλιν
ἀσφαλεῖ, καὶ πρὸς τὰ συμβόλαια νόμιμον. καὶ
καὶ πρὸς τοὺς ἀφικνεσμένους, μὴ τοὺς σοὶ δωρεὰς
ἀσφαλεῖ, ἀλλὰ τοὺς καὶ σὺ λαμβάνειν ἀξι-
ώμενος. τιμῶν γὰρ τοὺς τοιούτους, μᾶλλον καὶ τοῖς
ἡμῶν ἐνδοκίμησεις.

15. Τὸς φόβους ἔχεις τῶν πολιτῶν, καὶ μὴ βέλτε
καὶ πρὸς τοὺς μηδὲν ἀδικῶσιν ὅπως γὰρ ἂν
καὶ πρὸς τοὺς ἀλλους πρὸς σεαυτὸν διαδῆς, ἔτω καὶ σὺ
καὶ πρὸς ἐκείνους ἔξεις. Ποίει μὲν μηδὲν μετ' ὅρ-
κου, δόκει γὰρ τοῖς ἄλλοις, ὅταν σοι καιρὸς ᾖ.
καὶ πρὸς τοὺς μὲν φαίνοις πρὸς μηδὲν σε λανθάνειν τῶν
ἐργαζομένων. πρὸς δὲ πρὸς τὰς τιμωρίας ἐλάτ-
τους ποιεῖς ἡμῶν ἀμαρτανόμενων. Ἀρχικὸς εἶναι
καὶ μὴ χαλεπότητι, μηδὲ πρὸς σφόδρα κολάζειν,
ἀλλὰ πρὸς πάντας ἡγῆσθαι τῶν σῆς διανοίας, καὶ νο-
μίμως ἔχειν ὑπὸ τῆς ἐαυτῶν σωτηρίας ἀμεινόν σε βε-
βαιῶσαι.

16. Πολεμικὸς γίνου ταῖς ἐπισημαῖς, καὶ ταῖς
ἐπιδόξαις. εἰρηνικὸς γὰρ πρὸς μηδὲν καὶ τὸ δί-
κον πλεονεκτεῖν. Οὕτως ὁμίλει τῶν πόλεων πρὸς
τάς

τάς ἡτέρας, ὥσπερ ἂν τὰς κρείττερας πρὸς σεαυτὴν
ἀξιώσεαι. Φιλονέκει μὴ περὶ ἀπάντων, ἀλλὰ περὶ
ὧν ἂν κερδήσαντί σοι μέλλῃ συνοίσειν. Φαύλῳ
ἡγῆ, μὴ πρὸς συμφερόντως ἡτλωμένους, ἀλλὰ τὸς
βλάβους φειγνομένους.

17. Μεγαλόφρονες εἶναι νόμιζε, μὴ τὸς με
ζω φειβαλλομένους, ὧν οἱοί τέ εἰσι καταχρῆν, ἀλλὰ
τὸς μελείων μὲν ἐφιεμένους, ἔξερτάς τε ὅςτις διου
μένους, οἷς ἂν ἐπιχειρῶσι. Ζήλῃ μὴ τὸς μεγίσ
την κλησαμένους, ἀλλὰ τὸς αἰετα τῇ παρ
χρησαμένους. καὶ νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσῃν,
εἰάν ἀπάντων ἀνθρώπων μετ' ὀφείων καὶ κινδύνων ἀ
χῆς· ἀλλ' εἰάν τοιούτῳ ὦν, οἷον χρῆ, καὶ πρὸς
ὥσπερ ἐν πρὸ παρὲντι, μελείων ἐπιθυμῆς, καὶ με
λενὸς τούτων ἀπερῆς.

18. Φίλους κλῶ, μὴ πάντας τὸς βαλυνόμενους, ἀλλὰ
τὸς τῇ σῆς φύσεως ἀξίους ὄντας· μηδὲ μετ'
ἡδιστα σιωδαίειν, ἀλλὰ μετ' ὧν αἰετα τῇ
πόλιν διοικήσεις. Ἀκρεβῶς ποιεῖ τὰς δοκιμασίας
τῇ σιωδίῳ, εἰδὼς ὅτι πάντες οἱ μὴ σοὶ πληρο
ζόντες, ὁμοίον σε τοῖς χρωμένοις νομῶσι.

19. Τοῦτους ἐπίστη τοῖς πράγμασι τοῖς
διὰ σὲ γινομένοις, ὥς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἔξων
ἂν ἐκείνοι προέξωσι.

20. Πιστὲς ἡγῆ μὴ πρὸς πᾶν ὃ, τι ἂν λέγῃς
ποιῆς, ἐπαινήσας· ἀλλὰ τὸς τοῖς ἀμαρτανόμοις
ἐπιτιμῶντας. Δίδε παρρησίαν τοῖς εὖ φρονέουσιν
ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῆς, ἔχῃς τὸς σιωδοκί
σοντες

αἰτίας. Διόρα καὶ τὰς τέχην κατακείμεντας, καὶ τὰς
ἐπ' εὐνοίας θεωροῦντας· ἵνα μὴ πλεον. αἱ πο-
ρροὶ τῶν χρησῶν ἔχωσιν.

21. Ἀκούε τὰς λόγους τὰς πρὸ ἀλλήλων, καὶ περὶ
ἡμεῖς ἅμα πρὸ λέγοντας, ὅποιοι καὶ τίνες εἰσιν,
πρὸ ὧν ἀν. λεγῶσι. Ταῖς αὐταῖς κόλαζε ζημί-
ας τὰς ψευδῶς διαβάλλοντας, αἵσπερ ἀν. τὰς ἔξα-
ρτάνοντας.

22. Ἀρχε σεαυτῷ μηδὲν ἥτιον ἢ καὶ τῶν ἄλλων·
τὸ ἡγεῖσθαι βασιλικῶτατον, εἰ μὴ μεμψ. δουλεύης
τῶν ἡδονῶν, ἀλλὰ κρατῇς τῶν ἐπιθυμιῶν μάλλον ἢ
τῶν πολιτῶν.

23. Μηδεμίαν σωφροσύνην ἐκτὸς προσδέχεσθαι, μηδ'
λογίζεσθαι· ἀλλ' ἐπ' ἐκείναις τῇ διατεταῖς ἐθιξε
αὐτὸν χαίρειν, ἔξ ὧν αὐτὸς τε ἐπιδύσῃς, καὶ τοῖς
ἄλλοις βελτίων ἐστὶ δόξης.

24. Μὴ φαίνε φιλοτιμύμενον ἐπὶ τοῖς τοῖσιν,
καὶ τοῖς κακοῖς διαπραχθῆναι δυνάμενον εἶναι, ἀλλ'
ἀρετῇ μέγα φρονῶν, ἥς ἐδὲν μέρῃ τοῖς ποικι-
λῇς μέτεσι. Νόμιζε τῇ τιμῶν ἀληθινάτας ἐστὶν,
καὶ τὰς ἐν τῷ φανερῷ καὶ θύεας γινώσκας· ἀλλ'
ἀν. αὐτοὶ παρ' αὐτοῖς ὄντες, μάλλον σε τιμῇ
ἐν τῷ κτλ. τῷ τυχόντα θαυμάζωσιν.

25. Πάνθ' ἀνε μὲν, εἰ μὴ ἐπὶ τῷ σοι συμβῇ τῷ φά-
νερῳ χαίρειν· ἐν δὲ κενυσο ὅτι πρὸ τὰ μέγιστα σπυ-
ρῶν. Μὴ τὰς μὲν ἄλλας ἀξίως κοσμίως ζῆν, τὰς
βασιλέας ἀτάκτως· ἀλλὰ τῇ σεαυτῷ σωφροσύ-
την

νην ᾠδάνειγμα τοῖς ἄλλοις καλίστη· γινώσκουσι
ὅτι τὸ τῆς πόλεως ὅλης ἦθ' ὁμοιοῦται τοῖς ἀν-
θρώποις.

26. Σημῶν ἔσω σοι τῷ καλῶς βασιλεύειν, ἐκ
τῶν ἀρχομένων ὁρᾷς εὐπορώτερας, καὶ σωφρονετέρας
γινόμενας διὰ τὴν σὴν ἐπιμέλειαν.

27. Περὶ πλείον' ποιεῖς δόξαν καλὴν ἢ πολλὴν
τον μέγαν τοῖς πᾶσι καλαλιπῆν. ὁ μὲν γὰρ θῆκε
τὸς· ἡ δ' ἀδανάθη. καὶ δόξη μὲν χρήματα κλητοῦ
δόξα δὲ χρημάτων ἐκ ἀνιή. καὶ τὰ μὲν, καὶ τὰ
φαινοίσις ᾠδᾷ ἐνέχεται· τὴν δ', ἔχ' οἷόν τε ἀλλ' ἄν
τὸν διενεγκόντας κτήσασθαι.

28. Τρύφα μὲν τῇ ἐδῶνται, καὶ τοῖς περὶ τὸ σώμα
κόσμοις· καρτέρεαι δὲ ὥς καὶ τῶν βασιλέων
τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασιν. ἵνα οἱ μὲν ὁρῶντες
διὰ τὴν ὄψιν ἀξίον σε τῆς ἀρχῆς εἶναι νομίζωσι
οἱ δ' ὡσιότες διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ῥώμην τῇ αὐτῇ
ἐκείνοις γνώμην ἔχουσιν.

29. Ἐπισκύπτει τὰς λόγους ἀπὸ τὰς σαυτῶν,
τὰς πράξεις· ἵνα ὥς ἐλαχίστοις τοῖς ἀμαρτήμασι
πειπίπῃς.

30. Κρατίζον μὲν τῇ ἀκμῇς τῇ κερῶν τυγχάνου-
σιν· ἐπειδὴ δ' δυσκαταμαθήτως ἔχουσιν, ἐλλείπει
αἶψα, καὶ μὴ πλεονάζειν· αἱ γὰρ μειλιότητις μάλλον
ἐν τῇ ἐνδοξείᾳ ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσιν.

31. Ἀσείδ' εἶναι περὶ, καὶ σεμνός. τὸ μὲν
τυραννίδι πρέπει· τὸ δ' περὶ τὰς σωκείας ἀρμό-
ζει. χαλεπώτατον δ' τὸ πάντων ὅτι περὶ γὰρ
εὐρήσεται

ρήσεις γδ, ὡς ἐπὶ πολὺ, τὰς μὲν σεμνυνομίαις,
 ὑπὸντας τὰς δὲ βελουδίαις ἀείκεις εἶ), τα-
 ἐνὺς φαινομύαις. δὲ δὲ χρῆσθαι μὲν ἀμφοτέραις
 ἰδέαις ταύταις· τὴν δὲ συμφέρειν τὴν ἐκατέραις
 ὁρᾶσαν διαφεύγειν.

32. Ὁ, τι ἂν ἀκείβω· εἰδέναι βέλει ὦν ἐπί-
 ὃς προσήκει τὰς βασιλείας, ἐμπειρία μέλιτι,
 φιλοσοφία. Τὸ μὲν γδ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδὰς σοι
 εἶ· τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ ἥν' ἔργων γυμνάσει,
 ἡδαι σε χρῆσθαι τοῖς πράγμασι ποιήσει.
 ὅρα τὰ γινόμενα, καὶ τὰ συμπύπτοντα, καὶ τοῖς
 ῥήματις καὶ τοῖς τυράνοις. εἰάν γδ τὰ παρελη-
 ῥότα μνημονεύης, ἄμενον καὶ πρὸ τῶν μελλόν-
 τιν βελεύσῃ.

33. Διόνον ἡγεῖται μὲν ἰδιωτῆς ἐθέλειν τινὰς
 ὀνησκειν, ἵνα τελευτήσαντες ἐπαυεθῶσι· τὰς
 βασιλείας μὴ τολμᾷ χρῆσθαι τοῖς ἐπιτηδύμα-
 τί τοις, ἀλλ' ὦν ζῶντες εὐδοκιμήσουσιν. Βέλει
 εἰκόνας, ἢ ἀρτίης ὑπόμνημα μᾶλλον, ἢ τῆ
 καλῆς, καλαλιπῆν. Μάλιστα μὲν περὶ τὴν
 ἑαυτῶν, καὶ τῇ πόλει διαφυλάττειν·
 ἀναγκαδῆς κινδυνεύειν, αἰεὶ καλῶς τε-
 λῆσαι μᾶλλον, ἢ ζῆν αἰχρῶς. Ἐν ἅπασιν τοῖς
 αἰσ μέμνησο τῆς βασιλείας, καὶ φροντίζε ὅπως
 ἐν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσεις. Μὴ
 ἰδὼς τὴν σαυτῆ οὐσίαν ἅμα πᾶσαν διαλυθεῖ-
 ῖν, ἀλλ' ἐπειδὴ δινητὸ σωματιοῦ ἔτυχες, ἀδα-
 Ν

νάτε ἢ ψυχῆς, περὶ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον μνήμην
καταλιπεῖν.

34. Μελέτα περὶ καλῶν ἐπιτηδεύμάτων λέγειν
ἵνα σωεθῇς ὁμοῖα τοῖς εἰρημένοις φρονεῖν.
Ὅν σοι λογιζομένῳ φαίνεται βέλτιστα, ταῦτα
τοῖς ἔργοις ἐπτελεί. Ὡν τὰς δόξας ζηλοῖς, μὴ
τὰς πράξεις. Ἄ τοῖς πασι τοῖς σπουδαῖς ἂν συμ-
βουλεύσας, τέτοις αὐτοῖς ἐμμένειν ἀξίον. Χρὴ τοῖς
εἰρημένοις, ἢ ζήτῃ βελτίω τέτων.

35. Σοφὸς νόμιζε, μὴ τοῦ ἀκρεβῶς περὶ μικρὰ
εἰρίζοντας, ἀλλὰ τὸς εὖ περὶ ἡμετέρας λέγον-
τας. μηδὲ τὸς τοῖς μὴ ἄλλοις εὐδαιμονίαν ὁρῶν-
τες, αὐτοὺς δ' ἐν πολλαῖς ἀπορίαις ὄντας· ἀλλὰ
τὸς μέτρια μὴ περὶ αὐτῶν λέγοντας· ὁμιλεῖν
καὶ τοῖς πρῶτοις, καὶ τοῖς ἀνθρώποις δυνατοῖς,
καὶ μὴ διαλαραττομένους ἐν ταῖς τοῖς βίαις μέ-
λαις· ἀλλὰ καλῶς καὶ μετρίως καὶ τὰς συμφο-
ρὰς εὐτυχίας φέρειν ὀπίσθας.

καὶ μὴ θαύμαζε, εἰ πολλὰ ἡμετέρας εἰρημένων
ἀ καὶ σὺ γινώσκεις. εἰδὲ γὰρ ἐμὲ τὸ τοιοῦτον διέλα-
σεν, ὅτι τοσούτων ὄντων τὸ πλεονέκτημα
καὶ ἡμετέρας, καὶ ἡμετέρας ἀρχόντων, οἱ μὴ τι-
μωμένοις, οἱ δ' ἀκηκόασιν, οἱ δ' ἑτέρας
ἔχοντας ἐωράκασιν, ἕνια δ' αὐτοὶ τυγχάνουσιν
ἡμετέρας. ἀλλὰ γὰρ ἐκ ἐν τοῖς λόγοις χρὴ,
περὶ ἡμετέρας ἐπιτηδεύμάτων, ζητεῖν τὰς καινότη-
τας ἐν οἷς ἔτε πρῶτον, ἔτε ἄριστον, ἔτε ἕξω-
τον.

ἡμιζομένων ἐπὶ ἐν εὐρεῖν· ἀλλ' ἡγεῖσθαι τῶτον
 χαίρεισθαι ὅς ἐν τῇ διεσπαρμένων ἐν ταῖς
 ἄλλων διανοίας ἀθεῖσαι τὰ πλεῖστα διω-
 κῇ, καὶ φεῖσαι κάλλιστα πρὸς αὐτῶν. ἐπεὶ καὶ κενό-
 τοι περὶ δὴλον ἦν, ὅτι τὰ συμβεβηκότα καὶ τῶν
 ποιημάτων, καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα
 ἐν ἀπαντες νομίζουσιν, καὶ μὴν ἡδιστά γε αὐτῶν
 ἐκείνων, ἀλλὰ ταῦτό πεπρόνθασιν, ὅπερ πρὸς
 ἐκείνων. καὶ γὰρ ἐκείνους ἐπαινεῖς μὲν ἀπαν-
 τας, πλεονάζειν δ' ἐβύλονται. ἀλλὰ μάλλον αἰ-
 νουται σωεῖναι τοῖς ἡξαμαρτήουσιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς
 ἐπὶ πέποιθεν. σημεῖον δ' ἐν τις ποιήσασθαι τιμῇ
 αἰδοῦν, καὶ Θεόγνιδος, καὶ Φωκυλίδος ποιήσιν.
 καὶ γὰρ τέττες φασὶ μὲν ἀρίστους συμβέβηκε γεγε-
 νῆς τῶν βίῳ τῶν ἀνθρώπων. ταῦτα δ' ἐλέγοντες,
 ἐπὶ τῶν σωδιδιρίβειν τῇ ἀλλήλων ἀνοίας μάλ-
 λον, ἢ τῇ ἐκείνων ὑποθήκας. ἔτι δ' εἴ τις ἐκλέ-
 γεται καὶ τῶν περὶ χόλων ποιητῶν τὰς καλεσμένας γνώ-
 μαις, ἐφ' αἷς ἐκείνοι μάλιστα ἐσπέσασαν, ὁμοίως
 καὶ πρὸς ταύτας διαλεθῆεν. ἡδίων γὰρ ἐν κω-
 μῶν τῆς φαυλοτάτης, ἢ τῇ ἔτι τεχνικῶς πε-
 ριημένων ἀκέραια. Καὶ τί δὲ καὶ ἐν ἑκάστον λέ-
 γεται διαλεῖσθαι; ὅπως γὰρ εἰ ἐθελομὴν σκοπεῖν
 ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, εὐρήσόμεθα τοῦ πολλοῦ
 τῶν ἔτε τῶν σιτίων χαίροντας τοῖς ὑγιεινοτά-
 ταις, ἔτε τῶν ἐπιηδονμάτων τοῖς καλλίστοις, ἔτε
 τῶν πραγμάτων τοῖς βελτίστοις, ἔτε τῶν μαθη-
 τῶν τοῖς ὀφελιμωτάτοις· ἀλλὰ πάντα πα-

σιν ἐναντίας τῷ συμφέροντι τὰς ἡδονὰς ἔχον-
 τας, καὶ δοκῆτας καρτερικὰς εἶναι, καὶ φιλοπόνους
 πρὸς τῶν δεινῶν τι μὴ ποιεῖντας. ὥς τε πῶς ἂν τοῖς
 τοῖς τοιούτοις, ἢ κῆρυκα, ἢ διδασκῶν, ἢ χι-
 σιμόν τι λέγων ἀρέσκειν; οἱ πρὸς τοῖς εἰρημίου-
 λόγοις, φθονοῦσι μὲν τοῖς εὖ φρονοῦσιν, ἀπλῶς
 ἡγῆναι πρὸς τοὺς οὐκ ἔχοντας. ἔγωγε δὲ τὰς ἀληθε-
 ας τῶν πραγμάτων φεύγεσιν, ὥς τε ἐδὲ τὰ σφί-
 αὐτῶν ἴσασιν, ἀλλὰ λυπῆναι μὲν πρὸς τῶν ἰδι-
 ων λογιζόμενοι· χαίρουσι δὲ πρὸς τῶν ἀλλοτρίων
 ἀλεγομένοι· βέλονται δ' ἂν πρὸ σώματι κακοπα-
 θῆσαι μάλλον, ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι, καὶ σπ-
 ασθῆναι πρὸς τινος τῶν ἀναγκαίων. εὖροι δ' ἂν
 τις αὐτοὺς ἐν μὲν τῷ πρὸς ἀλλήλους σιωποῦ-
 λοιδόρεντας, ἢ λοιδορούμενους. ἐν δὲ τῷ ἐρημίου-
 οὐ βουλευομένους, ἀλλ' εὐχομένους. λέγω δὲ τὰ
 ταῦτα καὶ πάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐνόχων τοῖς
 ρημένοις ὄντων. Ἐκείνο δ' ἐν φανερόν, ὅτι δὴ
 βελομένοις ἢ ποιεῖν, ἢ γράφειν τί κεχαισμένους
 τοῖς πολλοῖς, μὴ πρὸς ὠφελιμώτατες τῶν λόγων
 ζῆναι, ἀλλὰ πρὸς μυθωδέατας. ἀκούοντες μὲν
 τῶν τοιούτων χαίρουσι. θεωροῦντες δὲ πρὸς ἀγῶνας
 τὰς ἀμίλλας, ἀχθόμενοι. διὸ καὶ τὸ Ὀμήρου ποιεῖν
 καὶ πρὸς πρῶτος εὐρέντας τραγωδίαν, ἀξίον θεω-
 μάζειν· ὅτι κατιδόντες τὴν φύσιν τὴν τῶν
 θρώπων, ἀμφοτέραις τῇ ἰδίαις ταύταις καλεχ-
 σάντο πρὸς τὴν ποίησιν. ὁ μὲν γὰρ πρὸς ἀγῶνας
 τὰς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησεν· οἱ δὲ
 μὲν

αὐτὸς εἰς ἀγῶνας καὶ πρῶξις καλίστησαν· ὥστε
 μόνον ἀκούςας ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεαλὲς γεγε-
 νῆσθαι. τοιούτων ἐν πρῶτα δειγμάτων ὑπαρχόντων,
 ἐδεικναι τοῖς ἐπιθυμῶσι τὰς ἀκρωμύδας ψυχα-
 γῶν, ὅτι τὸ μὴ καθεστῆναι καὶ συμβεβῆσθαι ἀ-
 κλίειον· ἐκείνη δὲ γρηπτόν καὶ λεκτόν, οἷς ὁρῶσι
 οὐδὲ ὅχλους χαίροντας. Ταῦτα δὲ διήλθον, ἡγέμε-
 ρος δὲ ἦν, ἔχοντα τὴν πολλῶν, ἀλλὰ πολλῶν ὄντα
 ὑμῶν, μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν τοῖς ἄλ-
 λους, μηδὲ τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων, μηδὲ
 τοὺς ἐν φρονούντας τῶν ἀνθρώπων τῶν ἡδοναῖς ἀνα-
 γίνεσθαι· ἀλλὰ ἐπὶ τῶν πρῶξεων τῶν χρησίμων αὐ-
 τῶν διακρίμαζεν· ἄλλως τε ἐπειδὴ καὶ τῶν γυ-
 ναικῶν τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητήσων οἱ καὶ τὴν
 φιλοσοφίαν διαλείβοντες· καὶ φασιν οἱ μὴ, διὰ
 τῶν ἐριστικῶν λόγων, οἱ δὲ, διὰ τῶν πολιτικῶν,
 τοῖς δὲ, διὰ ἄλλων τινῶν φρονιμώτερος ἔσεσθαι καὶ
 τοῖς πολλοῖς πλησιάζοντας· ἐκεῖνο δὲ πάντες ὁμολο-
 οῦσιν, ὅτι δὲ καλῶς πεπαιδευμένον, ἔξ ἐκάσ-
 τος λόγου τῶν ἡμετέρων συμβεβῆσθαι δυνάμενον· χρη τοί-
 σι μὲν ἀνέμῳ τῶν ἀμφισβητημένων, ἐπὶ τὸ ὁμο-
 γῶναι τῶν ἡμετέρων ἐλθόντα, λαμβάνειν αὐτῶν τὸ ἔλεγ-
 ποῖσθαι, καὶ μάλιστα μὲν ἐπὶ τῶν καιρῶν θεωρεῖν καὶ
 τῶν συμβεβῆσθαι· εἰ δὲ μὴ, τὰς καθόλου τῶν πραγ-
 ματων λέγοντας, καὶ καὶ μηδὲν γινώσκοντας τῶν
 καλῶν καὶ ὀνίων ἀποδοκιμάζεν· διήλον γὰρ, ὡς ὁ μηδὲν
 γινώσκων αὐτῶν χρησίμους, ἐδὲ ἂν ἄλλον φρονιμον ποι-
 οῖ τῶν πραγμάτων· τὰς δὲ ἔχοντας, καὶ διωαμύδας ὁρᾶν πλέ-

ον τὶ τῶν ἄλλων, ὥς πολλὰ ποιῶ, καὶ θεράττει
 γινώσκων ὅτι σύμβελλ' ἀγαθὸς χρησιμώτε-
 ρον καὶ τυραννικώτατον ἀπάντων κλημάτων ὄν-
 τ' Ἡγὼ δ' ἴσθης σοὶ μεγίστην ποιήσῃ τὴν βασι-
 λείαν, οἵτινες ἂν τὴν διάνοιαν πῶς σὴν πλεον-
 ὠφελῆσαι διωπλῶσιν. Ἐγὼ μὲν ἔν' ἄτε γινώσκω
 παρήνεσα, καὶ τιμῶ σε τούτοις οἷς τυγχάνω δι-
 νάμεν. Βέλε δ' καὶ πρὸς ἄλλας, (ὅπερ εἶπον ἀρχὴν
 μὲν) μὴ τὰς ἐνδισμένας ἄγειν σοι δωρεάς, ἀλλ'
 ὑμεῖς πολὺ πλεονέσθ' ἀγοράζετε ὧς τ' ἐδιδό-
 των ἢ τῶν πωλέων, ἀλλὰ τοιαύτας, αἷς ἐ-
 σφόδρα χρήσῃ, καὶ μηδεμίαν ἡμέραν διαλίπῃ
 ἐκασταλείφῃς· ἀλλὰ μείζους, καὶ πλεονέσθ' ἀ-
 ἔσας αὐτὰς ποιήσεις.

Κ Ε' Β Η Τ Ο Σ

Θ Η Β Α Ι Ο Υ

Π Ι' Ν Α Ξ.

Τυγχάνομεν πεπαιδευμένοι ἐν τῷ τοῦ Κρεί-
 νου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθή-
 ματα ἐθεωροῦμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἑμ-
 ποσθε τῆ νεώ, ἐν ᾧ ἦν γραφὴ τις ξένη, καὶ μύ-
 ρος ἔχουσα ἰδίαις· ἧς ἐκ ἡδυνάμεθα συμβαλεῖν, τί-
 ρος, καὶ πύθεν ἦσαν· ἔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶ-
 γεγραμμένοι, ἔτε στεφάνοι· ἀλλὰ πε-
 λῶ ἦν, ἐν αὐτῷ ἔχων ἑτέρας· πελοῖας δύο, τὸν
 μείζων, τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν ὃ καὶ πύλη ἐπὶ τῆ
 πρώτης πελοῖας· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλῳ ἐδόκει
 μὲν πολλὸς ἐρεσάει· ἔδον ὃ τῆ πελοῖας, πλῆ-
 ρος τι γυναικῶν· ἐπὶ δὲ τῆς ἐσόδου τῆ
 πρώτης πυλῶντος καὶ πελοῖας, γάρων τις ἐσὼς, ἑμ-
 ποσιν ἐποίησεν, ὡς περσιᾶσαν τὴν ἐσπίου· ὄχλῳ
 πορφυρῶν δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς
 ἀλ-

ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τις παρ
 γῶς· Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀπο
 ρυῖντες πρὸ τῆς γραφῆς ταύτης· ἔρδ' ἤν' ἐπιχο
 εῖων πολλοὶ ἴσασι, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία
 δύναίτο· ἐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα, ἀλλὰ
 ξένῳ τις πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμ
 φρων, καὶ δεινὸς πρὸ σοφίαν, λόγῳ δ' καὶ ἔργῳ· Περ
 σαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐξηλωκὼς βίη
 ὅς περ, τε ἱερὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε
 Κρόνῳ. Πότερον ἔν, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τ' ἀνδρ
 γινώσκεις ἑωρακὼς; καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν
 πολὺν χρόνον νεώτερος ὢν· πολλὰ γὰρ καὶ σπου
 δαῖα διελέγξῃ· καὶ πρὸς ταύτης δὲ τῆς μυθολο
 γίας, πολλάκις αὐτὸς ἠκηκόεν διεξιόντῃ. Πρὸς
 Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μὴ τίς σοι μεγάλη
 χολία τυγχάνει οὔσα, διήγησαι ἡμῖν· πάν
 γὰρ ἐπιθυμῶμεν ἀκοῦσαι, τί ποτὲ ὅστιν ὁ μῦθος
 εἴη. Οὐδέ τις φθόνῳ, ὦ ξένοι, ἔφη· ἀλλὰ το
 τί πρῶτον διᾶ ὑμᾶς ἀκῶσαι, ὅτι ἐπικίνδυνον
 τὶ ἔχει ἢ ἐξηγήσεις. Οἷόν τι; ἔφην ἐγὼ·
 Ὅτι, εἰ μὲν προσέξειτε, ἔφη, καὶ σωθήσετε τὰ
 λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε· εἰ δὲ
 μὴ, ἄφρονες, κακοδαίμονες, καὶ πικρὰ καὶ ἀμαρ
 θῆς γενόμενοι, κακῶς βιώσεσθε· Ἔστι γὰρ ἡ ἐξη
 γησις εἰοικυῖα τῇ τῆς Σριγγὸς αἰνίγματι, ὃ ὅτι
 εἴη περὶ ἀλλὰ τοῖς ἀνθρώποις· εἰ μὲν ἔν, αὐτὸν
 συνίη τις, ἐσώξῃ· εἰ δὲ μὴ σωίη, ἀπώλλυται·

ΚΕΒΗΤΟΣ ΠΙΝΑΞ. 105

τῆς Σφιγγός· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξη-
 σιως ταύτης. Ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις
 ἔστιν ἀνίτηται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγα-
 τί κακόν, τί οὔτε ἀγαθόν, ἔτε κακόν ἐ-
 ἐν τῷ βίῳ· ταῦτ' ἐν εἰς μή τις σωίη,
 λυται ὑπ' αὐτῆς ἐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ
 τῆς Σφιγγός καταβρωθεὶς ἀπέθνησκειν, ἀλ-
 κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθίρειν,
 ὥσπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ καταδιδόμενοι. ἂν δὲ
 γνῶ, ἀνάπαλιν ἢ μὴ· Ἀφροσύνη ἀπολλύει,
 καὶ ὁ σώζειται, καὶ μακδεῖται καὶ εὐδαίμων γί-
 νεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. Ὑμεῖς οὖν προσέχετε,
 καὶ κατακούετε. Ὡς ἡμεῖς, ὡς εἰς μεγάλην
 ἐπιθυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' ἔτως
 ἂν ἔσιν, ἔφη, ἔτως ἔχοντα. Οὐκ ἂν θά-
 πινον διηγάμεθα, ὡς ἡμῶν προσεξόντων
 παρέρχων, ἐπέειπε καὶ τὸ ἐπιτίμιον τοιοῦτόν ἐ-
 ἂν λαβὼν οὖν ῥάβδον τινα, καὶ ἐκτείνων πρὸς
 ἡμᾶς, ὁρᾷτε, ἔφη, τὸν περὶ ἡμᾶς τῆτον;
 ἐν. Τῆτο πρῶτον διὰ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι κα-
 τὰ τὸ πᾶν οὕτω, Βίῳ καὶ ὁ ὅχλος ὁ πολὺς,
 καὶ τὴν πύλιν ἐπεσῶς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύ-
 οντες τὴν βίον, ἔτι εἰσιν· ὁ δὲ γέρον, ὁ ἄνω-
 γος, ἔχων χάριν τινα ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ
 ὥσπερ δεικνύων τι, ἔτι Δαίμων καλεῖται·
 ἀτρεῖς δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δὲ αὐτὸς
 ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον καὶ δεικνύ-
 οντα ὁδὸν αὐτοὺς διὰ βαδίζον, εἰ σώζεσθαι
 μέλ-

106 ΚΕΒΗΤΟΣ ΠΙΝΑΞ.

μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. Ποίαν ἔν ὁδὸν κελεύει
 δίδειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. Ὅρᾳς, εἶπε, πῶς
 πύλλω, θρόνον τινὰ κείμενον καὶ τὸν ἵππον τῆς
 καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' ᾧ καὶ θήλει
 νὴ πεπρασμένη τῷ εἶδει, καὶ πιθανὴ φαινόμε
 καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα πολίθειον τί; Ὅρᾳ. ἀ
 τίς ἐστὶν αὕτη; ἔφλω. Ἀπάτη καλεῖται, φησι
 πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. Εἵτα, τί πε
 ραίεται αὕτη; Τὴς εἰσπορευομένης εἰς τὸν βίον
 ζει τῇ ἐαυτῆς δυνάμει. Τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ πο
 Πλάνη, ἔφη, καὶ Ἀγνοία. Εἵτα τί; Πιόντες
 ἴο, πορεύονται εἰς τὸν βίον. Πότερον ἔν πάντες
 νεσι τὸν πλάνον, ἢ ἔ; Πάντες πίνουσιν, ἔφη.
 οἱ μὲν πλεον, οἱ δὲ ἥττον. ἔτι δὲ ἔχ ὁρᾳς,
 δὸν τῆς πύλης, πλεῖθος τι γυναικῶν ἐταίρων,
 ἰοδαπαὲς μορφὰς ἔχουσιν; Ὅρᾳ. Αὗται τ
 Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοαί, καλεῖται
 ἴαν οὕτως εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσι
 ται, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἑκάστον. ἔτα
 γχοι. Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτὰς; Αἱ μὲν, ὡ
 σώζεσθαι, ἔφη. αἱ δὲ, εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ
 Ἀπάτην. Ὡς δαιμόνιαι, ὡς χαλεπὸν τὸ νόμα
 γης; Καὶ πᾶσαι γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται
 ἐπὶ τὰ βέλτερά ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαιμον
 λυσιτελεῖν. οἱ δὲ διὰ τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν π
 ὃν πεπώκασι πρὸς τῆς Ἀπάτης, ἔχ εὐείκ
 ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδός, ἢ ἐν τῷ βίῳ
 πλανῶνται ἐκτὴ, ὥσπερ ὁρᾳς. Ὅρᾳς καὶ τὸν

τον εἰσπορευομένης, ὡς περιάγονται, ὅπη αὖ
 ται δεικνύουσιν; Ὅρῳ τὸτο, ἔφην· ἡ δὲ γυνή
 ἤντις ἐσιν, ἡ ὥσπερ τυφλή, καὶ μαινομένη τις
 αἰδοῦσα, καὶ ἐσηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς σερύγυ-
 ρος· Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη· ἔστι δὲ ὁ μόνον
 ἡ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη, καὶ κωφή. Αὕτη ἔν τι
 ἔχει; Πειμπορεύεται πανταχῶ, ἔφη, καὶ παρ'
 μὲν ἀρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι·
 καὶ ὅτ' αὐτῇ πάλιν ἀφαιρεῖται πᾶσα χρῆμα,
 δίδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν, εἰκὴ καὶ ἀβεβαίως.
 καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μνησκει τὴν φύσιν αὐτῆς.
 ἴδον τὸτο; ἔφην ἐγώ. Ὅτι ἐπὶ σερύγυρτι λί-
 θῳ ἐσηκεν. Εἵτα, τί τὸτο σημαίνει; Ὅτι ἐκ ἀσ-
 τὴς, ἐδὲ βεβαία ὄξιν ἢ παρ' αὐτῆς δόσις· ἐκ-
 ὤσκεις γὰρ μεγάλα, καὶ σκληρὰ γίγνοντα, ὅταν
 αὐτῇ πεισθῇ. Ὁ δὲ ὄχλος, ὁ πολλὸς ἔτι,
 καὶ αὐτὴν ἐσηκῶς, τί βέλεται, καὶ τίνες καλῶν-
 ται; Καλῶνται μὲν ἔτι Ἀπερβέλλοι· αἰτῶσι
 ἑκαστὸν αὐτῶν ἃ ῥίπτει. Πῶς ἔν ἐχ' ὁμοίαν
 αὐτῇ τὴν μορφήν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῇ δοκῶσι χαί-
 ρειν, οἱ δὲ ἀθυμῶσιν, ἐκλεισκότες τὰς χεῖρας;
 μὲν δοκῶντες, ἔφη, χαίρουν καὶ γελᾶν αὐτῇ,
 ἀληφότες τὴν πᾶσιν τῆς Τύχης εἰσίν. ἔτι δὲ
 Ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλῶσιν· οἱ δὲ δοκῶν-
 ται κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκλεισκότες, εἰσὶ παρ'
 ἀφείλετο, ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς· ἔτι
 αὐτὴν Κακὴν Τύχην αὐτὴν καλῶσι. Τίνα ἔν ἐ-
 σὶ ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι ἔτι οἱ μὲν λαμ-

βάνοιτες, χαίρουσιν· οἱ δὲ ἀποβάλλοιτες, κλαίοντες
 υσι; Ταῦτα, ἔφη, ἃ ᾗ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις
 ποῖς δοκεῖ εἶναι ἀγαθὰ. Ταῦτα ἔν τινά ἐστιν
 Πλῆτθ, δηλαδὴ, καὶ δόξα, καὶ εὐχρία, καὶ
 κνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλείαι, καὶ τὰ λοιπὰ,
 ὅσα τέτοις ᾗσιν ἀπλήσια. Ταῦτα ἔν πως οὐκ
 ἀγαθὰ; Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὐθις διαλε
 μεθα· νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν ἡρώμε
 ἔσω οὕτως. Ὅρας οὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν
 λω ταύτῃ, ἀνώτερον ἄλλον περὶ βολον, καὶ γυν
 κας ἔξω τῆς περὶ βόλου ἐσηκυίας, κεκοσμημέ
 ὥσπερ ἐταῖροι εἰώθασι; Καὶ μάλα. Αὐταὶ τοῖς
 ἢ μὲν Ἀκρασία καλεῖται· ἢ ᾗ Ἀσωλία· ἢ ᾗ
 ζία· ἢ ᾗ Κολακεία. Τί οὖν ᾗδε ἐσήκασιν αὐ
 Παράκλησιν, ἔφη, πρὸς εἰληφότες τὴν ᾗδε τῆς
 χης. Εἶτα τί; Ἀναπιδῶσι, καὶ συμπλέκ
 αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιῶσι παρ' αὐταῖς
 νειν, λέγουσαι, ὅτι βίον ἔχουσιν ἡδύον, καὶ ἀπο
 κακοπάθειαν ἔχοντα εὐδαιμονίαν. Ἐάν ἔν τις
 σθῇ ὑπ' αὐτῶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν,
 χρεὶ μὲν τινθ ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἢ διατριβή,
 ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἴτ' ἐκ ἔσιν.
 γὰρ ἀνανήψῃ, αἰσθάνεται· ὅτι ἐκ ἡσθιεν, ἀλλ'
 αὐτῆς κατηστίει, καὶ ὑβρίζει· διὸ καὶ, ὅταν ἀπο
 ση πάνθ' ὅσα ἔλαβε ᾗδε τῆς Τύχης, ἀναγκ
 ται ταύταις ᾗ γυναῖξιν δαλεῦειν, καὶ πάνθ' ὑπ
 νειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα
 βλαβερά· οἷον, ἀποσερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιπορνεῖν,

κλῆροναι, ληΐζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τέτοις ᾠδῶν πλῆ-
 ρη. ὅταν ἔν πάντα αὐτοῖς ἀπολείπη ᾠδῶν δίδον-
 τῃ Τιμωρίᾳ. Ποία δέ ὅστιν αὕτη; Ὅρᾳς ὑπίστω
 καὶ αὐτῷ, ἔφη, ὥσπερ θύειον μικρὸν, καὶ τόπον στενόν
 τάλαντα, καὶ σκοτεινόν; Οὐκ ἔν καὶ γυναῖκες αἰχραὶ, καὶ
 ὑπὸν παρὰ, καὶ ῥάκη ἡμφιεσμένηαι δοκῶσι συνῆναι;
 ἡμεῖς αἱ μάλα. Αὐταὶ τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάστιγα
 ὑμῶν ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δέ, τὴν κεφαλὴν ἐν
 τὴν ὅστις γόνασιν ἔχουσα, Λύπη· ἡ δ', τὰς τεύχας τίλ-
 γουσα ἑαυτῆς, Ὀδυνη. Ὅ δ' ἄλλῃ ἔτῃ, ὅσα-
 μνηστῆρσι αὐταῖς, δυσχερὲς τις καὶ λεπτός, καὶ γυ-
 ναικῶν, καὶ μετὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῇ, αἰχραὶ καὶ
 ὅσῃ ἂν, τίς ἐστίν; Ὁ μὲν Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη·
 αὐτῇ δ' ἀδελφὴ αὐτῇ Ἀθυμία. Τέτοις οὖν ᾠδῶν δίδου-
 τῇ, καὶ μετὰ τέτων συμβῶσι τιμωρομένη. Ἔτα
 τλέγουσιν ἐνταῦθεν εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν
 ταῖς κακοδαιμονίαν, καὶ ὥδε τὸν λοιπὸν βίον καλῶς ῥέ-
 ῖται ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐ-
 τῇ ἀπὸ τῆς τύχης σωαντήσῃ. Εἴτα τί γίγνε-
 ται; Ἐάν ἡ Μετάνοια αὐτῇ σωαντήσῃ, ἐξαίρει
 ῥίπτεται ἐκ τῆς κακῶν, καὶ σωίσῃσιν αὐτῇ ἕτερον
 εἶν. ὁ δὲ καὶ Ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παι-
 ἀλλ' ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν· ἅμα δ' καὶ τὴν ἑκ τῆς Ψευδοπαιδεί-
 ᾳ ἀνακατασκευάζει. Εἴτα τί γίγνεται; Ἐάν μὲν, φη-
 ναι, τὴν Δόξαν ταύτην προσδέξῃται, τὴν ἀγνοοῦσαν
 ὅτι ὑπὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπὸ
 ὅσῃ τῆς σώζειται, καὶ μακάριον, καὶ εὐδαίμων γίγνε-
 ται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. εἰ δ' μὴ, πάλιν πλανᾶται
 εἰς τὴν

110 ΚΕΒΗΤΟΣ ΠΙΝΑΞ.

ὑπὸ τῆς Ψευδοπαιδείας. Ὡς μέγα
 ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος. ἢ δὲ Ψευδοπαιδεία
 ποία ὄζει; ἔφην ἐγώ. Οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον
 εἰσολὸν ἐκείνον; Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. Οὐκ
 ἔξω τῆς περὶ τοῦ καλοῦ τὴν εἰσοδόν, γυνή τις ἐστὶ
 κεν, ἢ δοκεῖ πάντις καθαρά καὶ εὐταχὴ (ἦ); Καὶ
 μάλα. Ταύτῃ τοίνυν οἱ πολλοὶ, καὶ εἰκαῖοι τῶν
 ἀνθρώπων, Παιδείαν καλεῖσιν· οὐκ ἔστι δὲ ἄλλή
 Ψευδοπαιδεία, ἔφη· οἱ μὲν τοι σωζόμενοι, ὅτι
 ταν βέλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθόντες
 ὧδε πρῶτον ἀναγίγνωσθαι. Πότερουν ἐν ἄλλῃ δὲ
 ἐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἀγασσά; ἔφη.
 Οὗτοι ὅ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἔσω τῆς περὶ τοῦ καλοῦ
 ἀνακαμπήσονται, τίνες εἰσίν; Οἱ τῆς Ψευδοπαι-
 δείας, ἔφη, ἑρασταὶ, ἡπαθηφόροι, οἰόμενοι μὲν
 ἀληθινῆς Παιδείας συνομίλῃν. Τίνες ἐν καλῇ
 εἶσι; Οἱ μὲν, Ποιηταί, ἔφη· οἱ δὲ, ῥήτορες· οἱ δὲ
 Διαλεκτικοί· οἱ δὲ, Μουσικοί· οἱ δὲ, Ἀεθλητικοί·
 ὅ, Γεωμέτραι· οἱ δὲ, Ἀστρολόγοι· οἱ δὲ, Ἡδονικοί·
 Πειρασιητικοί· οἱ δὲ, Κεῖτικοί· καὶ ὅσοι ἄλλοι τέτοι
 εἰσὶ περὶ πάντας. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκείναι, αἱ
 καὶ περὶ τὴν καλὴν ταῖς πρώταις, ἐν αἷσι περὶ
 φησὶ (ἦ) τὴν Ἀρεσσίαν, καὶ αἱ ἄλλαι, αἱ μετὰ
 τῆς, τίνες εἰσίν; Αὗται ἐκείναι εἰσιν, ἔφη. Πότερουν
 ἐν καὶ ὧδε ἐκπορεύονται; Νη Δία, καὶ ὧδε
 πάντως ὅ, καὶ ἐχὶ ὥστερ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ καλοῦ
 Πότερουν οὖν καὶ αἱ δόξαι; Ναὶ, ἔφη. ἔτι
 καὶ ἐν τέτοις τὸ νόμα, ὃ ἔστιον περὶ τῆς
 πάντις

Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ, Καρ-
 εία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκεί-
 κισιν οὕτω περιθύμως; Παρεκαλοῦσιν, ἔφη, το-
 ῦθ' ἀγινόμενος ἐπὶ τὸν τόπον, θάρρειν, καὶ μὴ δ-
 δειλῆν, λέγεσθαι· ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι
 αὐτὴς. εἶτα ἤξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. Ὅταν ἔν-
 ραχρῶνται ἐπὶ τῷ πόντῳ, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὅ-
 γ' ὁδὸν φέρουσιν ἐδεμίαν ἐπ' αὐτήν. Αὐταὶ δ' ἐπὶ
 κρημνοῦ περσκαίβαίνουσι, καὶ ἔλκυσιν αὐτὰς
 πρὸς εὐαίαν· εἶτα κελεύουσιν αὐτὰς διαναπαύσε-
 σθαι, καὶ μὲν μικρὸν διδόασιν Ἰχθὺν καὶ Θάρσθ,
 ἐπαγγέλλονταί αὐτὰς καλεῖσθαι πρὸς τὸν ἀλν-
 νὴν Παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὸν ὁδόν,
 ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλή, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθ-
 ῆσθαι παντὸς κακῆς, ὥσπερ ὁρᾶς. Ἐμφαίνε, γὰρ Δι-
 Ὀρᾶς ἔν. ἔφη, καὶ ἔμπροσθεν τῆς ἄλλης ἐκείνῃ τόπον
 τινὰ, ὅς ἐστι καλὸς τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ
 τί πολλῶν καλαμπόμων; Καὶ μάλα. Καὶ
 ποιεῖς ἔν καὶ ἐν μέσῳ τῆς λειμῶνος· περὶ δὲ οὐκ ἔτερον
 καὶ πύλλω ἑτέραν; Ἔστιν ἔτι. Ἀλλὰ τίς καλεῖται
 ὁ τόπος ἔτι; Εὐδαιμόνων οἰκηθῆαι, ἔφη· ὅ-
 γ' διαλείβουσιν αὐτὰς Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία
 εἶεν, ἔφη ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. Οὐκ
 οὖν παρὰ τὴν πύλλω ὁρᾶς, ἔφη, ὅτι γυνὴ τὴν
 ὅτι καλή, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὲ
 καὶ κεκρυμμένη ἡδὴ τῇ ἡλικίᾳ, εὐλὴν δ' ἔχουσα
 πλῆν, καὶ ἐδένα καλλωπισμόν; ἔφη δὲ ἔκ-
 εὐργύλας λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τελεγχῶν, ἀσφαλ-
 κειμένη

μένε. καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσί· θυγατέ-
 τινές δοκῶσιν εἶναι. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχεν. Τέ-
 τινος τίνω ἢ μὴ ἐν πρὸ μέσῳ, Παιδεία εἶναι· ἢ δὲ,
 λήθεια· ἢ δὲ, Πειθώ. Τί δ' ἔθηκεν ἐπὶ λήθῃ τετρα-
 γώνῳ αὐτῇ; Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλῆς τε, καὶ βεβαία,
 πρὸς αὐτὸν ὁδὸς ἐστὶ τοῖς ἀφικνεμένοις, καὶ τῇ δι-
 αγωγῇ ἀσφαλῆς ἢ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. Καὶ
 τί ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὐτῇ; Θάρσος, καὶ Ἀφοβία,
 καὶ ἡμῶν. Ταῦτα δὲ τίνα εἶναι; Ἐπισήμη, ἔφη,
 μηδὲν ἂν ποιεῖ δεινὸν παθεῖν ἐν πρὸ βίῳ. Ἡ-
 γίαι, ὡς καλὰ, ἔφη, τὰ δῶρα; Ἀλλὰ τίνα
 εἶναι ἐξω τῷ φειδύλῳ ἔθηκεν οὕτως; Ὅπως τὸ
 ἀγαθὸν, ἀγαθομύκας, ἔφη, θεραπεύη, καὶ ποτίῃ τὴν κα-
 κίαν, ἀφαιρτικὴν δύναμιν· εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, ἔτι
 τὸ πρὸ ἐσάγῃ πρὸς τὰς Ἀρελάς. Πῶς τῆτο; Ἐφί-
 λω. ἢ γὰρ σωήσῃ. Ἀλλὰ σωήσεις, ἔφη, ὡς ἂν
 καὶ οἱ φιλοσίμως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς τὴν ἰα-
 τρὴν ἂν δῆπερ γενόμενος, πρῶτον καθαρίκοις
 ἔβαλε πάντ' αὐτὰ νοσοποιῶντα· εἶτα ἔτις ἂν αὐ-
 τῷ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν, καὶ ὑγίαν, καθέστηκεν·
 καὶ μὴ ἐπέδειξεν οἷς ἐπέταττεν, εὐλόγως ἂν
 περ ἀπωσθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. Ταῦτα συν-
 ἔειπεν, ἔφην ἐγώ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη,
 πρὸς τὴν Παιδείαν ὅταν τις φθιγγίγνηται, δε-
 τραπεύει αὐτὸν, καὶ ποτίζει τῇ ἐαυτοῦ δυνάμει, ὅ-
 σ' ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλλῃ τὰ κακὰ πάν-
 τ' ὅσα ἔχων ἦλθε. Ποῖα ταῦτα; Τὴν Ἀγνοίαν,
 καὶ

114 ΚΕΒΗΤΟΣ ΠΙΝΑΞ.

καὶ τὸν Πλάνον, ὃν ἐπεπώκει ὡς τῆς Ἀπάτης
καὶ τὴν Ἀλαζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθυμίαν, καὶ
τὴν Ἀκρεσίαν, καὶ τὸν Θυμὸν, καὶ τὴν Φιλάργον
ειαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἐνεπλήσθη ἐν τῇ
πρώτῳ περὶ βίου. Ὅταν ἔν κατάρθῃ, πᾶς αὐτὸς
ἀποσέλλει; Ἐνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην
καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς. Ποίας ταύτας; Οὐ
ὄρεται, ἔφη, ἔσω τῆς φύλης χορὴν γυναικῶν,
εὐεδῆς δοκῶσιν εἶναι, καὶ εὐτακτοί, καὶ εὐλογίαι
τρυφῆρον, καὶ ἀπλῆν ἔχουσιν; ἔτι τε ὡς ἀπλῆ
εἶσι, καὶ ἑδαιμῶς κεκαλλωπισμέναι, ὥσπερ αἱ ἰσ
λαι; Ὅρῳ, ἔφη, ἀλλὰ τίνες αὐταὶ καλοῦνται
Ἡ μὲν πρώτη Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται αἰε
ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί, Ἀνδρεία, καὶ Δικαιοσύνη
Καλοκαγαθία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία
Ἐγκράτεια, Πράοτης. Ὡς κάλλισται, ἔφη, ἔγωγε
γε ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμὲν; Ἐὰν συνῇ
ἔφη, καὶ ἔξιν πεποιθήσῃ ὧν ἀκέραια. Ἀλλὰ πᾶς
ἐξομῶν ὡς μάλιστα, ἔφη, ἔγωγε. Τοιγαρῶν, ἔ
σωθήσεσθε. Ὅταν ἔν ὡς ἀλάβωσιν αὐτὴν αὐτὸς
πᾶς ἀπάγῃ; Πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. Αὕτη δὲ
ἔστιν; Εὐδαιμονία, ἔφη. Ποία δὲ ἐστὶν αὕτη;
πᾶς τὴν ὁδὸν ἐκείνου, τὴν φέρουσιν ἐπὶ τὸν
λὸν ἐκείνου, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος ἢ ὡς περὶ βίου
των; Ὅρῳ. Οὐκ ἐν ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ γυνή
θεσηκυῖα ἀνδρός τις, καθήκει ἐπὶ θέρει ὡς
κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπειρέργως, καὶ
φανωμένη σεφάῳ εὐανθεῖ πάντῃ καλῶς; Ἐμ

κῆτος ἔχεν. Αὕτη τοίνυν ὄσιν ἡ Εὐδαιμονία,
 ὅταν ἐν ᾧ τις ἀγαθένηται, τί ποιεῖ;
 στεφανοῖ αὐτὸν, ἔσθῃ, τῇ ἐαυτῆς δυνάμει ἡ Εὐδαι-
 μονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεαὶ, ὥσπερ καὶ νε-
 κηκότας καὶ μεγίστους ἀγῶνας. Καὶ ποίους ἀγῶ-
 νας νενίκηκεν αὐτός; ἔσθῃ ἐγώ. Τὸς μεγίστους, ἔ-
 σθῃ, καὶ τὰ μέγιστα θνητὰ, ἃ πρότερον αὐτὸν καλῆ-
 με, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίεα δέλον· ταῦτα πάντα
 νίκηκε, καὶ ἀπερρίψεν ἀπὸ ἐαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν
 αὐτῶ, ὥστε ἐκείνα νῦν τούτῳ δεκνύσιν, καθάπερ
 καὶ ἐκείνοις πρότερον. Ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ
 μέγιστα; πάντα γὰρ ἐπιθυμῶ ἀκῆσαι. Πρῶτον μὲν,
 καὶ τὴν Ἀγνοίαν, καὶ τὸν Πλάνον. Ἡ οὐ δοκῶ
 νικῆσαι ταῦτα ἔτι; Καὶ πονηρὰ γὰρ, ἔφην ἐ-
 σθῃ. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὸν Ὀδυρμόν, καὶ τὴν
 Καρρυεσίαν, καὶ τὴν Ἀκροσίαν, καὶ τὴν λοιπὴν
 πᾶσαν κακίαν· πάντα τῶν κρατεῖ, καὶ ἔκ-
 ραται, ὥσπερ τὸ πρότερον. Ὡ καλῶν ἔργων,
 καὶ ἐγώ, καὶ καλλίστης νίκης· ἀλλ' ἐκείνο εἴ-
 πε, τίς ἡ δύναμις τῆς σεαυτοῦ, ᾧ ἔφης
 νικῆσαι αὐτόν; Εὐδαιμονική, ᾧ νεανίσκε· ἃ
 στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, εὐδαιμόνων γί-
 νεται, καὶ μακάριος, καὶ ἔκχευεν ἐτέροις τὰς ἐλ-
 λας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἐαυτῷ. Ὡς κα-
 λὸν τὸ νίκημα λέγεις; ὅταν δὲ στεφανωθῇ,
 ποιῇ, ἢ ποῦ βαδίζει; Ἀγεσιν αὐτὸν, ὡ-
 ραβοῦσαι αἱ Ἀρεαὶ, πρὸς τὸν τόπον ἐκείνον, ὅ-
 ῃ λθῇ πρότερον, καὶ δεκνύσιν αὐτῷ καὶ ἐκεί-
 ναι.

διατείροντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ἐτι
 ναυαγοῦσιν ἐν τῇ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγνο
 καὶ ἀκεκερῆνται, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ δὲ
 ὑπ' Ἀκροστίας, οἱ δὲ ὑπ' ἀλαζονείας, οἱ δὲ
 Φιλαργυείας, οἱ δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, ἕτεροι
 ὑφ' ἐτέρων κακῶν· ἔξ ὧν καὶ δύναται ἐκλυῖσαι
 καὶ ἡ δεινὴ, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ τὰ
 ἀφικέσθαι ὧδε· ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς
 βίᾳ. τὸτο δὲ πάχυσσι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
 ἐνθάδε ὁδὸν εὐρεῖν. ἐπελάθοντο γὰρ τὸ
 Δαιμονίᾳ πρὸς αἶμα. Ὁρῶντες μοι δοκεῖς λέγειν
 ἀλλὰ καὶ τὸτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί διεκνύ
 αὐτῷ τὸν τόπον ἐκείνον αἱ Ἀρεταί, ὅθεν ἦκε τὸ
 τερον; Οὐκ ἀκείβω δει, καὶ δὲ ἡπίστατο, ἔφη,
 ἡ δὲ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίκαζε, καὶ διὰ τὴν Ἀγνο
 καὶ τὴν Πλάστον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγ
 ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ
 καὶ διὸ καὶ ἔζη κακῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, οἱ
 διαλείποντες. νῦν δὲ ἀπεληφὼς τὴν ἐπιστ
 ἡ δὲ συμφορῇ, αὐτὸς τε καλῶς ζῇ, καὶ τ
 θεωρεῖ, ὡς κακῶς πρῶτα σιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν
 σὴ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; Ὅπως
 βέλῃται, ἔφη· πανταχῇ γὰρ ὅστις αὐτῷ ἀσπ
 ὥσπερ τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι· καὶ παν
 καὶ ἀνὰ φέρεται, πάντα καλῶς βιώσεται, μετὰ
 σης ἀφραλείας· ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσπ
 πάντες· καθάπερ τὸν ἱατὸν οἱ πάχοντες. Π
 οὐν κακῶς τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφησεν θηρία

καὶ ἐτι φοβῆται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῆς; Οὐ-
 γάρ ἔστι μὴ διοχληθῆσθαι, ἔτε ὑπὸ Ὀδύνης, ἔτε
 οἱ ὑπὸ Λύπης, ἔτε ὑπ' Ἀκρασίας, ἔτε ὑπὸ Φιλαρῆ-
 δέας, ἔτε ὑπὸ Πενίας, ἔτε ὑπ' ἄλλης κακῆς οὐδενός;
 τελευτῶντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ὅτι ἦν
 ταῦτα ἐξ ἑτέρου αὐτὸν λυπούντων· καθάπερ οἱ ἐχιδόνηκ-
 ται, καὶ τὰ γὰρ θηρία δὴ πῶς πάντας τοὺς ἄλλους κακο-
 ντοῦνται, μετὰ τὸ θάνατον, ἐκείνους δ' ἡ λυπὴ, διὰ τὸ
 εἶναι αὐτοὺς ἀντιφάρμακον αὐτοῦ τῆτο. Καὶ τῆτον ἔστιν
 ὡς πῶς, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. Καλῶς ἐμοὶ δο-
 λέσθαι λέγειν· ἀλλ' ἐτι τῆτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν ἔτιοι,
 ἐκινῶντες ἐκείθεν ὑπὸ τῆ βενῆς ὡς ἀγίγνεσθαι; καὶ
 τὸ μὴ αὐτῶς ἐσεφαινωμένοι, ἐμφασιν ποιεῖσιν εὐφρο-
 νίας τινός· οἱ δὲ ἀσεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμέ-
 νους, καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰς κεφαλὰς διοκῶσι τελεῖ-
 σθαι, κατέχοντα δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινῶν; Οἱ μὲν
 ἐφαινωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν,
 οἱ δὲ εὐφραίνονται τελευτηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀσε-
 φάστοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδεί-
 ας, ἀνακάμπουσι, κακῶς καὶ ἀδλίως διακείμενοι·
 οἱ δὲ ὑπὸ δειδωλιακότες, καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν
 Ὀπισθερείαν, πάλιν ἀνακάμπουσι, καὶ πλανῶνται
 ἀσφαλῶς. Αἱ δὲ γυναικες, αἱ μὲν αὐτῶς ἀκολουθεῖσαι,
 πάντες εἰσὶν αὗται; Λύπαι, ἔρη, καὶ Ὀδύνη, καὶ
 μέλας θυμία, καὶ Ἀδοξία, καὶ Ἀγνοιαί. Πάντα κακὰ
 ἀσφαλῶς αὐτοῖς ἀκολουθεῖν. Νῆ Δία, πάντα, ἔρη,
 Πάρεδδουσιν. ὅταν δὲ οὗτοι ὡς ἀχλὺς εἰς τὸν
 θάλασσαν περὶ τὸν Ἡδυπαθῆσαν, καὶ τὴν
 Ἀκρο-

Ἀκρεσίαν, ἔχ' ἑαυτὸν αἰτιῶνται· ἀλλ' εὐθύς καὶ
 κῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκείσε βαρύνοντες
 δίζοντες, ὡς ταλαίπωροι, καὶ ἄθλιοι εἰσι, καὶ κακῶς
 δαίμονες· οἱ τὸν βίον ἢ παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες
 κακῶς ζῶσι, καὶ ἐκ ἀπολαύσεως ἢ παρ' αὐτοῖς ἀγνοήσαντες
 θῶν. Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; ἢ Ἀσωτίαν
 καὶ τὴν Ἀκρεσίαν, ὡς εἶποι ἂν τις ἐπὶ κεφαλῇ
 τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρέπον, ἀπολαύσαντες
 μεγίστων ἀγαθῶν ἠγέσθαι εἶναι. Αἱ δὲ ἑτέρες
 γυναικες, αἱ ἐκείθεν ᾠδῶν γινόμεναι ἰλαρὰς
 καὶ γελῶσαι, τίνες καλεῖνται; Δόξαι, ἔφη, καὶ
 γαργῆσαι πρὸς τὴν Παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς
 τὰς ἀρετάς, ἀνακάμπτουσιν, ὅπως ἑτέρους ἀσχετοῖς
 καὶ ἀναγέλωσι, ὅτι εὐδαίμονες ἦδη γεγόνασιν
 καὶ τύτῃ ἀπήγαγον. Πότερουν ἔν, ἔφη, ἐγὼ, αὐταὶ
 σω πρὸς τὰς Ἀρετάς εἰσπορεύονται; Ἐφη, Οὐ
 γὰρ θέμις Δόξαν εἰσπορεύεσθαι πρὸς τὴν Ἐπιστήμην
 ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ ᾠδῶν διδάσκειν αὐτὰς· εἴτε
 ὅταν ἡ Παιδεία ᾠδῶν λάβῃ, ἀνακάμπτουσιν αὐταὶ
 πάλιν, ἄλλες ἀξέουσαι· ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ ἀσχετοῖς
 τὰ ἐξελομένη, πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ ἄλλοις
 τινῶν γεμίζονται. Ταῦτα μὲν δὲ καλῶς μοι
 καὶς, ἔφη, ἐξηγήσῃς· ἀλλ' ἐκείνο οὐδέπω ἡμῶν
 δεδήλωκας, τί περσάτῃ τὸ Δαιμόνιον τοῖς ἀσχετοῖς
 πορευομένοις εἰς τὸν βίον ποιῇ; Θάρρουν, ἔφη, αὐτὴν
 διὸ καὶ ὑμεῖς θάρρουν· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ
 ἐδὲν ᾠδῶν λαβῶ. Καλῶς λέγεις, ἔφη ἐγώ.
 Γίνεσθαι ἔν τὴν χεῖρα πάλιν. Ὁρᾷτε, ἔφη, τὴν γυναικαὶ,
 ναί

ΚΕ' ΒΗΤΟΣ ΠΙ' ΝΑΞ. 119

καὶ αἰκὴ ἐκένω, ἢ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι. καὶ ἐπὶ λί-
 θου στρογγύλου ἐστάει, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον, ὅτι
 Τύχη καλεῖται· Ὁρώμεν. Τούτῃ κελύει, ἔφη,
 καὶ πεισδύνει, καὶ βέβαιον μηδὲν πεισδύνει, μηδὲ
 ἀσφαλές ἔχειν, ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μη-
 δὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι· ἐδὲν γὰρ κολύει ταῦτα πάλιν
 ἀφελέας, καὶ ἐτέρῳ δίδόναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο εἶωθε
 λαμβάνειν. καὶ διὰ ταύτην ἐν τῷ αἰτίῳ κελεύει πρὸς
 αὐτῆς δόσεις ἔχει ἥτις γίνεσθαι· καὶ μήτε χαί-
 ρειν, ὅταν δίδῃ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφελήσῃ· καὶ μή-
 τε φέγειν αὐτῷ, μήτε ἐπαινέειν· ἐδὲν γὰρ ποιεῖ μὴ
 λογισμῷ, ἀλλ' αἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε, πάντα· ὥστε
 πρῶτον ὑμῖν ἔλεξα. Διὰ τοῦτο ἐν τῷ Δαιμόνιον
 κελεύει, μὴ θαυμάζειν, ὅ, τι ἂν πρὸς τῇ αὐτῇ,
 καὶ γίνεσθαι ὁμοίως τοῖς κακοῖς τραπέζιταις.
 Οὐ γὰρ ἐκείνοι, ὅταν μὴ λάβωσι τὸ ἀργύριον, οὐδὲ
 ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι·
 ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτῶσι, καὶ θέναι οἱ-
 σιν αὐτοὶ πεπονθέναι, καὶ μνημονεύουσιν, ὅτι ἐπὶ τῇ
 αὐτῇ ἔλαβον τὰ θεῖα, ἐφ' ᾧ ἐδὲν κολύει τὸν
 ἀλλοτρίον πάλιν κομίσασθαι. Ὡσαύτως τοίνυν κε-
 λεύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον, καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς
 τῇ τύχῃ· καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν
 τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε, ἃ δέδωκεν, ἀφελέας, καὶ ταχέως
 πάλιν δύναι πολλαπλάσια. αὐτὴ δὲ ἀφελέας
 δέδωκεν· καὶ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς τῇ
 αὐτῇ. ἃ γὰρ δίδῃ, κελεύει λαμβάνειν παρ'
 τῇ αὐτῇ, καὶ σωτόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν
 βεβαίαν,

βεβαίαν, καὶ ἀσφαλῆ δόσιν. Ποίαν ταύτην; φην ἐγώ. Ἦν λήφονται ὧδε τῆς Παιδείας, διασωθῶσιν ἐκῆ. Αὕτη ἔν τις ὄσιν; Ἡ ἀληθὲς Ἐπιστήμη, ἔφη, ἥν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλῆ δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν κελύει σωτῆριως πρὸς ταύτην. καὶ ὅταν ἔλθω πρὸς τὰς γυναικάς ἐκείνας, αἷ καὶ πρῶτερον ἔπειτα ὅτι Ἀκροσία, καὶ Ἡδυπάθεια καλεῖνται, καὶ τεύθειν κελύει σωτῆριως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ πεισθεὶν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψευδοπαιδείαν ἀρίκωνται. κελύει ἐν αὐτῇ χρένον τινὰ ἐνδιατεῖναι, καὶ λαβεῖν ὅ, τι ἀνέλπυνται παρ' αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον. εἴτα ἐντεῦθεν ἀπέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν σωτῆριως. Ταῦτ' ὄσιν, ἃ προσάσκει τὸ Δαιμόνιον. Ὅσις τὴν νῦν παρ' αὐτά τι ποιεῖ, ἢ ὧδε καὶ, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. Ὁ μὲν δὲ μῦθος, ὃ ξένος, ὃ ἐν πίνακι, τοιοῦτος ἡμῖν ὄσιν. εἰ δὲ δεῖ τι περὶ αὐτοῦ φεῖν ἐκάστου τέτων, ὑδεὶς φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω. Καλῶς λέγεις, ἔφη ἐγώ. ἀλλὰ τί κελύει αὐτὸν τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν ὧδε τὴν Ψευδοπαιδείας; Ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὐχρησάσθαι. Ταῦτ' ἔν τις ὄσιν; Γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ ἄλλων μαθημάτων, καὶ καὶ Πλάτων φησὶν, ὥστε χαλινὸν τινὸς δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα εἰς ἑτέρα φεισπῶνται. Πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλλοι τις ἡξεν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἢ ὄχι; Ἀνάγκη μὲν ὑδεμία, ἔφη, καὶ

χρήσι

σιμα μὴ τοι ὄξιν. πρὸς δὲ τὸ βελτίους γε-
 νέσθην συμβάλλεται ταῦτα. Οὐδὲν ἄρα λέ-
 γονται ταῦτα χρήσιμα ἔτι πρὸς τὸ βελτίους γενέ-
 σθαι; Οὐδὲν. ἐστὶ γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους
 γίνεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ ἄχρηστα καὶ κείνῳ ὄξιν. ὥς γὰρ
 ἐρμηνεύως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα ποτε,
 καὶ μὲν τοῖς γε καὶ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτοῦ τῷ
 ὡς ἀπειθεσέραν ἔχεν, καὶ τι συνήκαμεν. ἔγωγε
 τούτων τῶν μαθημάτων ἔστιν κωλύσει βελτίους
 γίνεσθαι. Πότερον ἔστιν πρὸς ἔχουσιν οὗτοι οἱ μαθημα-
 τικῶν, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;
 καὶ μέλλουσι πρὸς ἔχον, ἐπειδὴν φαίνονται ἡπα-
 ρενοὶ καὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥστε οἱ ἄλλοι,
 καὶ κατέχοντες ὑποπάσης κακίας; Οὐδὲν
 κωλύει εἰδέναι μὴ γράμματα, καὶ κατέχον
 μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀ-
 γνῶν ἔτι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ πρε-
 βύον, καὶ τὸ πένθος, ἄρενα. Ἀμέλει πολλὰς τοι-
 ῶν ἰδέσθαι. Πῶς ἐν ἑτοίμῳ πρὸς ἔχουσιν, ἔφη, εἰς
 βελτίους ἀνδρας γινέσθαι, ἔνεκα τούτων τῶν μα-
 θημάτων; Οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτων τῶν λό-
 γων. Ἀλλὰ τί ὄξιν, ἔφη ἐγὼ, τὸ αἴτιον, ὅτι ἐν
 ἑαυτέρῳ φειδύλω διατρίβουσιν, ὥστε ἐγγί-
 νησιν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; Καὶ τί τῶ-
 ν ἐλπίδων αὐτοῦ, ἔφη, ὅταν πολλαῖς ὄξιν ἰδέσθαι
 γιγνομένους ἐκ τῶν πρώτων φειδύλων, ἀπὸ τῆς
 κακίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τὴν τρίτον φει-
 δύλῃ, πρὸς τὴν Παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἱ τέττες

πὸς μαθηματικὰς ᾠδὰς ἀλλάττεσιν; ὥς τε, πῶς
 πρὸς ἑχέουσιν; ἄρα ἢ ἀκινήτοτεροι, ἢ δυσμαθέστεροι
 σι. Πῶς, ἔφη, τῆτο, ἐγώ; Ὅτι οἱ ἐν τῇ δευτέρῳ
 εἰσὸλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιεῖν αἱ γὰρ ἐπίστα
 ἂν οἱ δασιν. ἕως δ' ἂν ἔχῃσι ταύτῃ τῷ
 ζαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι πρὸς τὸ ὅρι
 πρὸς τῇ ἀληθινῇ Παιδείᾳ. Εἶτα τὸ ἔτε
 ἔχ' ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τῆς πρώτης περὶ βόλῃ
 πορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως; Ὡς ἐδὲν
 ἐκείνων βελτίους εἰσιν, ἐὰν μὴ καὶ τέτοις συνῇ
 γαμέλεια, καὶ πεισῶσιν, ὅτι ἡ Παιδεία ἔχει
 ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν, δι' ἣν ἀπαλῶνται. ἔτι
 διακείμενοι, ἐκ ἂν ποτε σωθῆεν. Καὶ ὑμεῖς
 νῦν, ὡς ξένοι, ἔφη, ἔτι ποιῆτε, καὶ ἐνδιαφε
 τε τοῖς λεγομένοις, μέχεις ἂν ἔξιν λαβεῖν.
 ἀλλὰ περὶ τῇ αὐτῇ πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν,
 μὴ διαλείπειν· τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι
 εἰ δὲ μὴ, ἐδὲν ὀφείλῃ εἶσαι, ὧν νῦν ἀκέρει.
 ἡσομην. Τῆτο δὲ ἐξήγησας, πῶς ἐκ ἔστιν ἀ
 θὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τῆς
 χης; οἶον, τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλεῖν, τὸ
 δοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοι
 ὅσα τέτοις ᾠδὰς πλήσια· ἢ πάλιν, τὰ ἐναν
 πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάντῃ γὰρ ἡμῖν ᾠδὰς δο
 ἄπισον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. Ἄγε τοίνυν,
 ρῶ, ἔφη, ἀποκείνα τὸ φανόμηνον, περὶ ὧν ἂν
 ἐρωτῶ. Ἀλλὰ ποιήσω τῆτο, ἔφην ἐγώ. Πότ
 ἐν, καὶ κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ τὸ ζῆν
 καὶ

μοι δοκεῖ, ἀλλὰ κακόν, ἔφω ἐγώ. Πῶς ἔν
 αθόν ὅτι τὸ ζῆν, ἔφη, ἔπειρ τέτω ὅτι κακόν ;
 τι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι ;
 καλῶς, ἀγαθόν. Καὶ κακόν ἄρα λέγεις
 ζῆν, καὶ ἀγαθόν εἶναι ; Ἐγώ γε. Μὴ ἔν ἀπιθά-
 λέγει. ἀδύνατον γάρ, τὸ αὐτὸ περᾶμα, καὶ κακόν
 ἀγαθόν εἶναι. ἔτω μὲν γὰρ καὶ ὠφέλιμον, καὶ βλα-
 πτὴν εἶη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα αἰεῖ. Ἀ-
 γαρ μὲν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ὧ
 πάρχοι, κακόν τι ὑπάρχει αὐτοῖς, καὶ κακόν αὐτὸ
 ζῆν ὅτιν ; Ἀλλ' εἰ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ
 κακῶς ζῆν. ἢ ἔ σοι φαίνεται ; Ἀμέλει
 ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. Τὸ κακῶς τοίνυν
 κακόν ἔστι. Τὸ δὲ ζῆν, καὶ κακόν ἐστίν· ἐπεὶ εἰ
 κακόν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακόν διὰ ὑπῆρχεν,
 τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν· ὅπερ ὅτι κακόν.
 ὅτι μοι δοκεῖς λέγειν. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέ-
 ρα συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ
 καλῶς· καὶ ἂν εἴη ἔτε ἀγαθόν εἶναι τὸ ζῆν,
 κακόν. ὥστε ἔτε τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, ἐν
 ἄρρωστέσιν ὅτι νοσερὸν, καὶ ὑγιεινόν· καὶ ἔτε
 τὸ ζῆν ὅτι ταῦτα. Σὺ τοίνυν ἔτω θεω-
 ρήσῃς ἂν βέλοιο, ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθα-
 νεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως ; Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς.
 καὶ ἔτε τὸ ἀποθανεῖν κακόν ὅτιν, εἴπερ αἰρε-
 τὸν ὅτι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τὸ ζῆν. Ἐ-
 γώ γε ταῦτα. Οὐκ ἔν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τὸ ὑγι-
 νόν, καὶ νοσῆν. πολλάκις γὰρ καὶ συμφέρει ὑγιαί-
 νειν,

γενν, ἀλλὰ τὸναντίον, ὅταν ἡ φείσασις τοιαύτην κερ
 Ἀληθῆ λέγεις, Ἄγε δὴ, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ
 πλετεῖν οὕτως, εἴγε θεωρεῖν ἔστιν, ὥς πολλὰ
 ἔστιν ἰδεῖν, ὑπάρχοντά τινι πλεον, κακῶς δὲ
 ταῦτον καὶ ἀδλίως. Νῆ Δία, πολλές γε. Οὐ
 ἐδὲν τούτοις ὁ πλεῖστος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς
 Οὐ φαίνεται αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί ἐσιν. Οὐκὲν τὸ
 δαίς ἐστιν ἐχ ὁ πλεῖστος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παι
 Εἰκός γε. Ἐκ τούτου ἄρα τὸ λόγος τοῦ ὁ πλεῖ
 ἀγαθὸν ἐσιν, εἴπερ ἔ βοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὰν, κα
 εἰς τὸ βελίς ἐστιν; Φαίνεται. Οὕτως ἐδὲ
 φέρει ἄρα ἐνίοις πλεῖν, ὅταν μὴ ἐπίσταται κα
 τὰ πλεον χρῆσθαι. Δοκεῖ μοι. Πῶς ἐν τούτοις
 τις κενεῖ ἀγαθὸν (εἶ), ὁ πολλάκις καὶ συμφέρει
 πάρχεν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν εἰ μὴ τις ἐπί
 πλεον χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσκει
 εἰ δὲ μὴ, κακῶς. Ἀληθές ἀλλά μοι δοκεῖς τού
 γεν. Καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα
 ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν, ὥς κακὰ, τού
 τὸ ταράττον καὶ ἀνθρώπους, καὶ βλάπτον,
 τιμῶσί τε αὐτὰ, καὶ οἶοντα διὰ τέτων
 νων εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν καὶ πάνθ' ἐπομ
 πλάττουσιν ἕνεκα τέτων, καὶ τὰ ἀσεβεί
 δοκῶντα εἶναι. Ταῦτα δὲ πάχουσι διὰ
 τὸ ἀγαθὸν ἀγνοίαν. ἀγνοοῦσι γὰρ, ὅτι καὶ γίνε
 κακῶν ἀγαθόν. πλεον δὲ ἐστὶ πολλές κλη
 τες ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰχρῶν ἔργων· οἶον
 ἐκ τῶ περιδιδόναι, καὶ ληΐζεσθαι, καὶ ἀνδρφορεῖν,

οικονομῶν, καὶ ἀποσπερῶν, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ
 πολλῶν. Ἐστὶ ταῦτα. Εἰ τοίνυν γίνεσθαι ἐκ
 ἀγαθῶν καὶ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκός· πλεῖστον δὲ
 γίνεσθαι ἐκ κακῶν ἔργων· ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγα-
 θὸν ἢ πλεῖστον. Συμβαίνει ἕτις ἐκ τούτων τῶν λόγων.
 Ἀλλ' ἐπεὶ τὸ φερεῖν γε ἐστὶ δίκαιοπραγεῖν ἐκ
 τῶν κακῶν κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων· ὡσαύτως ἢ ἐπεὶ
 ταῦτα ἀδικεῖν καὶ ἀφαιρεῖν ἐκ καλῶν ἔργων. ἐπεὶ ὑπάρ-
 χειν ἅμα τὰ αὐτὰ δύνασθαι. Πλεῖστον δὲ, καὶ δό-
 ξαν, καὶ τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τέτοις ὁρᾶ-
 σιμότησι, ἐπεὶ κωλύει ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ με-
 τὰ κακίας πολλῆς. ὥστε οὐκ ἂν ἦ ταῦτα ἀγαθὰ
 καὶ κακά. ἀλλὰ τὸ φερεῖν μόνον ἀγαθόν· τὸ δὲ
 φερεῖν κακόν. Ἰκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφη.

ΓΑΛ

ΠΡΟ

Ε

δ' α' κ' λ'

α' ζ' σ'

α' λ' σ' α'

σ' λ' ο' ν' .

ν' ο' ι' δ'

λ' η' θ' ο' σ'

κ' λ' δ'

α' ν' ε'

α' ρ' ε'

ν' α' ν' ε'

ε' ρ' α' ι' ρ'

τ' ε' τ' α'

ν' υ' φ' α'

κ' α' θ'

ΕΛΛΗΝΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΥ
ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΠΙ ΤΑΣ
ΤΕΧΝΑΣ.

ΕΙ μὴ μνηδύως λόγῳ μέτεσι τοῖς ἀλόφοις
ὀνομαζομένοις ζώοις, ἀληθὲν ὅτι· ἴσως
καὶ τὰ μὴ κατὰ τὴν φωνήν, ὃν καὶ προσφορικὸν ὀνο-
μάζουσι, ἀλλὰ τεγε κατὰ τὴν ψυχὴν, ὃν ἐνδιόβειον
καλοῦσι, μετέχει πάντα, τὰ μὴ μᾶλλον, τὰ δὲ
πλεον. Ὅτι μὴ τοι πλεῖστον ὅσον αὐτῷ διεννηόχα-
ν οἱ ἄνθρωποι, προσήλουν ἡμῖν ὅτιν, ὁρῶσι τό γε
πλεῖστον τῶν τεχνῶν, ὃν μετὰ χειρὶ εἰσὶ τὸ ζῶον τῶ-
ν, καὶ ὅτι μόνον ἄνθρωπος ἐπιστήμης ἐπιτεκνικὸς,
καὶ ἐβελήσῃ τεχνῶν μαθήσας. Τὰ μὴ γὰρ ἄλλα
καὶ χειρὸν ἀεχνῶν πάντ' ὅτι, πλεῖστον ὀλίγων δὲ
καὶ ἐν αὐτοῖς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα φύσει μᾶλλον, ἢ
προαίρεσι, τεχνῶν εὐτύχηκεν. Ὅτι ἄνθρωπος
τέτιν' ἢ παρ' ἐκείνοις ἀμελέτητος, ἀλλὰ καὶ
ἐν ὁφθαλμικῇ ἐμιμήσατο τὰς ἀρχάς, καὶ πλαί-
σας καθάπερ αἱ μέλισσαι, καὶ τὸ νῦν ἐκ ἀνασκηθός,
ὅτι

ἔστι, καίτοι πεζὸς ὢν. ἀλλὰ καὶ τῶν θείων τεχνῶν
ἐκ ἀπολείπειται, ζηλῶν μὴ τῷ Ἀσκληπιδῇ τέχνῳ
ἰατρικὴν, ζηλῶν δ' Ἀπόλλωνος αὐτὴν γε ταύτην
καὶ τὰς ἄλλας ἀπάσας αἷς ἔχει, Τοξικὴν, Μασικὴν
Μανλικήν. ἔτι τε τῷ Μουσῶν τὴν ἐκάστης ἰδίαν· ὡς
γὰρ Γεωμετείας ὡς Ἀστρονομίας ἀρίσταται· ἀλλὰ καὶ
τὰ τῆς γῆς νέρθεν, καὶ τὰ ὑπερθε τοῦ οὐρανοῦ, καὶ
Πίνδαρον, ὁπισκοπεῖ. ἐξετορεῖσάτο δ' ὑπὸ φιλο-
ποιίας, καὶ τὸ μέγιστον τῶν θείων ἀγαθῶν, Φιλοσο-
φίαν. Διὰ ταῦτα τοίνυν, καὶ λόγῳ μέτεστι τοῖς
ἄλλοις ζώοις, κατ' ἐξοχήν αὐτῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος
μόνος ὀνομάζεται Λογικός.

2. Πῶς ἔν ἐκ αἰσχρὸν, ὃ μόνον τῷ ἐν ἡμῖν κοινῶν
νῦμεν θεοῖς, τέτε μὴ ἀμελεῖν, ἐσπευκέναι ὅτι
τι τῶν ἄλλων, τέχνης μὴ ἀναλήψεως καταφρο-
νέοντα, τύχη δ' ἑαυτὸν ἐπιτρέποντα; ἥς τῷ μοχθη-
ρίαν ἐμφανίσαι βεληθέντες οἱ Παλαιοὶ, γράφοντες
καὶ πλατύνοντες αὐτήν, ὅ μόνον ἐν εἴδει γυναικὸς ἡ
κέκθησαν, καίτοι τοῦ ἱκανοῦ ἦν ἀνοίας σύμβολον
ἀλλὰ καὶ πηδάλιον ἔδωσαν ἐν χειροῖν ἔχειν αὐτῶν
καὶ τοῖν ποδοῖν ὑπέθεσαν βάσιν σφαιρικὴν· ἐπὶ
ρησαν ὅτι καὶ τοῖν ὀφθαλμοῖν· ἐνδεκνύμενοι δὲ
τέτων ἀπάντων, τὸ τῆς τύχης ἄστατον. Ὡς οὖν
ἐν νηὶ χειμαζομένη σφοδρῶς, ὡς ἐπικλύζεσθαι
τοῖς κύμασι, καὶ κινδυνάειν βυθισθῆναι, μοχθηρῶς
ἂν τις πρᾶξεν ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνή-
τη τυφλῷ· κατὰ τὴν αὐτὴν, οἶμαι, τρόπον καὶ

βίῳ, (μειζόνων ναυαγίων πρὸ πολλὰς οἰκας
 γηνομένων, ἢ πρὸ τὰ σκάπη καὶ θάλατται), ἐκ
 θῶς γιγνάσκοντός ἐστιν ἐπιτρέπεν ἑαυτὸν, ἐν
 αὐταῖς πειράσεσι πραγμάτων, τυφλῇ δαίμο-
 νίᾳ αὐτῇ βεβαίως ἐσπειγμένην ἐμπληκτός τε
 ὡς καὶ αὐτὸς εἰς τοσούτον, ὥς πολλάκις τοῦ ἀξιο-
 γυνεῖ ἀνδρὸς παρερχομένη, πλατίζειν τοῦ ἀνα-
 γινώσκοντος βεβαίως, ἀλλ' ὅσον πάλιν ἔτι
 αὐτῷ τὰ δοθέντα. Ταύτη τῇ δαίμονι πλῆ-
 ρη ἀνδρῶν ἀμαθῶν ἐκ ὀλίγον ἐπέλαι μηδέ ποτ' ἐν
 αὐτῇ μενέση, διὰ τὸ τῆς βάσεως εὐμετακλίσειον,
 αὐτὴν ἄγει καὶ φέρε καὶ καὶ κρημνῶν ἐνίοτε, καὶ
 ἀλάττης, ἐνθα συναπόλλυται μὴ ἀλλήλοισι ἐπὶ-
 στήναι πάντες αὐτῇ· μόνη δ' ἀβλαβὴς ἐκείνη διε-
 ρχεται, καταγελαῶσα καὶ ὀλοφρομένη τε καὶ
 λαντων αὐτὴν, ὅτ' ἐδὲν ὄρελθ'. Τὰ μὲν δὲ
 τύχης ἔργα τοιαῦτα.

3. Τὸν δ' Ἑρμῆν ἄτε λόγος μὲν ὄντα δεσπότην,
 ἀτίμω δὲ τέχνῃ ἀπάτης, θέασαι πάλιν ὅπως
 ὑπεναντίως τῇ τύχῃ, κακοσμήκασιν πάλιν οἱ
 ἀφρονεῖς τε καὶ πλάττοντες. Νεανίσκῳ ὅστις ὦ-
 ρος, ἐκ ἐπικλήρον ἐδὲ κομμωτικὸν ἔχων κάλλος,
 εὐθύς ὥς συνειφαίνειται τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ
 αὐτοῦ· ἐστὶ δὲ παιδρὸς μὲν τὰς ὀφείας, δεδούκει
 δειμῶν, καὶ ἡ βάσις τὸ πάντων χρημάτων ἐδραι-
 σμένην τε καὶ ἀμεταπλητότατον ἔχει, τὸν κύβον
 ὅτε καὶ αὐτὸν καὶ θεὸν τέτρω πρὸ χήματι

κοσμῶσιν. ἴδοις δ' ἂν τὸν διασώτας αὐτῶ φα
δρὲς μὲν ὁμοίως τῷ καθηγεμῶν θεῷ, μεμφομένη
δ' ὑδ' ἐποίησεν αὐτὸν, ὥσπερ οἱ τὴν τύχην, οὐδ' ἄν
λειπομένης πῶτ', ὑλὲ χειριστομένης, ἀλλ' ἐπομένη
τε, καὶ διαπαντὸς ἀπολαύοντάς τῆς περιουσίας αὐτῶ.

4. Τοὺς δὲ γε τῇ τύχῃ σωμαπομένης, ἅπαντα
μὲν ἀργὲς θεάσῃ καὶ τεχνῶν ἀμαθείας, ὀχνηδύς
δ' ἐξ ἐλπίδων αἰὲν, καὶ δευτῇ τῇ δαίμονι σωθεῖσ
τας, ἐνίς μὲν ἐγγύς, ἐνίς δὲ πορρωτέρω, τιν
ᾧ καὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐξημμένους. ἐν τέτοις ἅπα
καὶ τῇ Κροῖσον ἐκῆνον τῇ Λυδίων ὄφει, καὶ τῇ Πολυ
κράτην τῇ Σάμιον· καὶ ἴσως θαυμάσεις, τῷ μὲν
Πακτωλὸν ἰδὼν ῥέοντα χρυσοῦν, τῷ δ' καὶ τὸν δε
λατίκας ὑπηρετοῦντας ἰχθύς· μετὰ τῶν δ',
Κῦρον θεάσῃ, καὶ Πείαμον, καὶ Διονύσιον· ἀλλὰ τ
των αὐτῶν ὀλίγον ὕψος ὄφει Πολυκράτην μ
ἀνεσαυρωμένην, ὑπὸ Κύρῳ δ' Κερῖσον, αὐτὸν δ'
Κῦρον ὑπ' ἄλλοις· ὄφει δ' καὶ Πείαμον καθη
γεμῶν, καὶ Διονύσιον ἐν Κοεῖνθῳ. Εἰ δ' καὶ τὸν α
λας ἐπισκέψαιο τὸν αὐτῶν μὲν αὐτὴν θέσ
διώκοντας, καὶ μὴν τυχερίας γε, μισήσεις ὅλους
χορὸν· εἰσὶ γὰρ ἐνταῦθα καὶ δημαγωγοὶ πολλοί
καὶ ἐταῖραι, καὶ πόρνοι, καὶ περιδότες φίλων· εἰσὶ
καὶ φονεῖς, καὶ τυμβωρυχοί, καὶ ἄρπαγες, πολλοὶ δ'
μὴδ' ἐστὶν θεῶν αὐτῶν πεφεισμένοι, ἀλλὰ καὶ το
των ἱερῶν συλήσαντες.

5. Ὁ δ' ἕτερος τῶν χορῶν, πάντες μὲν κόσμιοι καὶ
 ἐργῶν ἐργάται, οὐ θέουσι ᾧ, οὐδὲ βοῶσιν, οὐδ'
 ἀλλήλοις μάχονται, ἀλλ' ἐν μέσοις μὲν αὐτοῖς
 θεός· ἀμφοῖν αὐτὸν ὃ ἅπαντες ἐν τάξει κεκόσμηται
 χώραν ἕκαστος, ἣν ἐκείνῳ ἔδωκεν, ἐκ ἀπο-
 πτόντες. Οἱ μὲν, ἔγγιστα τῷ θεῷ καὶ περὶ αὐτὸν
 κύκλῳ κεκοσμημένοι, Γεωμέτραι καὶ Ἀριθμητικοί,
 Φιλόσοφοι, καὶ Ἰατροὶ, καὶ Ἀστρονόμοι, καὶ Γραμμα-
 τικοί. Τούτων δ' ἐφεξῆς ὁ δεύτερος χορὸς, Ζω-
 ογράφοι, Πλάσαι, Γραμματισαί, Τέκτονες τε καὶ
 ῥχιτέκτονες, καὶ Λιθογλύφοι. Καὶ μετ' αὐτοῦ ὃ,
 ταῖτη τάξις, αἱ λοιπαὶ τέχναι πᾶσαι, καὶ μέρη
 αὐτῶν, ὅτω κεκόσμηται· πάντα ὃ παρὸς τὸν θεὸν
 ἐκτέλειται κοινῶ τῷ παρ' αὐτῷ πρὸς αὐγμάτε
 ἀπόδομοι. Θεῶς ὃ κἀνταῦθα πολλὰς μετ'
 αὐτοῦ τῷ θεῷ. τετάρτην δὲ τινὰ τάξιν ὑπὲρ τῶν
 ἡν ἡλκων ἐκκείτον, ἐχ οἷοί τινες ἦσαν οἱ, μὲν τῆς τύ-
 πης· οὐ γὰρ ἀξιώμασι πολλοῖς, ἐδὲ γένεσι ὑπερ-
 αῖς, ἐδὲ πλεῖστον αἰεῖται ὁ θεὸς ἕτος εἶθις
 αἰεῖται· ἀλλὰ τοῦ καλῶς μὲν βιῶντας, ἐν δὲ ταῖς
 αἰῶν τέχναις πρῶτευον, ἐπομένους δὲ τοῖς
 ἐπὶ αὐγμάσιν αὐτῷ, καὶ νομίμως τὰς τέχνας ἐρ-
 γάζομενοι, τιμὰ τε καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἄγει, περὶ
 αὐτῶν ἔχων αἰετῶτον οἶμαι, ἢ χορὸν, νοήσας ὁποῖ-
 οῦσιν, ἐ μόνον ζηλώσεις, ἀλλὰ καὶ προσκυνήσεις·
 κατὰ τὴν ἐξὲν ἐν αὐτῷ, καὶ Ὀμηρῷ, καὶ Ἰπποκρά-
 τει, καὶ Πλάτων, καὶ οἱ τῶν ἐρασαί, ὅς ἴσα καὶ τοῖς
 αἰσ σέβομεν, οἷον ὑπαρχοὶ τινες καὶ ὑπηρεταί.

τῷ θεῷ. ἥν δ' ἄλλων ἀπάντων, ἐκ ἑστίν ὅσις ἡμε-
 λίθη ποιεῖ πρὸς αὐτῷ· ἔ μόνον γὰρ τῶν παρόντων
 περιένηκεν, ἀλλὰ καὶ πλέεσι σύμπλες ἐστὶ, καὶ
 ναυαγέων ἐκ ἀπολείπει. Ἀείσιππος γὰρ
 ἐπειδὴ ποιεῖ πλέων, τῷ σκάφει ἀπολεμένῳ ἐπὶ τῷ
 Συρακυσίων ἥονας ἐξεβράδην, πρῶτον μὲν ἐθάρ-
 σε θεασάμενος ἐπὶ τῆς φάμμου διάγερμα γὰρ
 ὠμετεικόν, ἐλογίσσατο γὰρ εἰς Ἑλληνας τε καὶ σ-
 φούς ἀνδρας, οὐκ εἰς βαρβάρους ἦκεν· ἐπεὶ αὖτε
 γενόμενος εἰς τὸ Συρακυσίων γυμνάσιον, καὶ ταῦτα
 τὰ ἔπη φεγεξάμενος,

Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, κατ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, πανισοῖς δέξεται δωρήμασι;

περσίου τινος ἔαεν αὐτῷ, καὶ γνωρίζων
 ὅσις εἴη, καὶ πάντων ὧν ἐδῆτο μελαδιδόνας εὐθὺς
 ὡς δ' εἰς Κυρήνην αὐτῷ τὴν πατείδα μέλλου-
 τινες πλεῖν, ἐπυνθάνοντο μή τι τοῖς οἰκείοις ἐ-
 πέλλει; κελῶν αὐτοῖς ἔφη, ταῦτα κηῶν
 κήμαλα, αἶ καὶ ναυαγήσαντι σωεκκολυμένη.

6. Πολλοὶ γὰρ κακοδαμόνων, καὶ πάντα π-
 ῥωλύτον ἀποβλεπόντων, ἐν τοιαύταις πραγ-
 των πεισάσεις χρύσοι, χρυσὸν ἢ ἀργυρον
 φάμμοι τε καὶ φειδέμενοι τῷ σώματι, περσά-
 λεσαν αὐτοῖς καὶ τὴν ψυχὴν· ἐδὲ τὸτο δυνάμει
 σωιδεῖν, ὅτι καὶ ἥν ἀλόγων ζώων αὐτοὶ πρῶ-
 τὰταῖς τέχναις κεκοσμημένα μάλλον ἀπαύ-
 καὶ γὰρ τὰ πολυπολεμικὰ ἵππους, καὶ τὰ θηρα-
 κίων.

ἡμεῖς περὶ τῆς ἄλλων τιμῶσι καὶ τοῦ μὴ οἰκέτας
 κλιδίσκονταί τεχνας, παμπόλυ πολλὰς εἰς
 αὐτοῦ ἀργύριον ἀναλίσκοντες, αὐτῶν δ' ἀμελεῖσι.
 αἱ τοὶ ἐκ αἰσχρῶν, καὶ οἰκέτω μὴ, ἐρίοτε δραχμῶν
 εἶναι μυρίων ἄξιον, αὐτὸν δ' τὸν δεσπότην αὐτῶν,
 καὶ μίαν; καὶ τί λέγω μίαν; εἰδ' ἂν περιττὰ τις
 τοῖσιν λάβοι. Μήποτε αὐτοὺς μόνους ἡτιμάσασιν
 πάντων μηδεμίαν ἐκμαθόντες τέχνῃ; ὅταν
 καὶ τὰ ἄλογα τῆς ζώων ἐν τεχνικοῖς ἐπιτη-
 δώμασι παιδεύωσι, καὶ οἰκέτην ἀργὺν, καὶ ἄτε-
 ρον, εἰδένους ἄξιον εἶναι νομίζωσιν, ἐπιμελῶνται καὶ
 καὶ χρεῖων καὶ τῶν ἄλλων κλημάτων, ὅπως ἕκαστον
 ἐκ δυνάμιν ὅ, τι βέλτιστον ἢ μόνων δ' ἐσπλῶν ἀμε-
 λῶσι, μή δ' εἰ ψυχὴν ἔχουσι γιγνώσκοντες, εὐδη-
 λῶν ὅτι τοῖς ὑποβλήτοις τῆς οἰκείων εἰκόσασιν. Ὡς
 εἰς ἐπιστὰς ἀνδρὶ πύττω, περσηκόντως ἂν ἔποι-
 τῆς αὐτὸν. Ὡς ἄνθρωπε, οἰκία μὴ σοι εὖ ἔχει, καὶ
 ἀνδράποδα πάντα, καὶ ἵπποι δὴ, καὶ κύνες, καὶ
 κωεῖα, καὶ ὅσα κέκλησαι, διάκειται καλῶς, αὐτὸν δ' εἰ
 ἐκ ἀγαθῇ κομιδῇ ἔχει. Καλῶς ἔν καὶ ὁ Δημο-
 κλέους καὶ ὁ Διογένης. ὁ μὴ, χρυσᾶ πρόβατα κα-
 λῶν τοῦ πλεονέκτου καὶ ἀπαιδιδύτου. ὁ δ' ἐπὶ τῇ
 ἡμεῶν συκαῖς ἀπεικάζων αὐτῶν. ἐκείνων τε γὰρ
 καρπὸν, ἐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ κόρεσθαι ἢ κολοῖς
 θίαν. τέτων τε τὰ χρήματα, μηδὲν μὴ ὀφελῶ
 τοῖς ἀσέβοις, δαπανᾶν δ' ὑπὸ τῇ κολακῇ,
 τινες εἰδ' οὕτως τύχη, πάντων αὐτοῖς ἀναλω-
 ντων, ἀπαντῶντες παρέρχονται, μὴ γνωεῖεν
 περσοποιεῖ μὲν οἱ

πρωτοεισέμφοι. ὅθεν, ἐδ' ὁ ἥ κρήναις τὰς ποιεῖ
εἰκάσας, ἀμυσός τις ἦν· καὶ γὰρ τοὶ καὶ οἱ ἀπὸ τῆς κρή-
νῶν ὑδρευμένοι πρὸς ἄνθρωπον, ἐπειδὴ μὴ κέτ' ἔχον
ὑδωρ, ἀνασυστάμενοι προσεῖσι. καὶ ἐστὶν εὐλογη-
τὸν διὰ μηδὲν ἄλλο ἢ τὰ χρήματα περιβλέπειν
ἀμα τὸ σερνηθῆναι τῶν, εὐθύς καὶ τῶν ἄλλων,
διὰ ταῦτ' εἶχον, ἐσερῆσθαι· τί γὰρ ἂν καὶ παρὰ
ἴδιον μὴ ἐδὲν ἀγαθὸν κεκτημένοι, αἱ δ' ἐ-
λλοίσεις καὶ τοῖς παρὰ τῆς τύχης, ἐπαυρέμενοι

7. Τοιούτοις δὲ τινες εἰσὶ καὶ οἱ ἥ εὐγένειαν πε-
βαλλόμενοι, καὶ ὁροῦντες ἐπ' αὐτῇ μέγα· καὶ γὰρ
οὗτοι πάντες τῇ ἰδίῳ ἀγαθῶν, ἐπὶ τὸ γένεσθαι
σιν, ἐδὲ τούτων γιγνώσκοντες, ὅτι ἡ ἀρετὴ εὐ-
γενία αὐτῇ ἐφ' ἣ σερμύνηται, τοῖς καὶ πᾶσι νο-
σμασιν ἔοικεν, ἃ πρὸς τοῖς θειμένοις ἰχθυοῖσι
παρ' ἄλλοις ὅτι κίβδηλα.

Οὐδ' εὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὑψὺ μέγα,

Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν, τὸ γένεσθαι ἢ ἐξοσκέμε-
Καλὸς ἔν, ἥ φησιν ὁ Πλάτων, θησαυρὸς, αἱ
παλίων ἀρεταί· κάλλιον δ' ἀντιδῆναι δύνασθαι
τῷ Σθενέλει λόγον,

Ἡμεῖς τοὶ πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθα
ταύτην γὰρ μόνον ἔχομεν ἂν, εἰ δὴ τις ὅστις
γενείας χρεῖα, πρὸς οἰκῶν πρὸς ἀγαθὸν τὸν ζῆλον
ἡμῖν γίγνεται. ὥς εἰ γε καταπολὺ τῆς τῆς
γόνων ἀρετῆς ὑπολειπόμεθα, λύπη μὲν ἂν
πρὸς αὐτοῖς, εἰ τις αὐτοῖς ὅστις αἰσθάνηται

ἢ αὐτοῖς, τόσω ἢ μείζων, ὅσα καὶ τὸ γένε-
 θαι ἀνέστητον. Οἱ μὲν γὰρ ἀμαθείς παντάνα-
 ῖοι ἀσκημοὶ τῷ γένει, τῆτο γοῦν αὐτὸ κερδαίνουσι,
 καὶ μὴ γινώσκουσιν τοῖς πολλοῖς ὅποιοι τινες εἰ-
 ῶσι ὅσοις ἢ, τὸ λαμπρὸν καὶ διάσημον τὸ γένος,
 καὶ τὸ λαθεῖν ἐξεσίαν δίδωσι, τί ἄλλο, ἢ πε-
 ρεσσοτέρων οὗτοι δυστυχῶσι; καὶ μὲν γε καὶ καλὰ
 γινώσκοντες μᾶλλον οἱ ἀνάξιοι τὸ γένος ὥς εἰ-
 ῶσι τις ἡλίθει ὢν, ὑπομιμνήσκουσι τὸ λαμπρὸν τὸ
 γένος, ἀσυγγνωστότερον ἑαυτῷ τὸ κακὸν ἀποφαίνει.
 ὁμοίως ἐξελάζομεν τε καὶ βασανίζομεν καὶ
 τυγχόντας ἀνθρώπους, τοῖς ἐκ γένους λαμπροῖς.
 ἀλλὰ καὶ μὲν, καὶ μάλιστα οἱ τινες ὧσιν, ἀποδεχόμε-
 ναι τὴν δυσφειδίαν καὶ ἐνδεΐαν καὶ αἰτίαν ἀναφύοντες.
 ἀλλὰ εἰ μὴ δὲν τὴν περιγόνων ἀξίον ἔχοιεν, ἐδέσσω
 καὶ μάλιστα, ἀν καὶ τὴν ἄλλων ἀπάντων πολὺ δια-
 φέροιεν. Ὅς εἰ τις εὖ φρονεῖ, τέχνης ἀσκήσει
 καὶ σίτῳ δὲ ἢν, καὶ εὐφροσύνης ἢ, τὸ γένος ἐκ ἀνά-
 ξια φανῆται, καὶ μὴ τοιούτῳ ὑπάρχει, τὸ γένε-
 θαι ἐπιποσμήσει, μιμησόμενον τὸν παλαιὸν
 ἄνθρωπον Θεμιστοκλέα, ὃς ὀνειδίζόμενος ἐπὶ τῷ γέ-
 νει, ἀλλ' ἐγὼ τοῖς ἀπ' ἐμαυτοῦ ἄρξω, ἔφη, τὸ
 γένος, καὶ τὸ μὲν ἐμὸν ἀπ' ἐμῷ γένει ἄρξεται· τὸ
 ἄλλο, εἰς σὲ τελευτήσεται. Ὅρα ὡς ἐδὲν κωλύει καὶ
 τὴν Ἀνάχαρσιν καὶ θαυμάζειν αὐτὴν τε, καὶ σοφὸν
 καὶ μάλιστα, καίτοι βάρβαρος ἦν τὸ γένος. οὐ-
 ποτέ ποτε πρὸς τινος ὀνειδίζομενος ὅτι βάρβαρος
 καὶ Σκύθης· ἐμοὶ μὲν ἢ παῖδες ὀνειδίζονται, σὺ δὲ
 τῇ

τῇ παλείδι· πάνυ καλῶς ἐμπλήξας τῷ μηδεὶς
 ἀξίω λόγῳ, μόνον δ' ἐπὶ τῇ πατείδι σεμνωμένῃ.
 Εἰ γὰρ ἐπισήσας τοῖς παθήμασι τ' ἴσῃ, οὐ διὰ
 τὰς πόλεις εὐροῖς ἂν ἐν δόξῃ τοῦ πολίτας γίγνε-
 μένης· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τὴν ἀντίον, διὰ τοῦ ἀγαθῆς
 ἀνδρας ἐν ταῖς τέχναις, καὶ τὰς παλείδας αὐτῶν
 μνημονευομένας. Τίς γὰρ ἦν Σταγείρων λόγῳ,
 μὴ δὲ Ἀριστοτέλην; τίς δ' ἂν Σόλων, εἰ μὴ δι'
 Ἀρατῶν τε, καὶ Χρύσιππον; ὅπερ καὶ τ' Ἀθηναίων αὐ-
 τῶν μέλει πόρρω τὸ νομα πεφοίτηκεν; καὶ διὰ τὴν
 γῆς ἀρετὴν, λεπτόγεως γάρ, ἀλλὰ διὰ τοῦ
 αὐτῇ φύλας, οἱ πλεῖστοι τε καὶ ἀριστοὶ γενόμενοι
 μέλει δόσαν τι καὶ τῇ παλείδι τῆ σφείρε κλέεας. μέ-
 τοις δ' ἂν ἐναργέστατα τὸ τοῦτον ἀληθὲς ὄν, ἐπὶ
 Ὑπέρβολον ἢ τ' Κλέωνα λογίσαιο, τοσοῦτον ἀπὸ
 τῶν Ἀθηναίων κερδήσαντας, ὅσον ἂν τις εἰς ἀειφά-
 νειαν κακῶν ἐπικτήσαιτο. ἦν ὅτε σύας Βοιωτῶν
 ἔδνθ' ἔνεπον, ὁ Πίνδαρος φησί· καὶ πάλιν ὁ αὐ-
 τός· εἰ ἐκφύγομεν Βοιωτίαν ὡς· ἀξίων ὅλου χαλκοῦ
 ἔδνης τ' ἐπ' ἀμαθία φόνον ὑπολύεωθ' διὰ τ' ἐπὶ
 τῇ μουσικῇ.

8. Ἐπαιέση δ' ἂν τις καὶ τ' Ἀθήνησι νομοθέτης
 ὅς τ' μὴ διδιδάξαντα τέχνῳ, ἐκάλυε πρὸς τῆ πα-
 δὸς τρέφεσθαι· τέχνης ἀσάσης καὶ ἐκείνων μέ-
 σα τ' χρόνον ἀσκεμένης, ἡνίχ' ὠρεσιότατα φαί-
 νεται τὰ σώματα, πολλοῖς σμυέβη πεδλέπτοις δι-
 κάλλθ' γεγεννημένοις, ἀμελῆσαι τῆς ἐαυτῶν
 ψυχῆς.

ψυχῆς, εἴθ' ὕστερον, ὅτ' οὐδ' ἐν ὄφελ' ὅφελ' ὅφελ', λέγειν,
 Εἴθ' ὅφελ' ἐν τῷ κάλλ' ὅφελ', ὅ με διώλεσε,
 Κακῶς ὀλέσθ'.

Ἰνικαῦτα δ' αὐτοῦ καὶ τὸ τῷ Σόλων' εἰσέρχεται,
 σκοπεῖσθαι κελεύοντι ἐν τοῖς μάλιστα τὸ τέλ' ὅφελ'
 εἴθ' ὅφελ' ὅφελ' καὶ τῷ γῆρα λοιδορῶντας, δέον ἑα-
 νῶν, καὶ τὸν Εὐεπίδην ἐπαινῶσι λέγοντα,

— εἴθ' ὅφελ' ὅφελ' εἶναι

Περαιτέρω τὸ κάλλ' ὅφελ', ἢ μέσῳ λαβεῖν.

Ἀμεινον ἔν ἐστιν ἐγνωκότας τὴν μὲν τῇ μερακίῳ
 ὅφελ' τοῖς ἡγετοῖς ἀνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον
 τὴν τέλει ἔχουσαν, ἐπαινῶν τε καὶ τὴν Λεσ-
 βίαν λέγουσαν,

Ὁ μὲν γὰρ καλὸς, ὅσον ἰδεῖν πέλειαι

Ὁ δὲ καγαθὸς, αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσται.

Ἐπειδὴ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδει-
 κνύμενος τὸ γῆρας, καθάπερ χαλεπὸν ἐφ' ἐδρεύ-
 ῃ χειμῶνα, διέφυγον οὐχ ὑποσημάτων μόνον καὶ
 ὁπῆτι, ἀλλὰ καὶ οἰκήσεως ἐπιηδείας, καὶ μυείων
 ἁλῶν, ὡρασκάζεσθαι πρὸς αὐτὸ, καθάπερ ἀγα-
 θὴ κυβερνήτην ἐν πολλῇ πρὸς χειμῶνα μοχθη-
 ρῶν τὸ,

— ῥεχθὲν δὲ τε νήπι' ἔγνω.

ὅτι τί γὰρ ἂν καὶ φαῖναι τις εἶναι χρήσιμον, ἀνάσκη-
 νέναι κάλλ' ὅφελ'; ἀρὰ γε εἰς πόλεμον; καὶ μὴν
 ἀσώχως τίς ἐπιφωνήσῃ τοῖς τοιούτοις,

Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

S

καί,

κὴ, Ἄλλ' εἰς οἶκόν ἴδ' αὖτ' ἐργα κόμισαι
καὶ γὰρ, ————— ὁ Νιρῆος

————— κάλλισθ' μὲν ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίου ἦλθιν

Ἄλλ' ἀλαπαδινὸς ἔην —————

Καὶ διὰ τῆθ' ἅπαξ αὐτῷ μόνον ἐμνημόνευσεν Ὅμηρος
ἐν νεῶν καλῶν, πρὸς ἐπίδειξιν, ἐμοὶ δοκῶν
τῆς τῆθ' καλλίστων ἀνδρῶν ἀχρησίας, ὅταν αὐτοὶ
ὑπάρχη μηδὲν ἄλλο ἢ εἰς τὸν βίον χρησίμων
ἔδ' ἔμην εἰς πόρον χρημάτων, εἰ τινες ἢ κακο
δαιμόνων λέγειν τολμῶσι, τὸ κάλλ' ἐστὶ χρῆ
σιμον· ὁ μὲν γὰρ ἐλευθέριός τε, καὶ ἐνδοξός τε, καὶ βί
βαστος χρηματισμός, ὑπὸ τέχνης γίνεσθαι πέφυκεν
ὁ δὲ ὑπὸ σώματι καὶ κάλλει, αἰσχερός ἐστι καὶ δια
παντὸς ἐπονείδιστος. Χρὴ τοίνυν ἢ νέον παῖδα
μῦθον τῷ παλαιῷ ἀγγέλλεσθαι, ἢ ἑαυτῷ μῦ
θον ἐν κατάπρω θεασάμενον· εἰ μὲν καλὸς ἦν
ἔφιν, ἀσκήσαι τοιαύτῳ ἔφιν καὶ τὴν ψυχὴν, ἀτοπ
τῇ γησάμενον ἐν καλῷ σώματι ψυχὴν αἰσχε
ροῦσθαι. εἰ δ' αἰσχερός αὐτῷ φαίνοιτο ἢ τὸ σώμα
τ' ἰδέσθαι ἔφιν, τόσῳ δὲ μᾶλλον ἐπιμεληθῆναι
ψυχῆς, ἢν' ἔχη λέγειν τὸ Ὀμηρικόν,

Ἄλλ' ὁ δ' αὖτ' ἔδ' ὁ μὲν ἀκιδνότερος πᾶσι
ἀνὴρ

Ἄλλὰ θεὸς μορφῆς ἔπεσι γέφει· οἱ δὲ τὸν
αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσειν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγ
ρεύει

Αἰδοῖται μελιχίην, μετὰ δὲ πρέπῃ ἀσχημένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς ἐσορόωσιν.

Ἐξ ἀπάντων τόνων τ' εἰρημένων, τοῖς γε μὴ παν-
τάσιν ἀνοήτοις, ἐναργῶς φαίνεται, μήτ' ὅπῃ γέ-
νης λαμπρότητι, μήτ' ὅπῃ πλεῖω τε καὶ κάλλει
παρήσαντα, καθαροῦν τῆς τέχνης ἀσκήσεως. Αὐ-
τάρκη μὲν ἔν τε ταῦτα· κάλλιον δ' ἴσως περσ-
θεῖναι καὶ τὸ τῷ Διογένης, οἷον ἀγαθὸν τινα ἐπωδόν·
ὡς ἐστὶν ἡμεῖς τῷ τινι, ἥ μὴ ἐαυτῷ πάντων
αἰετῶς περιενοημένῳ, μόνου δ' ἐαυτοῦ πάντα-
πασιν ἡμεληκότι, χρημψάμεν ὡς πύσων,
ἥτ' ἐν κύκλῳ θεωρησάμενος, εἰς ἑλὲν μὴ τ' ἐπει-
πτε, αὐτῷ δὲ μόνῳ περσέπτεσε πρὸ δεσπότῃ τ'
οἰκίας ἀνακαλῆναι δ' αὐτῷ, καὶ τ' αἰτίαν ἐρωτῶ-
ναι, ἑλὲν ἐφησεν ὁρᾶν ὅπως ἡμελημένοι τ' ἔτι τ'
οἰκίαν, ὡς ἐκείνων· τὸ δὲ τοίχους ἀπαλίας ἀξι-
ολόγους γραφαῖς κεκοσμητῶν· τὸ δ' ἐδαφῷ ἐκ
ψήφων πολυτελῶν συγκατῶν, θεῶν εἰκόνας ἔχον
καὶ αὐτῷ διατετυπωμένας, ἅπαντα τὰ σκέυη
λαμπρὰ καὶ καθαρά, καὶ τ' ἐρωμένην, καὶ τὰς κλῖνας
καὶ κάλλει ἐξησκητῶν· μόνον δ' ἐκείνων ὁρᾶν ἡ-
μελημένον· εἰθίως δ' ἅπασιν ἀνθρώποις εἰς τὸ
ἀτιμολάτους ἥ μὴ παρόντων τύπων ἀποπύειν. Μὴ
τόνῳ ἐάσης, ὅ μιν ἐκείνῳ, ἄξιον τῷ περσπύ-
τῳ γενέσθαι σεαυτὸν, μὴ δ' ἂν ἅπαντά σοι τ'
ἀλλὰ κάλλιστα διακεῖναι δοκῇ· σπάνιον μὲν γάρ
καὶ τὸ τυχεῖν αὐτῶν ὅμῃ πάντων, ὡς εὐγενῇ

140 ΓΑΛΗΝ. ΠΡΟΤΡΕΠΤ.

τε, καὶ πλείσιον εἶναι καὶ καλὸν ἅμα τὸν αὐτὸν.
 δι' ἃρα καὶ σωέλθοι πολλοί, δεινὸν ἂν εἴη μόνον
 ἅπασιν τοῖς ὑπάρχεσιν, ἐαυτὸν κατὰ πλῆθος εἶναι
 Ἄγειτ' ὦν, ὦ παῖδες, ὅποσοι τ' ἐμῶν ἀκηκούτε
 λόγων, ἐπὶ τέχνης μάθησιν ἄρμηςθε, μὴ τὴν
 ὑμᾶς ἀπαλειῶν καὶ γόνης ἀνὴρ ᾧδρακρυσάμενθ' ὅτι
 μαλαιοτεχνίαν ἢ κακοτεχνίαν διδάξηται, γιγί-
 σκοντας ὥς, ὅποσοις τ' ἐπίηδευμάτων ἔκ ἐστι τῶν
 τέλθ' βιωφελές, ταῦτ' ἔκ ἐσὶ τέχναι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

FABULARUM
ÆSOPICARUM
DELECTUS.

I. *Cochleæ.*

Impositas prunis Cochleas intentus & hærens
Filius agricolæ circumfuso igne coquebat.
Illæ humore graves, & succo obstante calori,
Ebant raucum tenui stridore sonorem.
Cum puer irridens, O stulta animantia, dixit;
Hinc canitis, vestræ cum flagrant ignibus ædes?

2. *Lupus & Pastores.*

Inc inde campos dum pererravit Lupus,
Vidit sub umbroso arboris tentorio

A

Pecoris

2 FABULARUM ÆSOPICARUM

Pecoris magistros splendide agitantes diem,
Avidèque vescentes ovinis carnibus :
Quibus ita Lupus, En ! hîc potestis vos, ait,
Impunè totum devorare peculium ;
Quanta at repentè turba, qui strepitus forent,
Si minimam ego particulam ovis gustaverim ?

3. *Equus & Equiso.*

Subductum Equo hordeum dum Equiso vendidit
Comebat assidue & fricabat bestiam,
Et cuncta dedit abundè præter pabulum :
Cui tandem Equus ; Si vis mea nitefeat cutis,
Minus habeam strigilis, ait, plus hordei.

4. *Punica & Malus.*

Lites movebant malus olim Punica
Malusque vulgaris ; utra honore frondium
Fructûsve copiâ alteri præcelleret :
Has fortè rubus ex sepe vicina audiens,
Cùm nobiles sumus, inquit, altæque arbores,
Cur, obsecro, inter nosmet ita contemnimus ?

5. *Homo & Colubra.*

Qui fert malis auxilium, post tempus dolet
Gelu rigentem quidam Colubram sustulit,
Sinuque fovit contra se ipse misericors.

Namque

Namque ut resecta est, necuit hominem protinus.

Hanc alia quum rogaret causam facinoris ;

Respondit : Ne quis discat prodesse improbis.

6. Gallina & Hirundo.

GALLINA cūm serpentis ova nacta esset,

Ea diligenter fovit, atque ab iis fœtus

Exclussit : id prætervolans eâ fortè

Hirundo conspicata, Cur, ait, demens,

Hos alere tendis, qui ubi adoleverint, abs te,

Tuoque capiti injuriam auspicabuntur ?

7. Sus & Canis.

FOECUNDITATEM prædicabant dum suam

Sus & Canis : Tūne, inquit hæc, ausa es mihi

Conferre prolem ? quin ego non te modò,

Sed omne longè exsupero quadrupedum genus ;

Me nempe proles larga genitricem beat,

Crebroque partu crescit illustris domus.

Cui Sus ; Catellos optimè te novimus

Multos quotannis parere, sed cæcos paris.

8. Musca.

IN carniū ollam Musca quondam decidit :

Ubi cūm cibo potuque distenta ac madens,

Paulatim in alto jure sese cerneret.

4 FABULARUM ÆSOPICARUM

Pessum ire, mortemque imminere jam sibi,
Interrito atque composito animo oppetens,
Ego tantum, ait, bibi, & comedi, & lavi, ut hunc
Satura exitum ferre haud moleste debeam.

9. *Cassita.*

Cassita laquei deprehensa nexibus,
O! me misellam, exclamat, O virum dolo
Parum merentem! nempe non ego perfidis
Rapui vel argentum vel aurum fraudibus.
Heu! unicum me perdidit granum hordei.

10. *Musca.*

IN vasa mellis plena Muscæ convolant,
Dulcique luxuriant madentes pabulo.
Liquore sed mox implicata cereo,
Et glutinoso dum vident ligamine
Devincta crura: Heu! nos misellas, inquiunt,
Pro dulci acerbum solvimus pretium cibo.

11. *Leo & Rana.*

RAnam in palude Leo coaxantem audiens,
Clamore vasto attonitus, atque ingens putat
Adesse monstrum, prælio se comparat.
Mox exeuntem conspicans Ranam luto,
Et vile calcans sub pedibus animalculum,

ne (inquit indignans) Leonem territas ?

12. *Ollæ duæ, ænea & fictilis.*

O Uas trahebat amnis Ollas, æneam
 Unam, alteram autem fictilem.
 ahena, proprio prægravata pondere,
 Sibique porro præcavens,
 dolere cœpit anteeunti fictili,
 Conjungi uti vellet sibi,
 no rabidum aquarum sustinerent impetum
 Junctis utrinque viribus.
 i fictilis, Tuâ mihi, ait, vicinitas
 Non admodum placet, soror :
 m sive te mihi unda, sive me tibi
 Propè adnatantem illiferit,
 sospitem te dura præstabit cutis,
 Fragilem meam sic conteret.

13. *Mulus.*

Ascipientem plurimo hordeo Mulum
 Quondam hæc superba cogitatio incessit.
 pulcher, inquit, ego celerrimus cursor,
 rem habui equum, qui aurata fræna mandebat,
 ens, s putat ille : sed mox, incidente currendi
 cessitudine, impeditus atque hærens,
 prima campi spatia restitit lassus ;
 ique patris est statim recordatus.

Agnus

14. *Agnus & Lupus.*

STans in supremo culmine Agnus ædium
 In transeuntem probra jactabat Lupum,
 Quæcunque in improbam & voracem bestiam,
 Sævam atque sanguinariam dici queunt.
 Olli quietâ mente subridens Lupus,
 Non tu mihi maledicis, inquit, ô bone,
 Sed iste, quo confidis, excelsus locus.

15. *Vulpes & Uva.*

FAme coacta Vulpes, alta in vinea
 Uvam adpetebat summis saliens viribus:
 Quam tangere ut non potuit, discedens ait:
 Nondum matura est, nolo acerbam sumere.

*Qui facere quæ non possunt verbis elevant,
 Adscribere hoc debebunt exemplum sibi.*

16. *Vulpes ad Personam Tragicam*

PERsonam Tragicam fortè Vulpes viderat:
 O quanta species, inquit, cerebrum non
*Hoc illis dictum est, quibus honorem & gloriam
 Fortuna tribuit, sensum communem abstulit.*

17. *Hirundo & Cornix.*

DE pulchritudine atque honore corporis
Hirundine & Cornice contendentibus,
multa utrinque dicta, ita adversarium
Cornix retudit, Quanti, ait, tandem tua est
scienda pulchritudo, quæ primâ modò
estate floret, præ mea, quæ hieme quoque?

18. *Corvus & Mater.*

Estitutus Corvus æger mortis in periculo,
Anxius Matrem rogabat, ut salute pro sua
diis concepta, supplex & preces effunderet.
Te mi, quid vota pro te, Mater inquit, proderunt,
tibi omnes reddidisti semper infensos deos?
quis, obsecro, est eorum, cujus ex altaribus
tu non involâris, sacra non turbaveris?

19. *Canis natans.*

Mittit meritò proprium qui alienum appetit.

Canis per flumen, carnem dum ferret, natans,
in speculo vidit simulacrum suum,
unde prædam ab alio perferri putans,
perire voluit: verùm decepta aviditas,
quem tenebat ore dimisit cibum;
quem petebat, adeò potuit attingere.

Pav.

20. *Pavo & Monedula.*

REgi creando cùm comitia avium forent,
 Blando petebat Pavo prensans ambitu,
 Suas opes, suamque pulchritudinem
 Jactans, & admirandum honorem corporis:
 Et jam propè unâ mente centuriæ alitum
 In gratiam Payonis inclinaverant:
 Suffragia inhibens cùm Monedula, Heus tu, ait
 Formose, si, te rege, nos Aquila impetat,
 Quo pacto opem ferre, aut tueri nos putes?

21. *Lepores.*

INter feroces aquilas & Leporum genus
 Surgens procella belli cuncta miscuit.
 Hi nulla habentes subsidia rebus suis,
 Legatione missâ vulpem supplices
 Petiêre, fractos armis ut juvet suis.
 Cordata verò vulpes hæc contrâ edidit;
 Darem hæc libenter quæ vos oratis; nisi
 Nôsssem, & quid aquila possit, & velit Lepus.

22. *Repente calvus.*

AFeminis utcunque spoliari viros,
 Ament, amentur, nempe exemplis discimus
 Ætatis mediæ cuidam, mulier non rudis

Tegeb

DELECTUS.

9

gebat annos, celans elegantia :
 animosque ejusdem pulchra juvenis ceperat.
 mbæ, videri dum volunt illi pares,
 pillos homini legere cœpêre invicem.
 um se putaret pingi curâ mulierum,
 lvus repentè factus est ; nam funditùs
 mos puella, nigros anus evellerat.

23. *Canes famelici.*

*Tantum consilium non modò effectu caret,
 Sed ad perniciem quoque mortales devocat.*
 Corium depressum in fluvio viderunt Canes :
 ut comesse extractum possent faciliùs,
 quam cœpêre bibere, sed rupti priùs
 riè, quàm quod petierant, contingerent.

24. *Simia.*

OEcunda geminos Simia infantes parit,
 Illi noverca, huic mater : hunc sinu foveat,
 ne inde secum portat, & crebro osculo
 etisque nimium amplexibus stringens necat.
 in pulsus alter transigit solus dies,
 utrisque sentit odium amore blandius.

B.

Lupus

25. *Lupus & Ovis.*

LUpus caninis vulneratus moribus
 Campo jacebat æger, & cibi indigens :
 Ovemque spectans, fluminis prope marginem,
 Miserere, quæso, inquit, laborantis siti :
 Tu modò liquoris guttulam mihi præbeas,
 Possum ipse forsan comparare pabulum.
 Probè, inquit Ovis, amice, novi ; si tibi
 Potum ministrem, me daturam etiam cibum.

26. *Equus & Cervus.*

Cervus Equum pugnâ melior communibus he
 Pellebat, donec minor in certamine long
 Imploravit opes hominis, frænumque recepit :
 Sed postquam victor violens discessit ab hoste,
 Non equitem dorso, non frænum depulit ore.

27. *Cicada & Formicæ.*

Hiberno exponunt dum frumenta humida so
 Formicæ, confecta fame, moribunda Cic
 Auxilium rebus supplex orabat egenis.
 Hanc Formica anus, & multo usu docta rogav
 Quid rerum æstate egisset ; cùmque illa, sonoro
 Se membranarum pulsu, & crepitantibus alis
 Diceret æstivos hominum lenisse labores ;

Form

ormica excipiens, Si tunc, inquit, cecinisti
prudens animi, vacuo nunc corpore salta.

28. *Senex & Mors.*

Ignatum egressus nemorosi ad culmina montis,
Confesto sub fasce Senex sese inde ferebat :
Inque labore viæ, atque injusto pondere pressus
Obiecisset onus, solis deprensus in arvis
Mortem implorabat, Mortem sæpe ore ciebat.
Ecce autem huic diræ species se pallida Mortis
Obtulit, & si quid vellet, præsto esse professa est.
Ille metu sudans, atque in contraria versus
Mota, Juva me, inquit, tergo hunc imponere fascem.

29. *Canis & Dominus.*

A Sellus & Canis in domo una vixerant,
Hic lusibus, sed alter operi idoneus.
Hinc inde saltitat Catellus, atque hero
Etulcus adblanditur, & collo infilit :
Tunc ille manibus tractat, hunc sinu foveat,
Et blandas offas delicatas porrigit.
Ille conspicatur asinus, & Cani invidens,
Similes parabat ipse blanditias viro :
Huic igitur occurrens, & impetu ruens,
Turpi salutat more, herumque vulnerat.
Extemplò asellus ducitur malam in crucem,

22 FABULARUM ÆSOPICARUM
Duroque fuste mox dolatus, audiit ;
Non eadem asellum, stulte, quæ Canem decent.

30. *Leo & Aper.*

AD rivum eundem Aper & Leo convenerant
Ut æstuantem extinguere lymphâ sitim :
Primumque uterque vendicavit dum sibi
Hautum ; asperâ contentione exarserant,
Pugnamque inierant fervidam : sed mox gravi
Labore defessi petebant invicem
Moram, ut fugaces recrearent spiritus :
Oculosque dum alta sustulêre ad sydera,
Vidêre desuper imminentes vultures
Prædam opperiri : deinde conversi, inquit,
Satiùs erit nostra hæc odia deponere,
Quàm vulturum sic gratiâ contendere.

31. *Asinus & Galli.*

Qui natus est infelix, non vitam modò
Tristem decurrit, verùm post obitum quoque
Persequitur illum dura fati miseria.

Galli Cyboles circum quæstus ducere
Asinum solebant bajulantem sarcinas.
Is quum labore & plagis esset mortuus,
Detractâ pelle, sibi fecerunt tympana.
Rogati mox à quodam, delicio suo
Quidnam fecissent ; hoc locuti sunt modo :

Putab

Putabat se post mortem securum fore,
Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

32. Galli.

Ini pugnaces incunt certamina Galli
(Qualia sæpe viri) stimulant amor iraque
mentem,
Nam pugnx causa & pretium est formosa Corinna.
Multus utrinque fluit sanguis, multam undique
plumam
conspiceres, vulsamque superbo è vertice cristam.
 tandem prorepens humili se claudit in antro
Victus, & illatum sibi probum & vulnera plorat.
Victor tecta petens sublimia concutit alas,
ergutoque novum lætus canit ore triumphum.
Tunc aquila interea adveniens petit ungue rapaci,
frustrà clamantem devorat. Alter acerbo
lætus fato hostis, fœdatus expolit alas;
post collectum robur, viresque receptas,
ennatas inter securus regnat amicas.

33. Pera.

O Eras imposuit Jupiter nobis duas :
Propriis repletam vitiis post tergum dedit,
alienis ante pectus suspendit gravem.
Hâc re videre nostra mala non possumus :
Illi simul delinquant, censores sumus.

Vipera

34. *Vipera & Lima.*

MOrdaciorem qui improbo dente appetit,
Hoc argumento se describi sentiat.

In officinam fabri venit Vipera :

Hæc quum tentaret si qua res esset cibi,
 Limam momordit. Illa contrà contumax,
 Quid me (inquit) stulta dente captas lædere,
 Omne adfuevi ferrum quæ corrodere?

35. *Lupus & Grus.*

Qui pretium meriti ab improbis desiderat,
Bis peccat : primùm quoniam indignos al-
juvat :

Impunè abire deinde quia jam non potest.

Os devoratum fauce quum hæretet Lupi,
 Magno dolore victus, cœpit singulos
 Inlicere pretio, ut illud extraherent malum.
 Tandem persuasa est jurejurando Gruis ;
 Gulæque credens colli longitudinem,
 Periculosam fecit medicinam Lupo.
 Pro quo quum factò flagitaret præmium :
 Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
 Intolume abstuleris, & mercedem postulas.

36. *Homo & Canis.*

L Aceratus quidam morfu vehementis Canis,
 Tinctum cruore panem inimisit malefico,
 Audierat esse quod remedium vulneris.
 Tunc sic Æsopus : Noli eoram pluribus
 Hoc facere canibus, ne nos vivos devorent,
 Quum scierint esse tale culpæ præmium.
Successus improborum plures allicit.

37. *Hercules & Plutus.*

O Pes invisæ meritò sunt forti viro,
 Quia dives arca veram laudem intercipit.
 Cælo receptus propter virtutem Hercules,
 Quum gratulantes persalutâisset Deos,
 Veniente Pluto, qui Fortunæ est filius,
 Avertit oculos : causam quæsitivit Pater :
 Odi, inquit, illum, quia malis amicus est,
 Simulque objecto cuncta corrumpit lucro.

38. *Graculus superbus.*

N E gloriari libeat alienis bonis,
 Suoque potiùs habitu vitam degere,
 Æsopus nobis hoc exemplum prodidit.
 Tumens inani Graculus superbiâ,
 Pennas, pavoni quæ deciderant, sustulit,

Seque

16 FABULARUM ÆSOPICARUM

Seque exornavit : deinde contemnens suos,
 Immiscuit se pavonum formoso gregi.
 Illi impudenti pennas eripiunt avi,
 Fugantque rostris. Malè multatus Graculus
 Redire mœrens cœpit ad proprium genus.
 A quo repulsus tristem sustinuit notam.
 Tum quidam ex illis quos priùs despexerat :
 Contentus nostris si fuisses sedibus,
 Et quod natura dederat voluisses pati ;
 Nec illam expertus esses contumeliam,
 Nec hanc repulsam tua sentiret calamitas.

39. *Vulpes esuriens.*

Fortè per angustam tenuis Vulpecula rimam
 Repferat in cumeram frumenti, pastaque rur
 Ire foràs pleno tendebat corpore frustra.
 Cui mustela procul, si vis, ait, effugere istinc,
 Macra cavum repetes arcum, quem macra subila

40. *Asinus & Leo venantes.*

Virtutis expers verbis jactans gloriam,
 Ignotos fallit, notis est derisui.
 Venari Asello comite quum vellet Leo,
 Contextit illum frutice, & admonuit simul,
 Ut insuetâ voce terreret feras,
 Fugientes ipse exciperet. Hic auritulus
 Clamore subito tollit totis viribus,

Novoqu

Novoque turbat bestias miraculo ;
 Quæ, dum paventes exitus notos petunt,
 Leonis afficiuntur horrendo impetu.
 Qui, postquam cæde fessus est, Asinum evocat,
 iubetque vocem premere: tunc ille insolens ;
 Qualis videtur tibi opera hæc vocis meæ ?
 Nignis, inquit, sic ut nisi nôssem tuum
 Animum, genusque, simili fuisset in metu.

41. *Asini.*

Dertæsa gens Asinina duras sarcinas,
 Legationem misit ad summum Jovem,
 Aliquando ut à tam exercita vita sibi
 Tandem quietem, & otium concederet.
 Quibus volens denunciare Jupiter,
 Neri id nequire, tum quieturos eos
 Respondit, ubi tantum universi mejerent,
 Uti perennæ flumen inde existeret.
 Ex illo Asini, eum existimantes seriò
 Hæc elocutum, ubi alter alterius vident
 Urinam, ibi insuevère vulgò mejere.

42. *Cygnus.*

Duas opima cors alebat alites,
 Cygnum, anseremque candidum ;
 Ut ille dulcè ferret auribus melos,
 At hic obesa viscera

C

Gulæ

18 FABULARUM ÆSOPICARUM

Gulæ exhiberet : ergo ut hunc hero in cibum

Parare iussus est coquus,

Loco anseris Cygnum inscius prehenderat,

Colore falsus alitum.

At ille funus, ut solent Cygni, in suum

Suave carmen ordiens,

Ita agnitus, gravique mortis impiæ

Solutus est periculo.

43. *Cervus cornibus impeditus.*

L *Audatis utiliora quæ contempseris*

Sæpe inveniri, hæc exserit narratio.

Ad fontem Cervus, quum bibisset, restitit,

Et in liquore vidit effigiem suam.

Ibi dum ramosa mirans laudat cornua,

Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,

Venantium subito vocibus contritus

Per campum fugere coepit, & cursu levi

Canes elusit : sylva tum excepit ferum,

In qua retentis impeditus cornibus

Lacerari coepit moribus sævis canum.

Tunc moriens, vocem hanc edidisse dicitur :

O me infelicem, qui nunc demum intelligo

Ut illa mihi profuerint quæ despexeram,

Et quæ laudâram, quantum luctus habuerint !

44. *Juvenca & Bos.*

Juvenca virides dum pererrat herbulas,
 Et ludit exultim laboris immemor;
 Prospicit aratri onere fatiscentem Bovem,
 Et ridet indignans laborantem: en! ait,
 Vitore quali nostra splendescat cutis,
 Quàm tota pinguescam soluta vomere!
 Tibi ecce macri corporis rubiginem,
 Colloque inustas servitudinis notas!
 Taciturnus hæc Bos pertulit convicia,
 Minimoque memori reposuit. Sed protinus
 Agricola Divis comparat ubi victimam,
 Emptis lupatis, in virenti pascuo
 Luxuriat alacer Bos; & hostia ducitur
 Juvenca ad aras: ille tum suâ vice
 Gloriens, ait, quàm plena, quàm nitens tibi,
 Juvenca, pellis; Diisque quàm dignissima!
 Tu non aratri vomerisve pondere
 Oppressa sudas; nempe non collum jugo
 Agricola, sed cultro sacerdos conteret.

45. *Pugna Murium & Mustelarum.*

Quum victi Mures Mustelarum exercitu
 Fugerent, & arctos circum trepidarent ca-
 vos,

20 FABULARUM ÆSOPICARUM

Ægrè recepti, tamen evaserunt necem.
 Duces eorum, ut qui capitibus cornua
 Suis ligârant, ut conspicuum in prælio
 Haberent signum, quod sequerentur, milites,
 Hæsere in portis, suntque capti ab hostibus;
 Quos immolatos victor avidis dentibus
 Capacis alvi merfit tartareo specu.

*Quemcunque populum tristis eventus premit,
 Periclitatur magnitudo principum :
 Minuta plebes facili præsidio latet.*

46. Galli & Perdix.

PErdicem eadem in corte cum Gallis simul
 Collocat alendam agricola : quin illi hospiti
 Communi inermem arcent feroces pabulo,
 Et rusticam indignis avem excipiunt modis.
 Ægrè illa cœpit ferre contumeliam,
 Vocatque barbaros, & hospitibus feros.
 At mox ruentes conspiciens civilia
 In bella, mutuoque cæsos vulnere ;
 Multùm inde se solatur, & ridens, ait ;
 Ita in seipsos invicem cùm sæviant,
 Non miror aliis quòd favere nesciant.

47. Luscinia & Accipiter.

DUm querula opacam Luscinia super arbore
 Dulci canoros vocæ modulatur sonos ;

Jejun

Ejunus hanc inter canendum conspicit
 Accipiter, & nil tale metuentem rapit.
 Tuæ illa tremula tenuitati ut parceret
 Implorat hostem; nempe se teneram fore; &
 Gulæ rapacis alitis longè imparem.
 Utilius esse in maximos avium greges
 Vim facere, tantisque aptiores faucibus.
 Sic illa: contrà Accipiter; at me flectere
 Tuæ illa linguæ nec valebit suavitas.
 Me scilicet longè alitum stultissimum
 Jure poteris vocare; si prædam meis
 Certam unguibus dimitterem, incertam sequens.

48. *Leo & Ursus.*

Venatum euntes Ursus & Leo simul
 Cepère pinguem in saltibus fortè hinnulum;
 Prædamque uterque vendicavit dum sibi,
 Pugnam feroces protinus inibant gravem:
 Hinc aspero dente, inde validis unguibus
 Certare, vires viribus repellere,
 Tellusque purpureo madere flumine:
 Mox ambo miserè fauciati, in humum simili
 Strati, jacebant vix trahentes halitum;
 Prædæque, & iræ penitus immemores suæ:
 Hæc interim vulpecula viâ transiens,
 Ferasque spectans vulneratas, hinnulum
 Corripuit in medio jacentem, & cum suo
 Lata onere fugiebat: videntes hoc feræ,
 Diuque nixi fracta membra tollere,

Frustra,

22 FABULARUM ÆSOPICARUM

Frustra, inquit, certavimus; miseris modis.
Laceravit alter alterum; at vulpecula,
Quæ nil laboris tædiive pertulit,
Nostri reportat præmium certaminis.

49. *Vulpes & Corvus.*

Qui se laudari gaudet verbis subdolis,
Ferè dat pœnas turpi pœnitentiâ.

Quum de fenestra Corvus raptum caseum
Comesse vellet celsâ residens arbore,
Hunc vidit Vulpes, dehinc sic occœpit loqui:
O qui tuarum, Corve, pennarum est nitor!
Quantum decoris corpore & vultu geris?
Si vocem haberes, nulla prior ales foret.
At ille stultus, dum vult vocem ostendere,
Emisit ore caseum, quem celeriter
Dolosa Vulpes avidis rapuit dentibus:
Tum demum ingemuit Corvi deceptus stupor.

*Hâc re probatur, quantum ingenium valet;
Virtute semper prævalet sapientia.*

50. *Mures.*

Rusticus urbanum Murem Mus paupere fertur
Accepisse cavo, veterem vetus hospes amicum
Asper, & attentus quæsit; ut tamen arctum
Solveret hospitii animum. quid multa? neque illi
Sepositi ciceris, nec longæ invidit avenæ:

Aridum

ridum & ore ferens acinum, semesaque lardi
crusta dedit, cupiens variâ fastidia cœnâ
vincere tangentis malè singula dente superbo :
Cum pater ipse domûs paleâ porrectus in hornâ
esset ador soliumque, dapis meliora relinquens.
Eandem urbanus ad hunc, Quid te juvat, inquit,
amice,

Prærupti nemoris patientem vivere dorso ?
Vis tu homines urbemque feris præponere sylvis ?
Carpe viam, mihi crede, comes : terrestria quando
Mortaleis animas vivunt fortita, neque ulla est
Aut magno aut parvo lethi fuga : quo bone circa,
Dum licet, in rebus jucundis vive beatus :
Vive memor, quàm sis ævi brevis. Hæc ubi dicta
Agrestem populêre, domo levis exsilit : inde
Ambo propositum peragunt iter, urbis aventes
Mœnia nocturni subrepere : jamque tenebat
Nox medium-cœli spatium ; cùm ponit uterque
In locuplete domo vestigia : rubro ubi cocco
Tincta super lectos canderet vestis eburnos ;
Multaque de magna superessent fercula cœnâ,
Quæ procul exstructis inerant hesternæ canistris :
Ergo ubi purpureâ porrectum in veste locavit
Agrestem ; veluti succinctus cursitat hospes,
Continuatque dapes, nec non verniliter ipsis
Fungitur officiis, prælibans omne quod adfert.
Ille cubans gaudet mutatâ sorte, bonisque
Rebus agit lætum convivam : cùm subitò ingens
Valvarum strepitus lectis excussit utrumque.

Currere

24 FABULARUM ÆSOPICARUM

Currere per totum pavidi conclave, magisque
Exanimes trepidare, simul domus alta Molossus
Personuit canibus. tum rusticus, Haud mihi vi
Est opus hâc, ait, & valeas : me sylva, cavus
Tutus ab insidiis tenui solabitur ervo.

51. *Malignus.*

Quidam olim, ut ipse sibi videbatur, catus
Absconditum passerulum manu tenens,
Ad Delphicum profectus est oraculum,
Hâc sciscitatione lusus Deum :
O Apollo, passer, quem manu teneo meâ,
Dic sedulo, oro, vivus est, an mortuus ?
Si Apollo respondisset, illum vivere,
Compressâ eum elisurus ipse erat manu,
Statimque prolaturus illi mortuum ;
Sin mortuum dixisset, ipse dexterâ
Proferre laxâ vivum eum decreverat.
Sed Apollo prudens, Passer, inquit, hic tuus,
Ut tute vis, & vivus est, & mortuus.

52. *Lupus & Agnus.*

AD rivum eundem Lupus & Agnus venerant
Siti compulsi : superior stabat Lupus,
Longéque inferior Agnus. Tunc fauce improbe
Latro incitatus jurgii causam intulit.
Cur, inquit, turbulentam fecisti mihi

Aqua

quam bibenti? Laniger contrà timens :
 si possum, quæso, facere quod quereris, Lupe?
 te decurrit ad meos haustus liquor.
 impulsus ille veritatis viribus,
 ante hos sex menses, ait, maledixisti mihi.
 respondit Agnus : Equidem natus non eram.
 ater, herculè, tuus, inquit, maledixit mihi.
 neque ita correptum lacerat injustâ nece.
Hæc propter illos scripta est homines fabula;
qui fictis causis innocentes opprimunt.

53. *Vulpes.*

Compressa laqueo in sepe Vulpes abdito,
 Implexam in evadendo caudam perdidit.
 ei molestiæ ac pudori tanto erat,
 ut sibi esse vitam acerbam duceret.
 tandem hoc remedii excogitavit ; cæteris
 et Vulpibus suaderet, ut caudas sibi,
 minus molestum incommodumque, abscinderent ;
 a publico dedecore tectum iri suum.
 ergo, advocatâ concione Vulpium,
 hortari ad id vehementer illas institit.
 tum renidens una de popularibus,
 in tu, quia istud expedit, soror, tibi,
 circo, ait, das cæteris hoc consili ?

54. *Leo, Asinus & Vulpes.*

INitâ societate Asinus, & Leo ac Vulpes,
 Venatum iêre; eûnque præda jam multa
 Facta esset, atque hanc tres asellus in partes
 Dividere jussus, ex bono esset atque æquo
 Partitus, irâ Leo superbus exarsit:
 Miserumque divisorem atrociter sanè,
 Doli mali atque iniquitatis accusans,
 Discerptum, hianti condidit vorax alvo.
 Rictu cruento deinde versus ad Vulpem,
 Ut faceret æquas, sedulò innuit, partes.
 Ea ferme ab una parte cuncta secevit
 Leoni: ab altera id sibi quod à tanta
 Pauxillulum detractiōe restabat.
 Tum gestiens Leo, Unde, ait, soror Vulpes,
 Es dividendo tam erudita communi?
 Asini calamitas, exitusque lugubris
 Me fecit, inquit illa, jureconsultam.

55. *Simius & Vulpes.*

QUadrupedum in cœtu cùm saltavisset hon-
 Simius, hunc illæ regem dominumque
 ârunt.

Tacta sed invidiâ & sensu livoris iniqui
 Vulpes vafra, novum instituit pervertere regem
 Atque observatis ad opacum cassibus antrum,

illum adduxit, tanquam ostensura repertum
se thesaurum, qui lege & moribus ipsi
eretur uti regi, rerumque potenti.

ulus ille dolis inductus, & arte Pelasgâ,
onsultius approperans, in vincula sese
it infelix; & opertis cassibus hæsit,
animadversas fraudes, & perfida Vulpis
ilia incusans. Cui Vulpes, ô bone, dixit,
ne isto malè sano animo, tu sensibus istis
drupedum rex esse audes, sceptrisque potiri?

56. *Ranæ Regem postulantes.*

*Thenæ quum florerent æquis legibus,
A Procax libertas civitatem miscuit,
numque solvit prislinam licentia.
e conspiratis factionum partibus,
em tyrannus occupat. Pisistratus.
em tristem servitutem flerent Attici,
quia crudelis ille, sed quoniam grave
mino insuetis onus, & cœpissent queri,
opus talem tum fabellam rettulit.*

*Ranæ vagantes liberis paludibus,
more magno Regem petière à Jove,
dissolutos mores vi compesceret.
er Deorum risit, atque illis dedit
vum tigillum, missum quod subito vadis
tu sonoque terruit pavidum genus.*

28. FABULARUM ÆSOPICARUM

Hocmersum limo cum jaceret diutius,
 Fortè una tacitè profert è stagno caput,
 Et explorato Rege, cunctas evocat.
 Illæ, timore posito, certatim adnarrant,
 Lignumque supra turba petulans insilit:
 Quod quum inquinâssent omni contumeliâ,
 Alium rogantes Regem misère ad Jovem,
 Inutilis quoniam esset, qui fuerat datus.
 Tum misit illis hydrum, qui dente aspero
 Corripere cœpit singulas: frustra necem
 Fugitant inertes; vocem præcludit metus.
 Furtim igitur dant Mercurio mandata ad Jovem
 Adflctis ut succurrat. Tunc contrà Deus;
 Qui nolulistis vestrum ferre, inquit, bonum,
 Malum perferte. Vos quoque, ô cives, ait,
 Hoc sustinete, majus ne veniat malum.

57. *Felis & Gallus.*

Comprensus Felis Gallum cum tradere ven-
 Jejuna vellet, jure ut fecisse videri
 Posset & hanc noxam specie velaret honesti,
 Accusabat eum, quòd pervigili atque molesto
 Turbaret nocturnam hominum clamore quietem
 Defendente illo, sese utilitatis eorum
 Id causâ facere, ut, moniti adventantis Eoi,
 Ad sua quisque operum studia exercenda redirent
 Hunc rursus is naturæ hostem, infandoque for-
 rum

Concubio

concubitu, & matris, foedum incestumque vocabat.
 e excusabat scelus utilitate, suamque
 hinc multis dicebat heram ditariis ovis.
 tum Felis tandem perfrictâ fronte; sed et si
 argumenta tuam defendunt plurima causam;
 oppastus tamen, inquit, ego hinc discedere nolo.

58. *Vespertilio & Mustela.*

Apfam ex aëre avem, cui sero ab vespere no-
 men,

um Mustela rapax laniare infensa pararet,
 hac vitæ usuram supplex, veniamque petebat.
 Olli mustelâ se parcere posse negante,
 Quod cunctis naturâ inimica volucris esset:
 Illa implumem alvum lactantiaque ubera pandens,
 atque ita non volucrem, sed murem se esse professa,
 Dimissa est sospes, & aperto reddita coelo.
 Hæc eadem in rapidos paulo post incidit ungues
 Alterius Mustelæ: Et ab hac quoque mittier orans,
 Audiit æternum cum muribus esse duellum
 Mustelis; proin spem veniæ deponeret omnem.
 Illa sed ostentans ténues, pennæ alitis instar,
 Membranas tergo hærentes, sese esse volucrem,
 Non murem asseruit: dimissaque rursus in auras,
 Sic commutato bis nomine nacta salutem est.

Armentarius.

59. *Armentarius.*

PER confragosos fortè saltus, devium
 Quærens juvenicum, errabat Armentarius.
 Quem cum irrepertum, ab aliquo abactum crederet,
 Hædum tibi mactare vovit, Jupiter,
 Reperire furem si sibi concederes.
 Ingressus inde proximam silvam, videt
 Juvenicum ibi ab leone lacerari suum.
 Tum verò egenus consili, ac tremens metu,
 Supplex supinas sustulit cœlo manus :
 Tibique, inquit, hædum voveram, alme Jupiter,
 Si reperissem furem : opimum nunc bovem
 Polliceor, ejus si manus evasero.

60. *Homo & Satyrus.*

SATYRUS atque Homo fuerunt olim amici maximi :
 Quorum amorem gratiamque casus hic scidit
 repens.
 Sæviente aliquando brumâ, cum manus gelidas
 Homo
 Crebrò ad os suum admoveret, calidum agens an-
 helitum,
 Satyrus adspiration's causam ab illo quæsit.
 Frigidus, respondit ille, sic calefacio manus.
 Postea, cœnante utroque, ut sæpe consuêrant, simul,
 Fortè cum venisset illuc ferculum ferventius,
 Atque

Atque Homo afflavisset offæ quam sibi desumpserat,
 Denuo causam rogatus hujus afflatûs sui,
 Hoc modo refrigeravi, dixit, escam fervidam.
 Satyrus hîc irâ incitatus, Dehinc, ait, tecum mihi
 Nulla consuetudo fuerit, nulla amicitîæ fides,
 Qui mihi uno eodemque fundis ore calidum &
 frigidum.

61. *Canis & Gallus.*

CAnis atque Gallus, longum iter quondam simul
 Ingressi, opaco jam appetente vespere,
 Nacti arborem, ubi quiescerent ; Gallus quidem
 Fastigia alta frondeæ ascendit domûs ;
 Canis excavatum in caudicem se condidit.
 Cùm verò, ut adventante consuevit die,
 Cantum edidisset Gallus, accurrens eò
 Vulpes, eum rogabat enixissimè,
 Descenderet, sui que faceret copiam :
 Gestire se, animal tam canorum & musicum
 Amplecti, et osculari, & os agnoscere.
 Tum fraude Gallus cognitâ ; Cupio tibi,
 Quæcunque possum, commodare & obsequi,
 Et esse tecum : sed tu, ait, quæso hunc prius,
 Qui dormit infrà, janitorem fuscita,
 Fores mihi ut recludat, unde ad te exeam.
 Vocante Vulpe janitorem, prodiit
 Canis, agnitamque adortus adversariam,
 Nil tale veritam, dente laniavit truci.

Mercurius

62. *Mercurius & Statuarius.*

Visurus olim, quanti apud homines foret
 Mercurius, ora versus in mortalia,
 Sese in tabernam contulit Statuarii.
 Inspectâ ubi tonantis effigie Jovis,
 Quanti, rogavit : utque draagma, comperit,
 Clam vilitatem patris irrisit sui.
 Inspectâ item Junonis, aliquantò ampliùs
 Pretium ejus esse, quàm prioris, audiit.
 Postremò contemplatus & statuam suam,
 Existimansque se esse longè maximi,
 Quòd lucra præstet, quòd sit interpretes deùm,
 Pretium indicari petiit & sui sibi.
 Statuarius tum dixit : Hæcce si emeris,
 Et, hanc tibi, hospes, additamentum dabo.

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus I.

Cnemon & Damippus.

NE. **H**Oc illud est quod vulgò dici consuevit,
Hinnulus leonem. DAM. Quid stoma-
 ris, Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas?
 credem invitus reliqui, miser astu delusus, iis,
 os maxime mea cupiebam habere, præteritis.
 AM. Sed istud quânam evenit? CNE. Hermo-
 um illum, valde divitem, liberis orbem, colebam
 ortis spe, neque ille gravatim officium meum
 mittebat. Interim illud mihi scitum visum est,
 testamentum publicè proferrem, in quo illi
 omnia reliqui, nimirum ut & ille (me) æmu-
 E laretur,

laretur, eademque faceret. DAM. Ac quid tibi
 dem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scrip-
 serit, id quidem ignoro. Ceterum ego repeti
 atque insperatò vitâ decessi, tecti ruinâ oppressus
 Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam
 in morem, ipso hamo cum esca pariter avulsi.
 DAM. Non tantummodo, sed & te piscatore.
 taque dolum adversus te ipsum composuisti. CNE.
 Ita videtur, ideoque lugeo.

Dialogus 2.

Menippus & Mercurius.

MEN. **U**Binam formosuli sunt & formosæ, Me-
 curi? duc me (sis) cum novus
 advena sim. MERC. Non quidem vacat, ô Me-
 nippe: attamen eò respice ad dextram, ubi Hy-
 cinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Ty-
 Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN.
 Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatæ
 consimiles plerasque. MERC. Etenim ista sunt
 quæ omnes poëtæ admirantur ossa, quæ tu vi-
 ris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi
 monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC.
 Isthæc calvaria Helena est. MEN. Itane verò
 le naves propter hanc impletæ sunt ex unive-
 Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari,
 tot urbes everisæ sunt? MERC. At non vidisti

Menippus

DIALOGI MORTUORUM. 35

Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & vitio non verti posse, talis mulieris causâ, per altum tempus molestias & pericula pati: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informes nimirum ipsi videbuntur: cum verò florent, coloremque habent, pulcherri- ni sunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, miror, non animadvertisse Achivos, quòd de re tam exigui temporis, & facilè deflorente, laborarent. MERC. Non otium est mihi, Menippe, tecum philosophari: quapropter delecto loco, ubicunque velis, prosterne temet ac recumbe: ego verò alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 3.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**Os equidem, Trophoni, & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quomodo modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur? nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quædam portenta ostentâissetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi

pro sese respondendum esse. At ego heros sum
& vaticinor, si quis ad me descenderit. Tu autem
videris nunquam omnino Lebadium adiisse, ne
enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Non
Lebadium adivero, & linteis amictus, ridiculè
fam manu gestans, per angustum aditum in sepulchrum
cum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire
nequeam, idque solâ imposturâ præcellentem? Sa-
ge, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim
nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo
compositum. MEN. Quod neque est homo,
ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo di-
dia illa tui, ut Dei pars, quò nunc recessit? TRO.
Reddit oracula, Menippe, in Bæotia. MEN. Ha-
cintelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum
mortuum esse, planè video.

Dialogus 4.

Menippus & Cerberus.

MEN. **H**EUS Cerbere, tecum enim mihi cog-
natio quædam intercedit, cum & ipse sis
canis, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrate
cum descenderet ad vos? Verisimile est autem
Deum cum sis, non latrare modò, verum etiam
humano more loqui, si quando velis. CER. Cum
procul adhuc abesset, Menippe, omnino visus
irretorto (atque imperterrito) accedere vultu; n-

magn

DIALOGI MORTUORUM. 37

os sum magnopere mortem formidare, tanquam hoc ip-
 a ante am vellet iis, qui procul à specûs ingressu sta-
 e, ne tant, ostendere : postquam verò se demisit in hia-
 ? Num tum, viditque caliginem hanc, simulque ego cunc-
 culè tantem illum mordens aconito, pede correptum
 in sp. detraxi ; sicuti infantes ejulabat, suosque deplora-
 e, scilicet liberos ; nihilque non faciebat in omnem spe-
 ? S. ciem sese convertens. MEN. Num igitur homo
 etenim ille erat sophista, neque verè rem despexit ? CER.
 & D. Non : sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quan-
 mo, tam præ se ferebat, ac si non invitus id esset pas-
 o dim. surus, quod alioqui volenti nolenti tamen omni-
 Tr. no fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes ni-
 . Ha. rentur. Equidem illud profectò de viris istiusmo-
 totu. di verè possem dicere, ad fauces usque specûs in-
 trepidi sunt ac fortes, porrò intus cùm sunt, ar-
 gumentum (adest) accuratum (formidinis eorum
 & trepidantis animi.) MEN. Ceterùm ego quo-
 nam animo tibi visus sum descendisse ? CER. Unus
 mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum
 erat genere, & prior te Diogenes : propterea
 quòd neutiquam coacti, nec detrusi intrâstis, ve-
 rum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare
 nunciantes.

Diale.

Dialogus 5.

Charon, Menippus & Mercurius.

CHA. SOLVE naulum, execrande. MEN. Vo
 ferare, si quidem istuc tibi volupe
 Charon. CHA. Solve, inquam, quod pro traje
 one debes. MEN. Haudquaquam accipias ab
 qui non habet. CHA. An est quispiam, qui ne
 bolum quidem habeat? MEN. Sitne alius qu
 piam prætereà, equidem ignoro, ipse certè n
 habeo. CHA. Atqui fauces tibi comprimam, p
 Ditem, scelestè, ni solvas. MEN. At ego illiso b
 culo tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur n
 vigaveris tantam navigationem? MEN. Mercur
 us meo nomine tibi persolvat, qui me tibi trad
 dit. MER. Bellè mecum agatur, per Jovem,
 quidem futurum est, ut etiam defunctorum nom
 ne persolvam. CHA. Haud omittam te. ME
 Hujus igitur causâ subductâ navi commorare
 quanquam quod non habeo quânam auferas? CH
 At verò tu nesciebas, quod tibi fuerat apporta
 dum? MEN. Sciebam quidem, verum non hab
 bam. Quid igitur? ideòne mihi non erat morien
 dum? CHA. Solus ergò gloriaberis te gratis f
 isse transvectum? MEN. Haud gratis, ô præclar
 siquidem & sentinam exhausti, & remum arripu
 & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. If

nib

DIALOGI MORTUORUM. 39

nil ad nulum : obolum te solvere oportet ; ne-
 e enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu
 rursum in vitam reduc. CHA. Bellè dicis, ni-
 rum ut verbera etiam ab Æaco insuper accipi-
 n. MEN. Ergò molestus ne sis. CHA. Ostende
 id habeas in pera. MEN. Lupina, si velis, &
 Voecatae cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem
 upe duxisti, Mercuri ? tum qualia garriebat inter na-
 rajeo gandum, vectores omnes irridens, ac dicteriis
 ab cessens, & solus cantillans, illis plorantibus ?
 ne MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexe-
 s quæ ? prorsus liberum, cuique nihil omninò curæ
 è ne t. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehende-
 n, p aliquando ? MER. Si prehenderis, ô præclare,
 iso b is quidem capere non possis.

Dialogus 6.

Cræsus, Pluto, Menippus, Midas, Sardanapalus.

CR. **N**ON ferimus, ô Pluto, Menippum hunc
 canem, adhabitantem nobis. Quapropter
 ut illum alio loco colloca, aut nos hinc aliò com-
 habemigrabimus. PLU. Ecquid ille mali vobis facit,
 vobiscum pariter mortuus cùm sit ? CR. Cùm
 is flos ploramus & ingemiscimus, illorum reminif-
 clarantes, quæ apud superos (habuimus ;) Midas qui-
 ripu em hic auri, Sardanapalus autem multæ volupta-
 . Il is, ego verò thesaurorum, irridet, & conviciis in-
 cessit,

cessit, mancipia & purgamenta nos vocitans. Interdum autem & cantans, conturbat ploratus nostros, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditii adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui adhuc meminerunt & desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipsos contristo. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo comprobabas? PLU. Haudquaquam, verum nolim vos dissidere. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, sic existimate, quod nunquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis, sequar ægrè faciens, occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, adorantes, cupientes, liberis hominibus insultantes, & mortui omnino non memores. Proinde plorate nunc omnibus illis despoliati. CR. Multis certè, & Diis, & magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro! SAR. Quanto verò ego luxu! MEN. Euge, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illum, *Nosce te ipsum*, identidem connectens vobis occinam, id enim huiusmodi gemitibus accinere convenit.

*Dialogus 7.**Zenophantes & Callidemides.*

ZENO. **A**T tu, Callidemide, quo pacto inter-
iisti? Nam ipse quidem, cum Dinia
parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione
refocatus fuerim, nôsti: aderas enim morienti.
CAL. Aderam, Zenophantes. Mihi verò inopina-
tum quiddam accidit. Nôsti enim & tu Ptæo-
dorum illum senem. ZEN. Orbum illum ac divi-
tem, apud quem te assiduè versari conspiciebam?
CAL. Illum semper colebam, id mihi pollicitus
fore, ut meo commodo quamprimum moreretur.
Verùm cùm ea res in longum proferretur, & ul-
tiora Tithoni annos senex viveret, compendiarium
mandam excogitavi ad hæreditatem viam. Siqui-
dem empto veneno pocillatori persuaferam, ut si-
culum atque Ptæodorus potum posceret, (bibit au-
tem abunde) meracius in calicem infunderet, ha-
beretque in promptu, & porrigeret illi. Quod si
fecisset, jurejurando confirmabam, me illum ma-
nissurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam ad-
mirabile quiddam narraturus mihi videris. CAL.
ubi igitur loti venissemus, duo jam puer cùm po-
cula parata haberet, alterum Ptæodoro, quod ve-
nenum continebat, alterum mihi, nescio quomo-
do deceptus, mihi venenum, Ptæodoro porrexit
poculum

poculum non venenatum. Mox ille quidem bibit
 at ego protinus humi porrectus jacebam, suppositus
 titius videlicet illius loco mortuus. Quid ita ho-
 rides, Zenophantes? Atqui non convenit virum
 sodalem irridere. ZEN. Lepida sanè, Callidemide
 passus es: senex verò quid ad ista? CAL. Pri-
 mum quidem repentino casu paulum turbatus est
 Deinde cum intellexit, opinor, quid factum fue-
 rit, risit & ipse ad ea, quæ pocillator patraverat
 ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud
 divertere, siquidem venisset tibi populari viâ tu-
 tius, etiamsi paulò seriùs.

Dialogus 8.

Pluto, Protefilaus & Proserpina.

PROT. **O** Domine, & Rex, nosterque Jupiter
 tuque ô Cereris filia, ne neglectas
 habeatis preces amatorias. PL. Tu verò qua-
 rem petis à nobis, aut quis tandem es? PROT. Su-
 equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensi
 commilito Achivorum, quique primus occubui e-
 rum, qui sub Illo militârunt, precor verò, ut
 missus ad parvum tempus reviviscam iterum. P.
 Illum quidem amorem, ô Protefilæ, omnes mo-
 tui amant; attamen nullus eorum votis potitus
 PROT. At non vitæ causâ, Pluto, sed uxoris, quæ

nup

DIALOGI MORTUORUM. 43

nuper ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum
 enavigarem: ceterum infelix ego in ipso è navi-
 bus egressu occisus sum ab Hectore; verum a-
 mor uxoris non mediocriter me angit, ô Domine,
 & vellem vel exiguo temporis spatio ab ea vi-
 sus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Prote-
 silaë, Lethes aquam? PROT. Omnino verò, Do-
 mine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciar.
 PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa ali-
 quando: nihil te redire opus erit. PROT. Sed non
 seto moram, ô Pluto: amore captus enim & ipse
 jam fuisti, novistisque cujusmodi sit amare. PLU.
 Equid te juvaret per unum diem in vitam redi-
 re, paulò post eadem lachrymaturum. PROT. O-
 pinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad
 vos; adeo ut unius loco duos mortuos acceptu-
 rus sis paulò postea. PL. Non fas est illa fieri;
 nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi
 revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc e-
 andem causam Eurydicen tradidistis, meamque af-
 finem Alcestim dimisistis Herculi gratificati. PL.
 Velle sic calvaria nuda, & informis pulchræ
 illi sponsæ tuæ apparere? quomodo verò illa ad-
 spiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit?
 perterrefiet enim, certò scio, & fugiet te, frustra-
 que tantam viam redieris. PROT. Quin verò, ma-
 giste, & huic rei medere; Mercuriumque jube, cum
 in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contin-
 gat virgâ, & juvenem extemplo formosum effici-

at, qualis erat è thalamo. PL. Cùm Proserpina sic sanè videatur, reducens ipsum iterum reddidit sponsum : tu verò memento unum (te tantùm) accepisse diem.

Dialogus 9.

Ajax & Agamemnon.

AGA. **S**I tu furore correptus, ô Ajax, teipsum interfecisti, nosque omnes membratim concidere putâsti, quid Ulysssem accusas ? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cùm venisset huc vatem consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium ; sed superbè admodum ac grandi incedens gressu præteriiisti. AJAX. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit, ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AGA. Voluisti basine verò sine adversârio esse, & sine pulvere omnes superare ? AJAX. Quidni ? in tali utique causa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cùm fratris mei patruelis certaverit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm illi præstantiores eratis, detrectâstis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Ille autem Laërtes filius, quem ego sæpe in summo periculo servavi, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur.

DIALOGI MORTUORUM. 45

potiretur. AGA. Accusa igitur, ô generose, The-
tim, quæ, cùm tibi debuisset armorum hæredita-
tem, utpote cognato, tradere, in medium allata
posuit ea. AJAX. Haudquaquam, sed Ulysssem, ut
qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscen-
dum, ô Ajax, est, si homo cùm esset, appetivit
gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ etiam no-
strum quilibet obire pericula sustinet, præcipuè
quando & vicit te, idque Trojanis ipsis iudiciis.
AJAX. Novi ego quæ me damnârit, sed fas non
est de Diis aliquid dicere. Ulysssem igitur non
possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva
hoc nolit.

Dialogus 10.

Menippus & Tantalus.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale, aut quid te ip-
sum desles, ad stagnum consistens?
TAN. Quòd jam, ô Menippe, pereò siti. MEN.
Tantumne piger es, ut non declinato corpore bi-
bas, vel etiam per Jovem haurias cavâ manu?
TAN. Nihil prodest, si prono capite aquam ad-
petam: fugit enim aqua, cùm me senserit adven-
tatem: quòd si aliquando & hauriam, atque ad-
feram ori, fieri non potest ut irrigem summa la-
bia, perque digitos diffluens nescio quo pacto ite-
rum destituit aridam manum meam. MEN. Pro-
digiosum

digiosum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi
quid opus est, ut bibas? corpus enim non habes
nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est
quod & esurire & sitire poterat: tu verò (num
umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas? TA
Illud ipsum est pœna mea, ut sitiât umbra, ac
corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic
dem habebimus, quandoquidem dicis siti te pun
ri: quid igitur tibi metuendum erit? num time
ne penuriâ potius moriaris? non alium equide
video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam
hinc (deveniamus) in alium Orcum. TAN. Rec
quidem dicis: sed illud est caput condemnationis
desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Di
liras, ô Tantale, & tanquam verè potu indige
videris, (cum potius) mero helteboro per Jove
(opus habeas) cui contrarium omnino atque in
quos rabidi canes momorderunt, contingit,
non aquam, sed sitim pertimescas. TAN. Neque
verò veratrum, Menippe, renuerim bibere: di
tur mihi modò. MEN. Bono sis animo, Tantale
nam neque tu, nec alius mortuorum bibet, siqu
dem sit impossibile: non enim omnes, uti tu
condemnati sitiunt, aquâ ipsos non expectante.

*Dialogus II.**Æacus, Protefilaus, Menelaus & Paris.*

ÆAC. **Q**uid angis, ô Protefilaë, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Eace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROT. Rectè dicis, ille mihi culpandus est. MEN. Ne me, virorum optime, (actiones) sed justius Paridem, qui mei hospitis uxorem contra omnia jura rapuit: hic enim non a te fido, sed ab omnibus Græcis dignus est strangulari, cum tot hominibus mortis causa extiterit. PROT. Melius ita fanè: te quidem igitur, infanste Paris, nunquam dimittam è manibus. PAR. Malè facies, Protefilaë, præcipuè cum eandem tecum artem colam: amor enim & ipse deditus sum, ab eodemque Deo teneor: nôsti verò, quòd invitum quid sit, & aliquis nos Deus ducit, quò voluerit; merique non potest, ut ipsi resistamus. PROT. Bene dicis: utinam equidem amorem jam nunc comprehendere possem. ÆAC. At ego tibi de Amore justa respondebo: fatebitur enim, quòd ipse amoris Paridi profectò fuerit causa, mortis verò tibi nemo alius, Protefilaë, quàm ipsemet tu, qui oblitus novæ nuptæ, postquam appulisti ad Tro-

adem,

adem, nullâ periculi ratione habitâ, & tam inconsideratè ante alios exsiluisti gloriæ cupidus, cujus causâ primus in egressu cecidisti. PROT. Quin verò de me tibi, Æace, respondebo veriora; non enim mihi eorum causa est imputanda, sed fato, & quòd à principio sic fuerit constitutum Deorum voluntate. ÆAC. Rectè: Quid igitur hoc accusas?

Dialogus 12.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudivi, Chiron, te, Deus cùm esses, mortem tamen optâsse. CH. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe: & mortuus sum, ut vides, cùm potuerim immortalis esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, re vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat ampliùs mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod jucundum vocant, varium illud, & neutiquam simplex esse duco. Verùm ego cùm semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eadem horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine singula recurrerent, atque aliis alia per vices succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si sem-

per

DIALOGI MORTUORUM. 49

per iisdem fruarè, sed si omnino permutes. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc, tanquam ad potiora, te contulisti? CH. Non injucundè, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrùm in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium indigentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quòd in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cùm hîc itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua statûs commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut cùm sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgè prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse cupes, quod ferri non queat.

*Dialogus 13.**Diogenes & Alexander.*

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander? tu quæque, perinde atque nos omnes, mortuus es? ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuerim, defunctus sim.
 DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur quum te suum esse filium diceret, an verò tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo: nam si Ammone progenitus fuisset non obiissem. DIOG. Atqui de Olympiade similes quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse: deinde ex hoc concubitu editum in lucem venisse: postea deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipse audivi. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi res gerendas non fuit inutile. Multi enim te dum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio, Diogenes. Non enim per repentinam mortem mande eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum quòd moriens, Perdiccæ annulum tradidi. Verum quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliter

DIALOGI MORTUORUM. 51

quàm quòd memini, quid Græci fecerint, quum
super, cùm imperium accepisses, tibi adularentur,
te Imperatorem eligerent, & ducem adversus bar-
baros : nonnulli etiam te duodecim Deorum nu-
mero adderent, templa ædificarent, & ut draconis
filio sacra facerent ? Sed dic mihi, ubi te Mace-
dones sepeliverunt ? ALEX. Etiamnum in Baby-
lone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemæus
meus satelles meus, si quando detur ocium ab his
terum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in
Egyptum deportaturum me, ibique sepulturum,
etiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero,
Alexander, cùm te etiam apud inferos desipien-
tem videam, & sperantem fore ut aliquando fias
Osiris, vel Osiris ? Verùm hæc ne speres, divi-
ssime. Neque enim fas est reverti quemquam,
qui semel paludem transmiserit, atque intra specûs
inferum descenderit, propterea quòd neque indili-
gens est Æacus, neque contemnendus Cerberus.
Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras
animo, quoties in mentem tibi redit, quantâ feli-
tate apud superos relicta, huc sis profectus, pu-
er corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri
tantâ vi, populis qui te adorabant, Babylone,
sacerdotibus, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ :
inde quòd eminebas conspicuus, dum vectareris,
vittâ candidâ caput revinctum haberes, dum
purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid
te discruciant, quoties animo recursant ? Quid
lachrymaris,

lachrymaris, ô stolidè ? Annon hæc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortuna proficiscuntur, firmas putares ? ALEX. An sapiens ille, cùm sit assentatorum omnium perditissimus ? Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa à me petierit, quæ mihi scripserit, utque meo in disciplinas studio sit abusus, cùm mihi palparetur, ac laudaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset : nunc ob res gestas atque opes : nam has quoque in bonis esse censebat, ne sibi vitio verteretur quòd eas caperet præstigiosus ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructus ex ipsius sapientia fero quòd nunc iis, tanquam summis de bonis, excrucior quæ paulò antè enumerâsti. DIOG. At scin' tu quid facies ? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hîc veratrum non prodicitur, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas : si enim desines bonorum Aristotelicorum causâ decrucuari. At Clitum illum, & Callisthenem vide & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias à te acceptas ulciscantur. Quam alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito

MER
mus
de ist
MER
drach
Pluto
mum
que c
(refa
vi. C
oblin
nicul
bus d
MER
comp
prom
non p
demi
fraud
MER
uteve
Fieri
uti vi

*Dialogus 14.**Mercurius & Charon.*

MER. **S**upputemus, Portitor, si videtur, quanta mihi debeas jam, ne denuò litigemus de istis. CHA. Supputemus, Mercuri, nam de istis definire melius est, & minùs molestum. MER. Anchoram mandanti tibi attuli quinque drachmarum. CHA. Magno dicis. MRR. At, per Plutonem, quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas & obolos duos. MER. Et acum ad (refarciendum) velum : quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, præterea fupiculum, unde Hyperam fecisti : omnia hæc duabus drachmis. CHA. Bene verò : hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi quid aliud me latuerit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri non potest. Si verò pestis aliqua, aut bellum multos demiserit, licebit tum lucrifacere aliquid, malâ fraude supputantem in turba (mortuorum) portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt : pax enim est. MER. Satiùs

Satiùs est ita esse, etiamsi nobis prorogetur à te debiti istius solutio. Verùm enim verò prisci illi, Charon, nôsti quales advenerint, fortes omnes & sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveniunt.) Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuò infidiis. CHA. Omnino enim expetendæ sunt illæ. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbè abs te exigam ea quæ mihi debes.

Dialogus 15.

Pluto & Mercurius.

PLU. **S** Enémne nôsti, illum annis gravem dico divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem autem venantes quinquagies mille? MER. Rectè: Sicyonium illum dicis. Sed quid tum? PLU. Vivere illum quidem Mercuri, sine ultra eos nonaginta annos, quod vixit, aliis totidem accumulatis, si modò fieri possit atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolofcentem, & Damonem, & ceteros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videatur. PLU. Haudquaquam, imò iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpeffi optant

illum

illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium scelestissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in universum varia quædam (& versuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra biantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in summa, semper morituro similis multò validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisâ fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLU. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsa æpe media, somnias divitias relinquentes, jam mali malè mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PLU. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos, ex sene iterum adolescentens factus.

L U C I -

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus I.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**Ulchram illam Inachi puellam nō
 Mercuri? MER. Etiam, Io dici
 JUP. Illa non ampliùs puella e
 sed juvenca. MER. Monstrum hoc. Sed quom
 do mutata est? JUP. Zelotypiâ mora Juno, m
 tavit ipsam. Quin etiam novum aliud malum i
 felici excogitavit: bubulcum quendam multioc
 lum, Argum nomine, custodem addidit, qui juve
 cam infomnis pascit. MER. Quid igitur factu
 pus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (ill
 alicubi Argus pascit) illum quidem interficito:

jam verò Io per pelagus in Ægyptum abducens,
 lim facito : & dehinc Dea illis esto, Nilumque at-
 tollat, & ventos immittat, & navigantes servet.

Dialogus 2.

Iris & Neptuneus.

IR. Insulam illam errantem, Neptune, quæ à
 Sicilia revulsa, atque undis submersa, ma-
 innat : eam, dixit Jupiter, jam erige, & cer-
 endam exhibe, & fac, ut manifesta in medio Æ-
 æo firmiter maneat, tutò admodum stabilita : o-
 us enim illâ nonnihil habet. NE. Hoc fiet, Iri :
 ed tamen, quem usum illi præbebit manifesta ap-
 arens, neque ampliùs natans ? IR. Latonam in ea
 arere oportet : jam enim malè habet à doloribus.
 NE. Quid igitur ? annon ipsi cælum sufficit ? quòd
 hoc non (sufficiat) nonne verò tota terra reci-
 ere possit ejus partus ? IR. Non, Neptune. Nam
 no Tellurem magno jurejurando obstrinxit, ne
 od Latonæ parturienti perfugium præberet. Hæc
 itur insula juramento non tenetur : tum enim su-
 abscondita. NE. Intellego rem. Igitur subsiste,
 sula : atque iterum è profunda emerge, nec am-
 as sublabaris, sed immota maneat. Ac suscipe
 licissima fratris mei liberos duos, Deorum pul-
 errimos. Et vos, ô Tritones, Latonam in ipsam
 jicite, omniaque tranquilla sint. Serpentem au-
 H
 tena

tem illum, qui nunc ipsam deterrendo, velut æstre
exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi
fuerint, continuò aggredientur, ac matrem vindica-
bunt. Tu verò Jovi renuncia, omnia esse para-
ta. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 3.

Xanthus & Mare.

XAN. **S**UScipe me gravia passum, ô Mare : me
vulnera extingue. MAR. Quid hoc re-
est, ô Xanthe ? quis te deussit ? XAN. Vulcanus.
Sed prorsus exustus sum miser, & effervesco. MAR.
Cur autem tibi injecit ignem ? XAN. Propter filium
um Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occi-
cidentem supplex precatus sum, ille autem nihil
ab ira remitteret, sed cadaveribus obstruere
mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis
um obruerem, irrui, quò perterritus, à virorum
cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum propè ad-
erat) universo igne, opinor, quantum habebat
quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis
erat, allato processit mihi obviam : ac exussit quod
dem ulmos & myricas : affavit autem & infelices
piscis & anguillas : me verò cum effervere
fecisset, parum absuit quin totum aridum reddi-
rit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affec-
tus sum ? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe.

the, ut par est, cruore, à cadaveribus : calore autem, ut ais, ab igne. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quòd filius esset Nereïdis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri ? MAR. At verò Vulcanum nonne decebat Achillis filii Thetidis, misereri ?

Dialogus 4.

Vulcanus & Jupiter.

VUL. **Q**uid me oportet facere, Jupiter ? Venio enim, ut jussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit disseccare. JUP. Rectè sanè, ô Vulcane. Sed jam, impactâ illâ, divide mihi caput in duas partes. VUL. Tentas me, num insaniam ? Impera igitur verè, quod vis tibi fieri. JUP. Dividi mihi calvariam volo. Si verò non obedieris, me experieris non nunc primùm irascentem. Verùm toto animo feriendum est, nec cunctandum. VUL. Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus : acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modò, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat. VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam : quid enim facere non deceat, te jubente ? Quid istuc ? armata puella. Magnum, ô Jupiter, in capite malum habebas.

habebas. Quare meritò iracundus eras, cùm fo-
 membrana cerebri tantam virginem vivam nutries-
 eamque armatam. Nimirum nescius castra, non
 caput, habebas. Hæc verò saltat, & cum armi-
 tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat
 & furore concitatur. Quodque maximum est, for-
 mosa admodum, ætatis maturæ brevi adeò jam
 facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huius
 ornatum addit galea. Quare, ô Jupiter, hoc mihi
 refer obstetricandi præmium, ut illam mihi despon-
 deas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult e-
 nim virgo permanere. Ego certè, quantum in me
 est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curam
 mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Sed
 hoc tibi adeò facile est, facias licet. At illud scio
 te, quæ consequi nequeas, amare.

Dialogus 5.

Jupiter, Æsculapius & Hercules.

JUP. **D** Esinite, ô Æsculapi & tu Hercules, in-
 ter vos rixari perinde ut homines: in-
 decora enim hæc, & à convivio Deorum aliena.
 HER. At vis, ô Jupiter, medicamentarium istum
 ante me accumbere? Æsc. Ita per Jovem: ete-
 nim sum melior. HER. Qua in re, ô attonite
 an quia te Jupiter fulmine percussit, cùm faceres
 quæ nefas erant: nunc autem ex misericordia ite-

DIALOGI FABULOSI. 61

immortalitatis particeps factus es? *Æsc.* Tu
 verò, Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagrâsse,
 quandoquidem mihi ignem objicis? *HER.* Ne-
 quaquam æqualia & similia sunt, quæ in vita ges-
 timus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos
 autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras
 rebellans, & de contumeliosis hominibus pœnas
 sumens. Tu verò radicum es refector, & circula-
 tor, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibe-
 re remedia utilis: virile autem nihil quicquam præ-
 stitisti. *Æsc.* Rectè dicis, quoniam & tuas inusti-
 nes curavi, quando nuper ad nos semiustulatus
 descendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimi-
 rum à tunica, & deinde à flamma. Ego verò si-
 ciam nihil aliud, tamen neque servivi, neque pur-
 curatus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio ver-
 eratus lanam in Lydia carpsi: neque insaniens,
 liberos & uxorem occidi. *HER.* Nisi desinas mihi
 conviciari, protinus senties tibi non multum pro-
 uturam immortalitatem: siquidem è cœlo præ-
 cipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem
 te capite contritum curaverit. *JUP.* Desini-
 t, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate:
 ut vos è convivio utrosque ablegabo. Atqui, ô
 Hercules, æquum est, ut priore loco accumbat
 Esculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialo-

LUCIANI

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? AP. Quonia

ô Mercuri, sum infelix in amorib

ME. Dignum quidem hoc tristitiâ : sed quodna

est tuum infortunium? Tene adhuc affligit, qu

de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam : sed

masium doleo, Laconem illum Oebali filium. M

An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Max

mè. ME. Undè, Apollo? aut quis ab amo

ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum pu

rum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Nun

quid insanivisti, Apollo? AP. Non : sed quo

dam infortunium mihi præter animi sententia

accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire co

pio. AP. Disco ludere discebat, atque ego unâ cu

illo ludebam. Ceterum ventorum omnium pe

ditissimus Zephyrus jamdudum etiam ejus amo

flagrabat. Sed, cum negligeretur, atque contem

tum hunc non ferret, ego quidem, ut consuev

ramus, discum in altum jaculabar: ille autem

Taygeto spirans, ablatum hunc puero in cap

infixit, ita ut ex plaga sanguis multus manare

unde puer statim est mortuus. Sed ego Zephyru

quidem continuò sum ultus sagittis, & ad monte

usque fugientem insecutus. Puero autem & s

pulcrum

Mercuri Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit:
 effeci, ut ex ejus sanguine terra florem reddat
 purissimum, Mercuri, & pulcherrimum omnium,
 cui præterea literas habet mortuum lugentes.
 Num tibi præter rationem mœstus fuisse videor?
 ME. Ita sanè, Apollo: mortalem enim te tibi a-
 lium comparasse noras: quare, illo jam mor-
 tuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Mars & Mercurius.

MA. **A**Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter
 sit minatus, quàm superba, quàmque
 absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœ-
 lo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere
 conemini, luseritis operam: nunquam enim deor-
 sum traxeritis. Contrà ego si velim illam in altum
 attrahere, non vos solùm, sed terram, & mare si-
 mul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia,
 quæ audivisti. At ego, siquidem cum uno quoli-
 bet conferatur singulatim, ita præstantiorem eum
 esse, viribusque superiorem non negaverim: sed
 unum tam multis antecellere, ut eum pondere ne-
 queamus vincere, etiam si terram & mare nobis
 adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona ver-
 ba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne
 quid fortè mali ex hac petulantia capiamus. MA.
 An

An verò credis apud quemlibet hæc dicturum me
Imò apud te solum id audeo, quem linguæ con-
tinentis esse novi. Sed quod mihi maximè ridi-
culum videbatur, tum quum hæc minitantiem au-
direm, haud queam apud te reticere. Etenim me-
mini, cum non ita multò antè Neptunus, Juno
& Minerva, motâ adversus eum seditione, mol-
rentur comprehensum illum vincere, quantoper-
formidans in omnem speciem se verterit, idque
cum tres tantum essent. Ac, nisi Thetys miserata
Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset
cum ipso fulmine & tonitru victus fuisset. Hæc
reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam
ridere. ME. Tace, bona verba. Neque enim tu-
tum ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**ECTè facitis, Delphines, quòd semper ho-
minum amantes estis : & olim Inûs fi-
lium in Isthmum portastis, exceptum à Scironi-
scopulis, unde cum matre præcipitatus erat. Et
tu nunc, assumpto Methymnenfi citharædo isto, in
Tænarum cum ipso ornatu, & cithara enatâsti
neque illum à nautis miserè perdi passus es. DE.
Ne mireris, Neptune, quòd hominibus benefacia-
mus, cum ex hominibus pisces ipsi facti simus.

NE.

DIALOGI FABULOSI. 65

NE. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum,
 quod vos navali prælio superatos ita transforma-
 vit, cum debuisset solum in deditionem accipere,
 nemadmodum alios in potestatem redegit. Sed
 quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet,
 Delphin. DE. Periander, opinor, delectabatur
 solo, & artis gratiâ sæpe accersebat. Ille autem à
 granio ditatus, cum domum in Methymnam na-
 vigasset, divitias suas ostentare concupivit. Ac,
 consensu sceleratorum quorundam hominum pon-
 tione, posteaquam indicavit se multum auri & ar-
 genti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægæ-
 um perventum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt.
 Ille verò (auscultabam enim omnia juxta navigium
 stans) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit,
 et me saltem, assumpto ornatu, & decantato priùs
 mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite
 precipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum
 ille assumpsit ornatum, & quiddam planè blandum
 recinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus,
 precipitem se dedit. Ego verò, excepto atque
 proposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE.
 Num erga musicam studium laudo: dignam enim
 vitæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

*Dialogus 9.**Doris & Thetis.*

Do. **Q**uid fles, Theti? TH. Pulcherrimam
 Dori, puellam vidi in arcam à patre con-
 jectam, cumque ipsa recens genitum infantem. Pa-
 ter autem iussit nautas, ut postquam in altum à ter-
 ra provecti essent, acceptam arcam in mare projec-
 rent, quò periret & misera illa, & infans. Do.
 Quam ob causam, ô soror? siquidem omnia ex-
 actè comperta habes? TH. Pater illius Acrisius
 quia pulcherrima erat, in æreum quendam the-
 lamum inclusam perpetuæ virginitati destinâra-
 Deinde verum quidem dicere non possum: Je-
 vem autem aiunt conversum in aurum, ad ipsam
 per impluvium esse delapsum. Illam verò, exceptam
 in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse.
 Quod cum pater animadvertisset, utpote durus
 quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus
 est, & stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum re-
 cens peperisset, in hanc arcam conjecit. Do. Co-
 terùm quid agebat illa, quando ingrediebatur?
 TH. De se quidem tacebat, Dori, & ferebat da-
 nationem: pro infante autem deprecabatur,
 morti traderetur, lachrymans, & avo pulcher-
 rum illum ostentans. Ille autem propter malorum
 ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quidam
 memi-

memini, rursus lachrymis oppleor. DO. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. DO. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis hisce piscatoribus immittentes? qui scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. TH. Rectè dicis: ita faciamus. Non pereat ipsa, nec infans adeò formosus.

Dialogus IO.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellepontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hinc in cognomine pelago sepeliatur. Misereamur enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia passa fuerit à noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam aliàs honestum, hinc illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod dixi, in Troade in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulò post eadem & Ino patietur, & persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, quâ in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit.

Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cum adeo prava esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit? Phryxus autem fater ejus tuto vehitur? NE. Merito: adolescens enim est, & contra impetum obistere potest. Illa vero ejus infueta, conscens vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem descendens, percussa animo, & pavore pariter attonita, praeterea vertigine correpta praevolatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus haec tenuis se sustentaverat: atque ita in mare decidit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferentem cadenti decebat? NE. Decebat: Sed Parca longinquam Nephela potentior est.

Dialogus II.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, siquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si & te, qui in mari habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. PR. Ne mireris Menelaë: fio enim (& ignis.) ME. Vidi & ipsi. Sed videris mihi, dicam enim apud te, praestigiis quasdam

DIALOGI FABULOSI. 69

quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos
decipere, cùm tale nihil fias. PR. Ecquæ deceptio
in tam manifestis rebus fieri queat? Annon aper-
tis oculis vidisti, in quàm multa ipse me transfor-
maverim? Quòd ni credis, & falsa res tibi vide-
tur, scilicet species quædam inanis ob oculos ver-
sans: quum ignis factus fuero, admove mihi, ô
generosissime, manum. Senties enim, num videar
tantùm ignis, an verò & vim urendi habeam. ME.
Periculosum est experimentum hoc, Proteu. PR.
At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse
unquam, neque etiam, quid pisci huic accidere
soleat, scire. ME. At polypum quidem vidi: quæ
verò accidunt illi, libenter ex te cognoverim. PR.
Cuicunque saxo acetabula sua accedens applicuerit,
& cirramentis affixus adhæferit, illi seipsum simi-
lem efficit, mutatque colorem, imitando saxum,
quò lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque
ob hoc manifestè apparens, sed omnino saxum
referens. ME. Ferunt hæc: sed hoc tuum est in-
credibilius, Proteu. PR. Nescio, Menelaë, cui-
nam alteri credas, cùm tuis oculis non credas.
ME. Apprimè vidi: sed tamen monstrosa res est,
eundem ignem atque aquam fieri.

Dialo.

*Dialogus 12.**Apollo & Mercurius.*

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istum Castor sit, aut uter Pollux? enim non facilè ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic vero est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, ô Apollo, habet facie vestigia vulnerum, quæ pugilatu certans, aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus à Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasonè Colchos navigavit. Alter autem nihil tale præ se fert, sed purus est & illæsâ facie. AP. Operpretium fecisti, qui notas, quibus dignosci queamus me docueris. Nam cetera certè omnia æqualia sunt, ovi pars dimidia, stella desuper imminens & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quasæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortui, nunc verò Deus est alter ipsorum. ME. Fratrum amore hoc faciunt. Nam, cum oporteret alterum ex Lædæ filiis mortem obire, alterum immortalē esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem

neq

neque sic sese mutuò aspicient, quod, ut puto, maxime desiderabant. Quomodo enim, cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Veruntamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana verò obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum convivabuntur? ME. Haudquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, & pelagus obequient, &, sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præstent. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

Dialogus 13.

Mercurius & Maia.

ME. **E** Stne verò, mater, Deus quispiam in cœlo me miserior? MA. Ne quid, Mercuri, hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam, ego qui tot negotia solus sustineo, quibus delassor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane surgendum est mihi, & verrendum convivii cœnaculum. Tum ubi curiam, in qua Dii consultant, intravero, & singula composuero, Jovi apparere, & perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem: quumque reversus sum adhuc pulverulentus,

verulentus, apponenda ambrosia. Porro, priusquam novitius iste pocillator advenisset, ego nectā etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet : sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, maniumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negotia, quod verfor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo : nisi hæc quoque provincia accedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledaë filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur. Mihi verò hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles, filius, ambo miseris mulieribus prognati, securi epulantur : at ego, Atlantide Maiā progenitus, illis ministro. Quin etiam me recens Sidoneæ Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirâssem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bæotiam profectus, inquit, obiter Antiopam visito : adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate : decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. Ac nunc, quod jussus es, Argos contende, deinde in Bæotiam, ne, si tardior fueris, etiam plagas accipias : nam iracundi sunt, qui amant.

ISOCRA.

ISOCRATIS

A D

DEMONICUM

Paræneticus sermo.

CUM multis, Demonice, *in rebus*, multum interesse videas inter bonorum rationes, & improborum cogitationes : tum in familiaritatibus longè maximum discrimen apparet : nam alteri amicos, dum adsunt, tantum colunt : cum alteri etiam longè remotos ament : ac improborum quidem necessitudines paulo momento pereunt : bonorum autem amicitias nulla temporis longinquitas deleverit. Quum igitur iis qui gloriam expeterent, & liberalibus artibus studerent, bonos, & non improbos imitandos censerem : hanc orationem dono tibi misi, quæ & amicitiae nostræ pignus esset, & meæ cum Hipponico familiaritatis

K

liaritatis signum. Ut enim rei familiaris, sic & amicitiae paternae liberis capienda est hereditas. Ac nobis & fortunam suffragari, & ipsum tempus opitulari video. Nam & tu erudiri cupis, & ego in aliis erudiendis elaboro : tu adhuc sapientiae studeas, ego sapientiae studiosis viam commonstro. Et si autem ii, qui ad amicos exhortationes scribunt, rem certè præclaram suscipiunt : non in eo tamen versantur, quod est in sapientiae studio præstantissimum. Qui verò adolescentibus tradunt ea, non quæ in dicendi exercitatione & oratoria facultate eos acuant, sed quæ ad naturale decus honestatis conforment : eò plus quàm illi fructus adferunt auditoribus : quòd, ut alteri ad eruditionem verborum duntaxat hortantur, sic alteri etiam mores eorum corrigunt. Nos igitur, non arreptâ hortatione, sed conscriptâ præceptione, tibi consulturifumus, quæ res adolescentibus expetendæ, quæque facta fugienda sint : & quorum hominum consuetudine uti, & quo pacto vitam instituere debeant. Nam qui hoc vitæ quasi iter ingressi sunt, hi soli veræ virtutis compotes fieri potuerunt : quâ nulla possessio neque splendidior est neque constantior. Nam forma quidem, aut ætate consumitur, aut morbo deflorescit : divitiæ verò, vitiorum magis, quàm virtutis, ministræ sunt : cum quòd ignavia facultatem offerunt, tum quòd adolescentes ad voluptates invitant. Jam vires corporis, cum prudentia conjunctæ, sanè præsunt : sed sine hac, plus

his ipsis nocent, penes quos sunt : & ut corpora pugilum ornant, sic tenebras curationi mentis obducunt. Virtutis autem possessio, in quorum animis sincerè unà cum ætate accreverit, sola nec in senectute deserit, & opibus præstantior, & nobilitate utilior. Nam quæ alii efficere non possunt, ea facit ut obtineri possint : quæ multitudini horrenda videntur, magno animo subit : desidiâ in vicio ponit, laborem laudi sibi ducit. Quæ quidem facile tum ex Herculis certaminibus, tum è Thesei operibus, perspicui possunt : quorum factis, normâ virtutis directi mores, tantum gloriæ decus imprefferunt, ut nulla secula res eorum gestas oblivione delere possint. Atque adeò, si quod vitæ institutum patris tui fuerit, recordere, domesticum & illustre habebis exemplum eorum, quæ à me dicuntur. Nec enim sic exegit ætatem, ut vel virtutem negligeret, vel ignaviæ sese dederet : sed & corpus laboribus exercuit, & animum ad pericula paratum habuit. Neque pecuniam supra modum amavit : sed & bonis suis usus est ut mortalis, & sem familiarem curavit ut immortalis. Neque verò vitam abjectè instituit, sed & splendidus fuit, & magnificus, & benignus in amicos : ac sui studiosos plures fecit, quàm genere sibi propinquos. Ad amicitiam enim constituendam longè plus esse viri-um in natura, quàm in lege : in moribus, quàm in genere : in voluntate, quàm in necessitate, judicabat. Deficeret nos omne tempus, si omnes

76 ISOCRATIS ORATIO

illius actiones enumeraremus : sed illas accuratius
 aliàs explicabimus : nunc specimen Hipponici natu-
 ræ exhibuimus, quod tanquam exemplar in vi-
 degenda propositum tibi esse debet : ut mores il-
 lius pro legibus habeas, paternamque virtutem ad-
 mireris & æmuleris. Nam cùm pictores pulchra
 animantes exprimant, liberis turpe fuerit, parente
 virtute præstantes non imitari. Quare persuasum
 habeto, nulli pugili tantam esse præparationem
 adhibendam contra suos adversarios, quàm tibi
 curandum sit, ut in hoc certamine laudis, sis patri
 tuo par. Nequaquam autem fieri potest, ut quis
 quam hoc in animum inducat suum, ni multis &
 bonis præceptis fuerit refertus. Nam, ut moderati
 laboribus corpora, sic honesta doctrinâ mentes
 augeri solent. Ego itaque te breviter monere co-
 nabor, quibus studiis maximas ad virtutem pro-
 gressiones facturus, & ab aliis omnibus laudem &
 gloriam consequuturus esse videaris.

IN primis igitur Deos immortales religiosè co-
 lito : non sacrificia modò faciendo, sed jure
 jurando etiam conservando. Nam illud, amplius
 pecuniæ indicium est : hoc, morum integritatis
 argumentum. Venerare numen cùm aliàs semper
 tum maximè quum sacra publicè fiunt : sic enim
 apparebit, te simul & diis immolare, & legibus ob-
 temperare.

2. Talem erga parentes te præbe, quales in te
liberos esse tuos optares.
3. Eas corporis exercitationes amplectere, non
quæ ad robur, sed quæ valetudini profint. Quod
consequere, si laborare desinas, dum adhuc la-
borare queas.
4. Neque petulantem risum ama, neque audacem
orationem proba. Nam alterum, stultitiæ est: al-
terum, infantiæ.
5. Quæ factu sunt turpia, ne dictu quidem de-
pota esse puta.
6. Assuefac te, ut sis vultu non torvo, sed severo.
Nam illud insolentiæ, hoc prudentiæ tribuetur.
7. Existima te maximè decere modestiam, vere-
cundiam, justitiam, temperantiam. His enim virtu-
tibus omnis adolescentiæ disciplina continetur.
8. Si quid unquam turpe admiseris, ne sperato
fore clàm. Nam ut alios id celes, at ipse tibi eris
conscijs.
9. Deum time.
10. Parentes honora.
11. Amicos verere.
12. Legibus obtempera.
13. Eas sequere voluptates, quæ gloriam pari-
ant. Nam oblectatio conjuncta cum honestate,
res est optima: sine hac, pessima.
14. Cave criminationes, etiam falsas. Vulgus
enim, cum veritatem ignoret, ex opinione fama-
que judicat.
15. Omnia

78 ISOCRATIS ORATIO

15. Omnia te ita facere puta, quasi nemini
 sis celaturus. Etsi enim quippiam occultâris
 præsentia, post tamen innotescet.

16. Existimationem maximè colliges, si ea
 non facere appareat, quæ ab aliis facta reprehenderes.

17. Si cupidè didiceris, multa disces.

18. Quæ scis, exercitationis diligentiam tuere
 quæ non didicisti, artium cognitione adjungito.
 Equè enim turpe est, auditam utilem orationem
 non discere, ac boni quippiam datum ab amico
 non accipere.

19. Quicquid otii dabitur, id in audiendæ doc-
 trinæ studio consumito. Sic enim fiet, ut quæ
 magnis alii laboribus invenère, tu facilè perdis-
 cas.

20. Audivisse multa, præstare puta, quàm pe-
 cuniæ multum coëgisse. Nam hæc facilè amitti-
 tur: illa perpetuò durant. Solius enim sapientiæ
 possessio est immortalis.

21. Ne te pigeat longam ire viam ad eos, qui
 se aliquid utile docturos profitentur. Cùm enim
 mercatores, rei familiaris augendæ gratiâ, tanta
 maria transmittant: turpè fuerit adolescentes, ex-
 colendi ingenii causâ, nec terrestre iter velle sus-
 cipere.

22. Moribus tuis adsit affabilitas, verbis urbani-
 tas. Est autem affabilitatis, obvius salutare: ur-
 banitatis, comiter eos appellare.

23. Comis

23. Comis in omnes eris, sed optimorum familiaritate utêris. Sic aliorum inimicitias vitabis, aliorum tibi amicitiam conciliabis.
24. Ne sæpius eosdem neque verbosius iisdem rebus alloquare. Est enim rerum omnium saturitas.
25. Exerce te voluntariis laboribus, ut etiam necessarios perferre possis.
26. Dabis operam, ut rebus omnibus imperes, quibus animum servire turpe est : cujusmodi sunt, pudor, ira, voluptas, dolor. Hæc autem ita conquære, si ea in lucro deputes, quæ gloriam, non æ opes augeant. In ira, si talem te præbeas delinquentibus, quales in te delinquentem alios esse velles. In oblectationibus, si turpe ducas, servis imperare, voluptatibus servire. In rebus molestis, si calamitates aliorum inspicias, & te hominem esse recorderis.
27. Diligentiùs tuere deposita verborum quàm numerorum. Nam boni viri est ita se gerere, ut verborum integritas fide dignior, quàm jusjurandum esse videatur.
28. Quemadmodum improbis diffidendum, sic bonis habendam esse fidem ducito.
29. Nemini arcana tua credito, nisi res illas taceri æquè expediat etiam illis qui audiunt, ac tibi licenti.
30. Jusjurandum, si postulabitur, duabus de causis dabis : vel, ut temetipsum turpi crimine liberes :
vel,

80 ISOCRATIS ORATIO

vel, ut amicos è periculis eripias. Pecuniæ v
causâ per nullum deum jurabis, etiamsi liqu
id facere possis : ne aliis perjurus, aliis avarus e
videaris.

31. Amicitiam cum nemine jungito, priusquam
exploraveris, quomodo prioribus amicis fuerit
sus. Sperabis enim, eum in te quoque fore t
lem, qualem erga illos se præbuerit.

32. Sensim amicitiam contrahito, contracta
perpetuò conservare studeto. Nam subinde m
tare familiaritates, æquè turpe est, ac amicum h
bere neminem.

33. Neque cum damno mores amicorum per
clitare, neque sodalium animos velis ignorare.
Quod ita facies, si egere te simulâris, non egen
Communicato cum eis res non arcanas, tanquam
arcanas. Nam & deceptus, nihil detrimenti co
pies : & voti compos factus, mores eorum per
spectiores habebis.

34. Amicos cùm in vitæ calamitate, tum in p
riculorum societate cognosces. Nam ut aurum
igni exploratur, sic amicorum fides rebus adversis
declaratur.

Sic autem rectissimè tractabis amicos, si non ex
pectes dum te rogent : sed ultrò, cùm tempus po
stulat, eis opem feras. Non minùs turpe duc
superari beneficiis amicorum, quàm vinci malef
ciis inimicorum.

35. Eos amicos proba, quibus non tantùm m

tuam tua doleant, sed qui etiam bonis tuis non invidiant. Multi enim, ut rebus amicorum adversis dolent, ita secundis invident.

36. Absentium amicorum mentionem fac apud praesentes, ut nec ipsos absentes neglecturus esse videaris.

37. In vestitu fac ornatum probes, luxum reprobas. Habet autem ornatus magnificentiam, luxus redundantiam.

38. Ama bonorum non ingentem cumulum, sed moderatum fructum.

39. Eos, qui amplificandæ rei student, quum partis uti nesciant, contemnito. Istis enim idem serè accidit, quod ei, qui bonum parârit equum, non satis equitandi peritus.

40. Da operam, ut divitiæ & usui & fructui tibi sint. Sunt autem iis qui frui sciunt, usui : iis vero qui uti sciunt, fructui.

41. Rem familiarem duabus de causis magnificac : tum ut magnam multam sufferre, tum ut bono amico ferre opem in calamitate possis. Quod autem ad cæteras vitæ rationes attinet, non supra modum eam, sed mediocriter amato.

42. Iis quæ adsunt contentus esto : quære tamen res meliores.

43. Nemini calamitatem exprobres. Nam fortuna communis est : futuraque provideri non possunt.

44. Bonis benefacito. Præclarus enim thesaurus est,

82 ISOCRATIS ORATIO

est, beneficium apud bonum virum collocatum

45. Si de malis bene mereberis, idem tibi usque
veniet, quod iis qui alienos canes pascunt. Nam
& hi æquè allatrant eos qui dant, quàm quoslibet
& improbi non minùs eos qui bene de ipsis meren-
tur, quàm eos qui eis nocent, lædunt.

46. Assentatores non minùs oderis, quàm ini-
postores. Nam utrique lædunt eos qui fidem il-
lis habent.

47. Si eos amicos complecteris, qui tibi nequi-
simis in rebus gratificantur, per omnem ætatem
nullos habebis, qui tuum odium propter res opti-
mas suscipiant.

48. Comis erga eos esto, qui te conveniunt, non
superbus. Nam fastidium & arrogantiam vel ser-
vi dominorum ægrè ferunt: comitas verò grati-
& jucunda est omnibus. Sunt autem comitati-
officia, non contentiosum esse, non morosum, non
omnibus in rebus adversatorem: familiarium ira-
cundiæ non asperè resistere, quamvis injustè iras-
cantur: sed eis cedere, dum commoti sunt: ac u-
bi deferbuerit ira, eos objurgare: non in ridiculi-
serias res agere, neque seriis in rebus nugis gau-
dere: intempestiva enim ubique molesta sunt: non
ingratis inire gratiam, quo vitio multi laborant
qui etsi amicis obsequuntur, gravatim tamen id fa-
ciunt: non facilè incusare, nam odiosum est: non
ad reprehendendum esse proclivem, nam irato
facit.

49. Conviviorum vitare sodalitates consultissimum certè fuerit. Sed si quando tempus postulârit, surgito ante ebrietatem. Cùm enim vino mens corrupta fuerit, idem ei quod curribus evenit, è quibus aurigæ sunt excussi. Nam ut hi temerè seruntur carentes gubernatoribus, sic animus in multa delicta impellitur, mente subversâ.

50. Immortalitatem spectâ, magnitudine animi : mortalitatem, moderato rerum usu.

51. Quantum eruditio inscitæ præstet, ex eo perspicies, quòd omnes è cæteris improbè factis fructum aliquem capiunt : hæc verò sola detrimentum etiam injungit. Nam sæpe isti, quem offendere verbis, ei re ipsâ pœnas dederunt.

52. Cum quibus amicitiam tibi constitutam esse vis, de illis honorificè loquitor, iis audientibus, qui renunciaturi sint. Principium enim amicitiae est laudatio, vituperatio, inimicitiarum.

53. Cùm deliberas, è præteritis exempla peterum futurarum. Nam quæ obscura sunt, è manifestis facillimè dijudicantur.

54. In deliberando tardus esto, in exequendis deliberatis celer.

55. Existima nihil tribui melius, à diis quidem, prosperâ fortunâ : à nobis ipsis autem, sapienti consilio.

56. Quas res apertè dicere vereberis, & tamen cum amicis aliquibus communicare cupies, tantumquam de re aliena orationem instituito. Sic & e-

84 ISOCRATIS ORATIO

orum sententiam intelliges, nec te ipse aperies

57. Sed cum alterius consilium in tuis negotiis expetes, considerabis in primis, quomodo res sua administrarit. Nam qui suum negotium male gesserit, nunquam bene procurabit alienum.

58. Sic autem ad capiendi consilii prudentiam maximè incitaberis, si, quæ damna temeritatem sequuntur, cogitaris. Nam & valetudinem diligentissimè curamus, cum ægrotationum molestias recordamur.

59. Regum mores imitare, & ad eorum studia te confer; ut eos probare & æmulari videaris. Unde fiet, ut & populus de te meliùs existimet, & illorum benevolentiam erga te confirmes.

60. Cum ipsis Regum legibus obtempera, tuam voluntatem eorum firmissimam esse legem ducito. Quemadmodum enim in populari degenti republica multitudo colenda est, sic & eum qui in imperii regio confedit, regem admirari oportet.

61. Magistratum adeptus, nullius improbi ministerio in obeundis negotiis utitor. Nam quicquid ille deliquerit, id tibi imputabitur.

62. A publicis functionibus discede, non locupletior, sed laudatior. Gloria enim & laus rectè factorum magnis opibus est præferenda.

63. Nullius improbi negotii vel adjutor vel partonius esse velis. Nam & te ipsum eadem facere putabunt, quæ ab aliis facta defenderis.

64. Sic te parato ut aliis plus possis: & æqu

tamen

tamen jure cum cæteris vivito, ut te justitiam colere appareat, non ex imbecillitate, sed propter æquitatem.

65. Paupertatem cum justitia conjunctam opibus malè partis anteponito. Nam justitia pecuniis eo præstantior est, quòd hæ viventibus tantum profunt, illa etiam defunctis gloriam parit: hæ vel malis hominibus contingunt, illam improbi nullo consequi modo possunt.

66. Neminem eorum, qui lucris injustis ditantur, æmulare: sed eos pluris facito, qui ob justitiæ studium detrimentis afficiuntur. Nam justì, si nullà re alià injustis præstant, spe certè bonà sunt superiores.

67. Cùm omnium rerum quæ ad vitam degendam attinent, curam suscipito, tum ingenio excolendo vel maximè intentus esto. Maxima enim res in re minima, est bona mens in corpore humano.

68. Da operam, ut & corpore sis laborioso, & animo studioso: ut altero perficere queas decreta, altero prospicere scias profutura.

69. Quicquid dicturus es, priùs cùm animo tuo reputa. Multi enim sunt, quorum lingua cogitationi antevertat.

70. Nihil rerum humanarum esse firmum existima. Sic fiet, ut nec in rebus secundis lætitià exultes, nec in adversis consterneris.

71. Duo loquendi tempora constitue: alterum de

86 ISOCRATIS ORATIO

de rebus tibi planè cognitis : alterum de iis quæ necessariò sunt dicenda. In his enim solis silentium antecellit oratio : in aliis verò tacere fatius est quàm loqui.

72. Et gaudere debes rebus fecundis, & moderate ferre dolorem calamitatum : sed utraque dissimulato. Cùm enim domi opes occultemus, absurdum fuerit aperto animo obambulare.

73. Magis cave reprehensionem quàm periculum. Nam ut vitæ finis improbis, sic bonis viri ignominiosa vita formidolosa esse debet.

Operam in primis dato, ut in tuto vivere queas : sed si quando tempus inciderit, ut pericula sint adevunda, incolumis è bello evadere stude, cum laude & gloria, non cum infamia & dedecore. Nam factum omnes quasi capitis condemnavit : mortem autem honestè appetitam natura peculiare præstantium virorum munus esse voluit.

Neque verò mirari debes multa ex iis quæ diximus, isti ætati tuæ non convenire. Nam id me quoque non præterit : sed propositum mihi fuit, unâ eademque operâ, & de præsentis vitæ ratione consilium promere, & quid in posterum tibi faciendum esset, denunciare. Nam usum quidem horum facillè intelliges : fidelem autem & benevolum monitorem haud temerè invenies. Ne igitur cætera ex aliis tibi quærenda essent, sed ut hinc omnia, velut è penu, depromeres ; nihil, in quo tibi consulere possem, prætereundum esse duxi. Magnas

autem

autem Deo gratias agam, si me spes de te concepta non fefellerit. Nam ut plerosque alios cibis jucundissimis potius, quàm saluberrimis, delectari, sic etiam ad eos sese amicos adjungere cernimus, qui unà delinquunt, non ad eos, qui vitia reprehendunt. Te verò contrarium statuuisse existimo, argumento industriæ tuæ in aliis disciplinis adductus. Nam qui ipse sibi optima quæque imperavit, eum, consentaneum est, etiam alios ad virtutem exhortantes amplecti. Maximè autem ad studium honestarum rerum incitaberis, si animadvertes, eas verissimarum voluptatum esse procreatrices. Nam in socordia quidem, luxuriæque amore, molestiæ statim voluptatibus adhærescunt. Virtutis autem studium, & sobrium vitæ institutum, semper oblectationes sinceras, atque etiam constantiores, gignit. Nam illic principio gavisi, post dolemus: hîc, post molestias voluptates capimus. In omnibus autem rebus, non tam principii solemus meminisse, quàm sensu finis affici. Nam pleraque in vita non propter res ipsas agimus, sed propter ea quæ consequuntur elaboramus. Illud item cogites velim: plebeis quidem hominibus quidvis licere: (nam tale statim initio vitæ suæ fundamentum jecerunt) præstantibus verò negligere virtutem concessum non esse: aut fieri certè non posse, quin à multis reprehendantur. Omnes enim non tam oderunt flagitiosos, quàm eos qui virtutis professi studium, re nullâ vulgo antecellunt: nec

id

88 ISOCRATIS ORATIO

id injuriâ. Nam cùm eos improbemus qui verbis tantùm fallunt, quanto magis eos nequam homines dicemus, qui nullum in tota vita suæ dignitatis gradum retinuerunt? Ac ejus generis homines non in semetipsos tantùm esse injurii, sed & fortunæ proditores, rectè existimantur: quæ cùm ei opes & gloriam & amicos in manus dederit, ipsi partâ felicitate indignos sese præbeant. Quòd si fas est mortali voluntatem Deorum conjecturis indagare, eos etiam, in conjunctissimis potissimum demonstrâsse arbitror, quomodo & adversus homines improbos, & erga bonos viros essent animati.

Nam cùm Jupiter (ut arcanæ literæ tradunt, & omnes credunt) Herculem Tantalumque genuisset, alterum ob virtutem immortalitate donavit, alterum propter improbitatem maximis suppliciis affecit. Decet igitur in hæc exempla intuentes, virtutem & honestatem expetere; nec ea servare duntaxat quæ nos diximus, sed & poëtarum optima quæque discere: & ea legere, quæ alii viri sapientes utiliter præceperunt. Nam ut apes omnibus quidem insidere flosculis, de singulis autem utilia carpere videmus: sic eruditionis etiam comparandæ studiosos, nullius rei esse rudes, sed undique utilia colligere decet. Vix enim hâc ipsâ diligentia naturæ nostræ pravitatem superabimus.

I S O.

ISOCRATIS

RHETORIS ORAT. II.

Ad NICOCLE M,

De Regno.

QUI vobis regibus, Nicocles, advehere vestes solent, aut æs, aut aurum factum, aut aliquid aliud ejus generis, quo & ipsi egent, vos abundatis: hos, ut mihi quidem videtur, plus apparet, non largitionem facere, sed mercatum: suasque res multo callidiùs vendere, quàm eos qui ex professo cauponantur. Ego verò existinavi hoc pulcherrimum fore munus ac utilissimum, idemque & mihi danti, & tibi accipienti aptissimum, describere possem, quibus officiis præstandis, & quibus rebus fugiendis, optimè & civitatem & regnum administraturus esses. Nam privatos quidem homines permulta sunt quæ erudiant: atque

M

im

in primis vita expers deliciarum, & quotidiana
parando victu quasi dimicandi necessitas. Deinde
leges, quibus in suis quique civitatibus reguntur
præterea libertas illa, quâ palàm & amicis obju-
gare invicem, & inimicis exagitare delicta licet
denique poëtæ quidam veteres præcepta de v-
vendi ratione reliquerunt. Quibus rebus omnib-
consentaneum est, eos fieri meliores. Principib-
autem nihil ejusmodi contingit, sed quos omniu-
maximè institui conveniebat, hi mox suscepto pri-
cipatu, sine ullis monitoribus ætatem exigunt.
Perpaucis enim ad eos patet aditus: qui verò si-
miliariter cum eis vivunt, hi ad gratiam & dicu-
& faciunt omnia. Itaque amplissimâ pecuniâ
potentiâ maximâ potiti, facultatibus his non re-
utendo, effecerunt, ut multi dubitent, sitne private-
rum quidem hominum, sed moderatè se gerentiu-
potius expetenda vita, quàm tyrannorum. Nam
cùm honores eorum, & divitias, & imperia intue-
tur, omnes eos diis similes esse censent, qui so-
rerum potiuntur. Cùm verò timores & pericu-
considerant, memoriâque repetentes, vident, alio-
à quibus minimè oportebat, interfectos, alios, e-
ga suos conjunctissimos delinquere coactos, al-
utrumque accidisse: rursus quovis modo viver-
melius esse putant, quàm in hujusmodi calamita-
bus vel universæ Asiæ dominari. Est autem h-
jus diversitatis & confusionis causa hæc: quòd re-
num, tanquam sacerdotium, cujuslibet hominis e-

putant

stant : quod summum est rerum humanarum, ma-
 remque providentiam postulat. Ac singulatim
 quidem, quo pacto rectissime res administrari, ut-
 que & bona conservari, & mala caveri possint, eo-
 rum munus est consulere, qui tibi semper adsunt.
 Generatim autem, quæ studia, tanquam meta, tibi
 proposita esse debeant, & quibus in rebus versan-
 dum sit, ego recensere conabor. Utrum verò
 bonum hoc argumenti dignitati, cum absolutum
 fuerit, sit responsurum, ab initio facile perspicì
 non potest. Multa enim & numeris devincta
 poemata, & solutâ oratione conscripti libri, dum
 adhuc in mentibus auctorum inclusa tenerentur,
 magnas sui expectationes concitârunt : sed per-
 acta tandem, & aliis ostensa, longè tenuiorem,
 quàm pro concepta spe, gloriam consecuta sunt.
 Sed tamen conatus ipse præclarus est, ab aliis
 prætermissa conquirendi, & regnis veluti leges præ-
 scribendi. Nam qui privatos homines instituunt, hi
 solis illis profunt. Si quis verò populi dominos
 ad virtutem excitârit, is utrisque commodaverit,
 tum iis qui imperant, tum iis qui parent imperio ;
 quòd & illis principatus tutiores, & his respubli-
 cas leniores effecerit.

Primum igitur considerandum est, quodnam sit
 regum officium. Nam si caput, atque id in quo
 totius rei vis est, probè constituerimus, in ea in-
 stituentes, meliùs de cæteris quoque partibus dicturi
 sumus.

90 ISOCRATIS ORATIO

in primis vita expers deliciarum, & quotidiana d
parando victu quasi dimicandi necessitas. Deinde
leges, quibus in suis quique civitatibus reguntur
præterea libertas illa, quâ palàm & amicis obju
gare invicem, & inimicis exagitare delicta licet
denique poëtæ quidam veteres præcepta de v
vendi ratione reliquerunt. Quibus rebus omnibu
consentaneum est, eos fieri meliores. Principib
autem nihil ejusmodi contingit, sed quos omnium
maximè institui conveniebat, hi mox suscepto prin
cipatu, sine ullis monitoribus ætatem exigunt
Perpaucis enim ad eos patet aditus: qui verò f
miliariter cum eis vivunt, hi ad gratiam & dicu
& faciunt omnia. Itaque amplissimâ pecuniâ
potentiâ maximâ potiti, facultatibus his non rec
utendo, effecerunt, ut multi dubitent, sitne private
rum quidem hominum, sed moderatè se gerentium
potiùs expetenda vita, quàm tyrannorum. Nam
cùm honores eorum, & divitias, & imperia intue
tur, omnes eos diis similes esse censent, qui so
rerum potiuntur. Cùm verò timores & pericu
considerant, memoriâque repetentes, vident, alio
à quibus minimè oportebat, interfectos, alios, e
ga suos conjunctissimos delinquere coactos, al
utrumque accidisse: rursus quovis modo vivere
melius esse putant, quàm in hujusmodi calamita
bus vel universæ Asiæ dominari. Est autem h
jus diversitatis & confusionis causa hæc: quòd re
num, tanquam sacerdotium, cujuslibet hominis e
putan

stant : quod summum est rerum humanarum, ma-
 ioremque providentiam postulat. Ac singulatim
 quidem, quo pacto rectissimè res administrari, ut-
 que & bona conservari, & mala caveri possint, eo-
 rum munus est consulere, qui tibi semper adsunt.
 Generatim autem, quæ studia, tanquam meta, tibi
 proposita esse debeant, & quibus in rebus versan-
 dum sit, ego recensere conabor. Utrùm verò
 hoc argumenti dignitati, cum absolutum
 fuerit, sit responsurum, ab initio facilè perspicì
 non potest. Multa enim & numeris devincta
 poemata, & solutâ oratione conscripti libri, dum
 adhuc in mentibus auctorum inclusa tenerentur,
 magnas sui expectationes concitârunt : sed per-
 lecta tandem, & aliis ostensa, longè tenuiorem,
 quàm pro concepta spe, gloriam consecuta sunt.
 Sed tamen conatus ipse præclarus est, ab aliis
 prætermissa conquirendi, & regnis veluti leges præ-
 scribendi. Nam qui privatos homines instituunt, hi
 solis illis profunt. Si quis verò populi dominos
 ad virtutem excitârit, is utrisque commodaverit,
 tum iis qui imperant, tam iis qui parent imperio ;
 quòd & illis principatus tutiores, & his republi-
 cas leniores effecerit.

Primum igitur considerandum est, quodnam sit
 regum officium. Nam si caput, atque id in quo
 totius rei vis est, probè constituerimus, in ea in-
 stituta, meliùs de cæteris quoque partibus dicturi
 sumus.

sumus. Arbitror equidem constare inter omnes convenire eis, ut civitatem & calamitatibus liberent, & res ejus secundas tueantur, & ipsam è partibus magnam efficiant. Nam cætera quæ quotidie incidunt, horum causâ facienda sunt, & ad hæc referenda. Illud autem perspicuum est, oportere eos, in quibus hæc facultas esse debeat, & qui hi de rebus deliberaturi sint, non socordix sese dare sed providere, ut sint aliis longè prudentiores. Constat enim, quemadmodum ipsi animos suos excoluerint, ita etiam eorum regna se esse habitura. Quare nulli pugili tam convenit corpus exercere, quàm regibus ingenium suum. Nam celebritates ludorum universæ nullam partem constituunt eorum præmiorum, pro quibus vos quotidie decertatis. Hæc igitur considerantem, operari dare te decet, ut, quantum alios dignitate superas, tantum etiam virtute illis antecellas. Neque verò putabis curam & studium in aliis prodesse rebus, augendam autem virtutem & prudentiam nihil habere virium: neque tantæ infelicitatis hominem condemnabis, ut, cum artes quasdam ad cicuranda bestias, & animos illarum excolendos invenerimus, ipsi nobis ad virtutem nihil afferre adjumenti queamus. Illud potiùs tibi persuadeas, institutione & curâ cum primis posse animum nostrum adjuvare. Itaque tum domesticorum prudentissimis familiariter utere, tum exterorum quoscunque poteris accessito: tum celebrium & poëtarum & rhetorum

omniū

omnium periculum tibi esse faciendum, persuasum habeto : ac illorum quidem auditor esto, horum autem discipulus : itaque te para, ut & minorum sis iudex, & majorum æmulator. Nam his exercitationibus celerrimè talis fies, qualem esse oportere nos proposuimus eum, qui rectè sit regnopræfaturus, & urbem, ita ut decet, gubernaturus. Sic verò ipse te maximè cohortabere, si absurdum esse duxeris, deteriores præstantioribus dominari, & stolidiores prudentioribus imperare. Nam quo vehementius aliorum inscitiam despexeris, eo diligentius ingenium tuum exercebis.

2. Hinc igitur eos auspicari decet, qui fungi officio volent : præterea & hominum & civitatis esse amantem oportet. Nec enim fieri potest, ut vel equis, vel canibus, vel hominibus, vel ulli denique rei quisquam rectè præsit, nisi delectetur illis quorum ei mandata est curatio. Populus curæ tibi sit, & omnia in eo posita esse putato, ut is imperio tuo delectetur. Notum enim est, & oligarchias, & cætera imperia eo diuturniora esse, quo diligentius populum coluerint.

3. Sic autem bene imperabis, si neque vulgi petulantiae locum dederis, neque alios populo insultare passus fueris : sed provideris, ut & honores optimo cuique mandentur, & cæteri nullis injuriis afficiantur. Hæc enim elementa prima & maxima sunt reipublicæ bene constitutæ.

4. Edicta & instituta vitiosa loco move, & muta:
ope-

94 ISOCRATIS ORATIO

operamque in primis dato, ut optimorum sis inventor : sed si id fieri nequit, imitare quæ apud alios rectè se habent. Leges quære in universum æquas & utiles, & inter se consentientes : atque etiam tales, quæ & controversias civium quàm paucissimas, & compositiones quàm fieri potest celerimas, efficiant. Hæc enim inesse oportet omnia legibus bene constitutis.

5. Effice negotiationes eis lucrosas, lites detrimentosas : ut has fugiant, illas appetant.

6. De controversiis eorum sententias neque ad gratiam ferto, neque inter se contrarias : sed de iisdem quidem rebus, semper eadem decernito. Etenim & decet, & expedit, regum de jure decreta esse immutabilia, ut probatas leges.

7. Urbem eodem modo, quo paternam domum administra, apparatu splendido & regali, ratione vestigalium accuratâ : ut simul & illustri laude celebreris, & sumptus tolerare possis.

8. Ostenta magnificentiam nullâ re magni sumptûs, statimque periturâ : sed tum iis rebus quas diximus, tum instrumenti atque supellectilis ornatu, tum beneficentiâ in amicos. Nam quæ hoc modo insumpseris, ea & tibi ipsi firma stabiliaque permanent, & posteris tuis plures commoditates afferent, quàm pecuniæ profusiones.

9. Religionem eam serva, quam à majoribus accepisti : sed id pulcherrimum sacrificium, & cultum esse maximum, existima, si ipse te quàm optimum
&

& iustissimum præbeas. Major enim spes est, deos immortales talium vota audituros, quàm eorum qui multas victimas prosternunt.

10. Primos honores conjunctissimis, verissimos benevolentissimis defer.

11. Corporis custodiam tutissimam esse puta, tum in virtute amicorum, tum in benevolentia civium, tum in tua prudentia esse collocatam. Hæc enim sunt per quæ imperium facillimè & paretur & conservetur.

12. Rem privatorum familiarem curato: & prodigos de tuo facere sumptum, & ad rem attentos tuas opes augere existimato. Bona enim omnia in urbe habitantium, ad familiam pertinent regum bene imperantium.

13. Per omnem ætatem tantam veritatis præ te ferto reverentiam, ut plus habeatur fidei tuæ affirmationi, quàm aliorum dejectioni.

14. Cum omnibus hospitibus urbem exhibe tuam, & in contractibus æquam: tum inter advenas eos maximi facito, non qui dona tibi advehunt, sed qui à te expetunt. Nam si his honorem habueris, apud cæteros majore gloriâ eris.

15. Exime civibus formidinem: neque terribilis iis esse velis, qui nihil delinquant. Nam quod tu eos in te esse animo consuefeceris, eodem & ipse in illos eris. Nihil per iracundiam agito: sed iram, cum tempus postulabit, simulato. Acrimoniam tuam proba, indagatione rerum quæ geruntur

96 ISOCRATIS ORATIO

tur omnium : clementiam, mitigatione suppliciorum. Auctoritatem imperii tuere, non asperitate nec sævitiâ poenarum, sed excellenti sapientiâ : ut te suæ salutis omnes melius quàm semetipfos consulere arbitrentur.

16. Bellicosus esto scientiâ rei militaris, & apparatu : pacificus, nihil præter jus & æquum vendicando. Erga civitates imbecilliores talem te præbe, quales in te potentiores esse velles. Noli de rebus quibuscvis contendere : sed de iis duntaxat, quarum victoria tibi profutura est. Contemnendos existima, non eos qui utiliter succumbunt, sed qui cum damno suo vincunt.

17. Magnanimos puta, non eos qui majora suscipiunt, quàm sustinere possint, sed qui & medioeria desiderant, & quæ aggrediuntur perficere possunt. Æmulare non eos qui latissimè imperium propagârunt, sed qui id quod habent rectissimè administrârunt. Teque ab omni parte beatum fore puta, non si omnibus hominibus cum terroribus & periculis imperites, sed si talem te præbens, qualem decet, & ea gerens, quæ in præsentia, melioria desideres, & horum nullo careas.

18. In amicitiam recipe non quoslibet, sed tuâ naturâ dignos ; neque cum quibus jucundissimè tempus conteras, sed quorum operâ urbem optimè gubernes. Diligenter inquire in tuos familiares : teque scito talem ab iis omnibus, qui consuetudine tuâ non utuntur, judicatum iri, quales illi fuerint cum quibus vixeris.

19. Sic

19. Sic alios iis præfice rebus, quas ipse non geris, ut tibi adscribendum scias quicquid illi fecerint.

20. Fideles existima, non eos qui omnia & dicta tua & facta laudârint; sed qui etiam errata & defecta reprehenderint. Potestatem da prudentibus liberè dicendi sententiam; ut si quibus de rebus dubitâris, præsto sint qui illas unâ tecum expendant. Discerne eos qui arte assentantur, ab illis qui ex benevolentia te colunt: ne improbi meliore conditione sint, quàm boni viri.

21. Audi quid alii de aliis dicant: operamque dato, ut quales & quinam sint, non minùs ii qui dicunt, quàm ii de quibus dicunt, cognoscas. Iisdem suppliciis affice calumniatores, quibus delinquentes.

22. Impera tibi ipsi non minùs, quàm & cæteris; idque maximè regium putato, si nullis libidinibus servias; sed cupiditates magis in potestate habeas, quàm cives tuos.

23. Nullam familiaritatem temere, ac sine ratione, contrahe; sed iis gaudere congressibus affuesce, qui te & sapientiâ augeant, & virtutis apud alios opinione.

24. De iis rebus tibi placere noli, quæ à malis etiam perfici possunt; sed virtutem laudî tibi ducto, cujus nulla pars improbis contingere potest. Verissimos honores eos esse puta, non qui palàm ex metu tibi habentur: sed si ipsi apud sese pruden-

N

tiam

98 ISOCRATIS ORATIO

tiam tuam, plus quàm fortunam admirentur.

25. Si fortè ita ceciderit, ut re aliquà levior gaudeas, dissimula : rerum maximarum studium ostenta. Noli putare, aliis vivendum esse moderatè regibus perturbatè : sed tua temperantia fac aliis exemplo sit : nec ignores, totius civitatis more ad exemplum magistratuum conformari.

26. Hoc tibi argumento sit, te regno bene præesse, si populum & locupletiozem, & modestiorem sub imperio tuo videas esse factum.

27. Præstare puta, liberis tuis honestam famam quàm magnas opes relinquere. Nam hæ mortales sunt, illa immortalis. Famam pecuniæ quæri possunt : emi pecuniis fama non potest. Opes etiam improbis contingunt : gloriam verò parare non possunt, nisi virtute præstantes.

28. In vestitu & corporis ornatu splendidus, in aliis actionibus laborum tolerans esto, ut reges dicant : ut & qui vident, ob aspectum te regno dignum judicent, & familiares tui, ob animi tui robur, iisdem assentiantur.

29. Considera semper & dicta & facta tua, ut in delicta quàm paucissima incidas.

30. Optimum certè quidem est, servare modum, sed quoniam is non facilè cognoscitur, malis citius resistere, quàm ultra progredi. Mediocritatis nimis vis magis in eo quod parum, quàm in eo quod nimium est, cernitur.

31. Urbanus esse stude, & gravis : quorum hoc principatum

principatum decet, illud congressibus est aptum.
 Sed hoc est rerum omnium difficillimum. Nam
 eos qui gravitatem affectant, plerumque frigere ;
 verò urbani esse student, eos humiles & abjec-
 tos videri comperies. Est autem utrâque hâc ra-
 tione utendum, & finitimum utrique incommodum
 fugiendum.

22. Quicquid earum rerum, quæ regum cog-
 nitione dignæ sunt, certò nôsse voles, ad id expe-
 rientiam & doctrinam adhibeto. Nam ut doctri-
 nam tibi ostendet, sic rerum gerendarum exer-
 citatione id consequêris, ut res dextre administres.
 Cogita quæ res & gerantur & ferantur, tum à pri-
 vatis hominibus, tum à principibus. Nam si præ-
 torum recordaberis, de futuris etiam rectius de-
 berabis.

23. Minimè decere puta, cùm privati quidam
 amine mortem oppetendam censeant, ut post o-
 ram laudentur, reges eas actiones fugere, quæ
 ventibus gloriam pariant. Imagines, quæ vir-
 tis tuæ potiùs, quàm corporis, monumenta sint,
 relinquo. Operam cum primis dabis, ut &
 & urbem in tuto colloques. Sed si periculum
 leandum fuerit, honestè mori, quàm turpiter vive-
 re, præoptabis. In omnibus tuis factis regni me-
 rito : sollicitéque cave, nè quid honore isto in-
 gnium designes. Ne committas, ut natura tua
 mul universa intereat. Sed cùm tibi corpus mor-
 tale contigerit, animus immortalis : fac immor-
 talem

100 ISOCRATIS ORATIO

talem animi tui memoriam relinquo.

34. Meditare de præclaris actionibus loqui : ut iis consentanea quæ dicere soles, etiam sentire assuescas. Quæ tibi cogitanti optima videbuntur ea re ipsâ perficito. Quorum gloriam miraris eorum res gestas imitare. Quæ tuis liberis præciperes, ea ipse facere ne graveris. Aut utrum præceptis nostris, aut ipse his inveni meliora.

35. Sapientes existima, non eos qui de rebus minutis curiosè rixantur, sed qui de maximis rebus egregiè dicunt : nec eos qui aliis felicitatem pollicentur, cum ipsi multarum rerum inopia laborarent : sed eos qui, cum de se modicè dicant, tamen & negotia dextrè obire & inter homines versari commodè possunt : nec in vitæ mutationibus perturbantur, sed pulchrè moderatèque ferunt tam secundas res quàm adversas didicerunt.

Neque verò mireris nos multa dixisse, quæ ipse intelligas. Neque enim hoc me præterit : satis scivi, cum tanta multitudo sit & hominum privatorum & principum, alios horum aliqui dixisse, alios audivisse, alios à nonnullis factum didisse, nonnulla etiam ipsos factitare. Verum his orationibus quæ ad præceptiones de officiis pertinent, non requirenda est novitas : in quibus nec admirabile, nec incredibile, nec inusitatum quicquam comperitur. Is verò doctissimus habendus erit, qui eorum, quæ in animis aliorum dispersa jacent, quàm plurima colligere, & elegantè

mis verbis potuerit explicare. Illud quoque mihi satis notum fuit, cum & poemata, & alia scripta quæ suasionem constant, omnes utilissima esse iudicent, ea tamen non libentissimè audire : sed eodem erga illa esse animo, quo erga monitores : quos ut universi laudant, sic eorum congressus refugiunt : illorumque consuetudinem, qui socii delictorum sint, non eorum qui à vitiis dehortentur, expetunt. Id quod vel ex Hesiodi & Theognidis & Phocylidis poësi cognoscitur. Nam hos fatentur optima vitæ mortalium reliquisse consilia. Sed quamvis hoc dicant, nugis tamen audiendis & recitandis tempus perdere, quàm in illorum præceptionibus versari malunt. Præterea si quis è præstantibus poëtis, eas, quas sententias vocant, in quibus illi potissimum elaborârunt, exciperet : erga illas etiam eodem animo essent. Comœdiam enim vel nequissimam audire mallent, quàm poemata tam artificiosa. Et quid opus est singulis commemorandis immorari ? Omnino enim, si naturas hominum consideremus, plerosque nec cibis saluberrimis gaudere, nec studiis pulcherrimis, nec actionibus optimis, nec doctrinis utilissimis reperiemus, & eas voluptates habere maximas, quæ rationi utilitatis maximè repugnant : ac tolerantes & industrios videri eos, qui officium negligunt. Quare quî talibus quisquam placeat, sive moneat, sive doceat, sive utile

102 ISOCRATIS ORATIO

utile aliquid dicat ? qui præter ea quæ diximus, prudentibus etiam invident, simplices autem & candidos putant amentes : & sic à veritate rerum abhorrent, ut ne sua quidem negotia nôrint. Nam de suis quidem rebus cogitantes, moerent : de alienis autem cum disputant, gaudent : mallentque corporis ærurnam ferre, quam animum exercere, & de re aliqua necessaria suscipere cogitationem. Ac in congressibus quidem eos inter sese convicia vel dicere, vel audire ; in solitudine verò non deliberare, sed optare deprehendas. Atque hæc non in omnes dico : sed in eos tantum, qui his quæ diximus vitiis constricti sunt. Illud certè palàm est, si qui sunt, qui velint aliquid multitudini gratum vel carmine, vel solutâ oratione scribere, his exquirenda esse non utilissima quæque, sed fabulolissima. Nam talibus quidem audiendis gaudent : sed cum veras causas & certamina spectant, moerent. Quamobrem Homeri poësis, & ii qui primi tragœdiam invenerunt, admiratione afficienti sunt : quod, animadversâ humani ingenii naturâ, utrisque his rationibus ad poësim suam abusi sunt. Alter enim certamina & bella semideorum fabulosè persecutus est : alteri fabulas in ludos & actiones redegerunt, ut à nobis non audiri tantum, sed etiam spectari possint. Cum igitur talia exempla in promptu sint, demonstratum est, si quis auditores allicere studeat & demulcere, ab admonitionibus

nitionibus
autem
gaudere
istimav
sed mul
que ve
ac pon
bus pe
pientia
se disse
alii pr
suis au
consen
porter
capien
bigitur
nulla c
Ac co
præsen
qui in
eorum
eum,
os effe
viros,
magni
bonum
dignis
regnu
mento

nitionibus & consiliis esse abstinendum: illa
 autem & scribenda & dicenda, quibus populum
 gaudere videt. Hæc exposui, propterea quòd ex-
 istimavi, oportere te, cum non sis unus de multis,
 sed multorum rex, non ita sentire ut cæteros: ne-
 que vel res graves, vel homines prudentes metiri
 ac ponderare voluptatibus, sed in actionibus utili-
 bus periculum illorum facere, præsertim cum sa-
 pientiæ magistri de animi exercitationibus inter se
 dissentiant. Nam alii disputationibus dialecticis,
 alii præceptis eloquentiæ, alii per alia quædam,
 suis auditoribus sapientiam pollicentur. In eo verò
 consentiunt omnes, benè institutum hominem o-
 portare, ex his singulis sibi prudentiam consilii
 capiendi comparare. Sunt igitur ea de quibus am-
 bigitur missa facienda, & amplectendum id de quo
 nulla controversia est, ut rectius de illis judicetur.
 Ac consiliarii tum maxime, cum res consilium
 præsens postulat, spectandi sunt: repudiatis iis
 qui in universum de rebus dicunt, quique nihil
 eorum quæ fieri debent intelligunt. Constat enim,
 eum, qui sibi ipsi prorsus est inutilis, nunquam ali-
 os effecturum esse prudentiores. Cordatos autem
 viros, & qui longius quàm alii prospicere possunt,
 magni facito, & colito: ac persuasum habeto,
 bonum consiliarium utilissimam & rege omnium
 dignissimam esse possessionem. Illos etiam tuum
 regnum maxime amplificaturos credito, qui tuam
 mentem plurimum potuerint excolere. Ego pro
 mea

104 ISOCRATIS ORATIO, &c.

mea intelligentia te admonui: & eum honorem quem possum, tibi habeo. Velle autem debes, ut etiam alii (quod initio dixi) non consueta munera tibi offerant, quæ vos longè pluris emitis à donantibus, quàm à vendentibus: sed ea quæ, tametsi multum iis utaris, idque nullum diem facere intermittas, non deteras, sed maiora & pretiosiora ipso usu reddas.

C E B E.

C
T

I N a
plu
qua
grinas
ret.
pöteran
stra pra
lia duo
minus.
turba a
complu
mi vesti
stu & h
quid vi
comme

CEBETIS

THEBANI

TABULA.

IN æde Saturni deambulantes, cùm aliâ complura donaria spectabamus, tum tabulam quandam ante facellum dedicatam, quæ peregrinas quasdam & peculiares fabulas depictas haberet. Quæ cujuscumque & unde essent, conicere non poteramus. Pictura enim neque urbem neque castra præ se ferebat : sed erat septum quoddam, alia duo septa continens, alterum majus, alterum minus. Erat & porta in primo septo, cui magna turba astare videbatur. Intra septum verò mulieres complures conspiciebantur. In aditu autem primi vestibuli & septi, senex quidam stabat, eo gestu & habitu, ut ingredienti turbæ præcipere aliquid videretur. Cum verò diu inter nos, quid commentum illud sibi vellet, ambigeremus, senex

O

quidam

106 CEBETIS TABULA.

quidam astans; Non mirum, inquit, est, hospites, vos de pictura hac dubitare: nam & ex indigenis pauci nōrunt fabulæ significationem. Neque enim civitatis nostræ donarium est: sed olim hospes quidam, vir cordatus, & eruditione præstans, qui & dictis & factis Pythagoræ & Parmenidæ vitæ studium præ se ferret, tam templum hoc, quàm pieturam, Saturno dedicavit. An verò, inquam, ipsum hominem vidisti, & nōsti? Atqui etiam, inquit, longo tempore fui eum admiratus, junior cūm essem. Multa enim preclarè differebat, & hujus ipsius fabulæ doctrinam sæpe eum audivi exponentem. Obsecro igitur, inquam, nisi magna quæpiam occupatio te impedit, fabulam nobis explica, cujus audiendæ avidissimi sumus. Nihil, inquit, obstat, hospites. Sed illud prius vobis tenendum, enarrationem periculi non expertem esse. Cujusmodi, inquam, id est? Quia, si auscultaveritis, atque intellexeritis ea quæ dicentur, prudentes & beati evadetis: sin minùs, facti vecordes, infelices, acerbi atque indocti, malè vivetis. Est enim expositio, Sphingis ambagibus similis, quas illa hominibus præponebat: quas qui intellexerat, manebat incolumis; qui non affecutus erat, à Sphinge occidebatur. Eadem est et enarrationis hujus ratio. Nam Amentia Sphinx est hominibus. Obscurè autem & hæc innuit, quid in vita sit bonum, quid malum; quid neque bonum, neque malum. Quæ qui non intelligit, ab ea non semel interit.

interit
sed pa
in ca
bescit
Amen
vitam
igitur
quant
sint!
narres
diemu
expect
ram e
nimus
hunc a
quæ
sunt:
quand
veluti
ingred
facien
si salv
inquan
do? V
quâ tu
tu, ar
tenens
ra, in
agit ea

interit, ut is qui à Sphinge occisus devorabatur; sed paulatim per omnem ætatem, ut qui, conjecti in carcerem; manum carnificis expectant, contabescit. Sin ea cognôrit aliquis, vice versâ perit Amentia: ipse verò salvus manet, perque omnem vitam, malorum expers, beatus efficitur. Vos igitur attenti estote, nec obiter audite. Dii boni, quantam nobis cupiditatem iniecisti, si ista ita sint! Ita, inquit, res est. Quamprimum igitur narres velim. Nam nos quidem haud obiter audiemus, in tanti præsertim & præmii & supplicii expectatione. Sublato igitur baculo, & ad picturam extento, Cernitis, inquit, septum hoc? Cernimus. Hoc primum vobis tenendum est, locum hunc appellari *Vitam*: & magnam multitudinem quæ portæ assistit, eos esse qui in vitam venturi sunt. Senex verò is, qui supernè stat, chartam quandam unâ manu tenens, alterâ verò quiddam veluti monstrans, *Genius* dicitur. Mandat autem ingredientibus, quid eis, ubi in vitam venerint, faciendum sit: & cui viæ se committere debeant, si salvi esse in vita velint, ostendit. Quam igitur, inquam ego, viam ingredi eos jubet? aut quomodo? Viden', inquit, juxta portam solium positum, quâ turba ingreditur, cui mulier insidet, ficto vultu, argutâque specie, & manu poculum quoddam tenens? Video, inquam: sed quæ ea est? *Impossura*, inquit, quæ omnes homines seducit. Ecquid agit ea? Iis, qui ingrediuntur, facultatem suam

propinat. Quæ verò est illa potio? *Error*, inquit, & *Ignorantia*. Quid tum? Hac potâ, veniunt in vitam. Num ergo omnes *Error*em bibunt? Omnes bibunt, inquit: sed alii plus, alii minus. Nonne præterea intra portam vides turbam quandam mulierum, præditarum variis meretricum formis? Video. Hæ ergo, *Opiniones*, *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur: turbâque ingrediente exilientes, amplectuntur singulos, atque abducunt. Quò verò abducunt eos? Aliæ ad salutem, inquit, aliæ ad interitum obimposturam. O vir optime, quàm gravem potionem dicis! Et quidem omnes pollicentur, se illos ad optima quæque perducturas, & ad vitam beatam, in qua acquiescant. Illi verò propter ignorantiam & errorem, quem apud *Imposturam* hausserunt, veram degendæ vitæ viam non inveniunt: sed temere oberrant, ut vides item prius ingressos circumire, quò illæ monstrârint. Video hæc, inquam. Sed quæ est illa mulier, quæ cæcæ & furenti similis, saxo rotundo, insistit? Vocatur, inquit, illa quidem *Fortuna*: neque cæca solum est, sed & insana. & furda. Ea ergo quomunere fungitur? Passim, inquit, vagatur, & aliis, quod habent, rapit, aliisque largitur: iisdemque rursus statim eripit quæ dedit, eaque donat aliis temere, & inconstanter. Rectè igitur signum ejus naturam declarat. Quodnam illud? inquam. Quòd rotundo saxo insistit. Id verò quid sibi vult? Non *tuta* & firma ejus esse munera significat. Magnæ

enim

enim &
habet.
stat, qu
Inconfi
abjicit.
sed alii
antur?
quit, q
Fortuna
rantium
ea eripi
Fortuna
quæ lar
tentur
bona c
gloria,
nus ali
sunt?
autem
ita. V
aliud f
stantes
rum al
Avari
istæ?
ceperu
tuntur
postul
fam. &

enim & graves jacturæ fiunt, cùm quis ei fidem habet. Quid? magna illa turba quæ eam circumstat, quid petit, & quî vocantur? Dicuntur hi *Inconsiderati*. Singuli verò ea petunt, quæ illa abjicit. Quî ergo fit, ut non eodem sint vultu: sed alii lætari, alii mœrere passis manibus videntur? Qui lætari & ridere videntur, ii sunt, inquit, qui aliquid à *Fortuna* acceperunt; iidemque *Fortunam Prosperam* eam vocant. Qui verò plorantium specie manus extendunt, ii sunt, quibus ea eripuit, quæ antè dederat. Hi contrà, *Malam Fortunam* eandem appellant. Quæ sunt ergo illa quæ largitur, cùm & ii, qui ea accipiunt, ita lætentur; & qui amittunt, plorent? Hæc, quæ vulgò bona censentur. Ea quæ sunt? Divitiæ, scilicet, gloria, nobilitas, liberi, imperia, regna, & id genus alia pleraque. Eho, numnam ista bona non sunt? De his quidem aliàs disputare licebit: nunc autem explicationi fabulæ intenti sumus. Fiat ita. Vides ergo, ubi portam istam præterieris, aliud septum altius, ut & mulieres extra septum stantes, meretricum instar ornatas? Omnino. Harum alia *Incontinentia* vocatur, alia *Luxuria*, alia *Avaritia*, alia *Assentatio*. Quid ergo hîc astant istæ? Observant eos, qui aliquid à *Fortuna* acceperunt. Quid tum? Exultant, & eos amplectuntur, & adulantur: utque apud se manere velint, postulant; ac vitam eis pollicentur suavem, otiosam & omnis expertem molestiæ. Quòd si quis
eis

110 CEBETIS TABULA.

eis obsecutus, delicias amplexus fuerit; ei jucunda
 videtur ad tempus illa vitæ ratio, dum hominem
 quasi titillârit; cùm reverà talis non sit. Ubi e-
 nim relipuerit, se non comedisse, se ab iis & co-
 mesum, & contumeliosè tractatum esse, sentit. I-
 taque jam consumptis iis, quæ à Fortuna accepe-
 rat, omnibus mulieribus istis servire cogitur, &
 omnia perpeti, indecoréque se gerere, & propter
 eas quævis perniciofa in se admittere; cujusmodi
 sunt, fraudare, fana spoliare; pejerare, prodere
 latrocinari, cæteraque his consimilia. Sed cùm eos
 hæc omnia defecerint, traduntur Pœnæ. Qualis
 ea est? Vides à tergo eorum aliquid fenestellæ
 simile, & locum quendam angustum & tenebro-
 sum? Atque etiam mulieres quædam fœdæ, &
 sordidæ, & pannis obsitæ; ibi esse videntur? Om-
 nino. Ea igitur, quæ flagellum tenet, *Pœna* di-
 citur: Quæ caput ad genua dimittit, *Mæstitia*.
 Quæ capillos evellit, *Ærumna*. Alius verò qui-
 dam, illis qui adstat, deformis, extenuatus, & nu-
 dus: ac deinde mulier quædam, ei similis, defor-
 mis, & tenuis, quinam sunt? Ille quidem, inquit,
Luctus vocatur; ejus verò soror, *Desperatio*. His
 igitur traditur, & cum his in cruciatibus vitam
 agit. Deinde rursus in aliam domum conjicitur,
Infelicitatis: ubi, quod reliquum est ævi, in omni
 miseria exigit, nisi ei *Pœnitentia* fortè fortunâ oc-
 currerit. Quid tum sit? *Pœnitentia*, obviâ e-
 facta, ex istis malis eum eripit: eique *Opinionem*
 aliam,

CEBETIS TABULA. III

aliam, & *Cupiditatem*, ad *Veram Eruditionem* perducitur, inserit; unâque eam, quâ ad *Falsi nominis Eruditionem* perveniat. Quid tum fit? Siquidem, inquit, eam *Opinionem* comprehenderit, quæ ipsum ad *Veram Eruditionem* perducatur, eâ purgatus servatur, & omnis calamitatis expers, ac beatus, omne tempus ætatis degit: sin minùs, de novo à *Falsi nominis Eruditione* deducitur. Prò Jupiter, ut ingens est, & alterum hoc discrimen! Qualis verò, inquam, est *Falsi nominis Eruditio*? Nonne vides, inquit, alterum illud septum? Uti- que, inquam. Extra id septum, juxta vestibulum, stat mulier quædam, quæ valde munda & composita esse videtur. Eam vulgus, & vani homines, *Eruditionem* vocant: cùm ea non sit, sed *Falsi nominis Eruditio*. Ad hanc igitur ii, qui servandi sunt, & ad veram *Eruditionem* perventuri, primum divertunt. Numquid ergo alia via nulla est, quæ ad veram *Eruditionem* ducat? Est, inquit. Isti verò homines, qui intra septum obambulant, qui sunt? *Falsi nominis eruditionis* amatores, inquit, decepti, atque opinantes, se *Veræ Eruditionis* frui consuetudine. Quibus ergo nominibus appellantur isti? Alii Poëtæ, inquit, alii Oratores, alii Dialectici, alii Musici, alii Arithmetici, alii Geometræ, alii Astrologi, alii Voluptarii, alii Peripatetici, alii Critici, cæterique horum non dissimiles. Mulieres verò illæ, quæ circumcursare videntur,

112 CEBETIS TABULA.

videntur, primis similes, inter quas dicebas esse Incontinentiam, & reliquas illius socias, quænam sunt? Illæ ipsæ, inquit, sunt. Nunquid ergo & huc ingrediuntur? Et huc, Mediusfidius, sed rarò nec ita frequenter, ut in primum septum. Nunquid ergo & Opiniones? Næ, inquit. Nam & in his etiamnum Potio, ab Impostura propinata, & Ignorantia, manet: atque etiam, mehercule, una cum ea, Amentia. Neque verò ab eis vel Opiniones vel cætera vitia recedent, donec, repudiata Falsi nominis eruditione, veram ingressi viam, purgatricem istarum rerum vim biberint, & mala omnia quibus urgentur, ut Opiniones & Ignorantiam, & reliquam omnem vitiositatem, ejecerint: tum demum enim servabuntur. Dum verò hec manserint apud Falsi nominis eruditionem, nunquam liberabuntur; nec ullum malum, istarum quidem disciplinarum subsidio, profligabunt. Quæ ergo via est, quæ ad Veram eruditionem ferat? Videsne, inquit, editum illum locum, qui à nemine incolitur, ac desertus esse videtur? Video. Ergo & januam parvam, & viam quandam ante januam, parum frequentem, & à perpauca tritam, ut quæ & præceps & aspera, & prærupta esse videatur? Omnino, inquam. Ibi & tumulus excelsus cernitur, & angustus aditus, utrinque in profundum præceps. Video. Hæc igitur, inquit, via est, quæ ad Veram eruditionem ducit. Et quidem aspectu, inquam, valde ardua. Ergo & supernè juxta tumulum

mulum
prærupt
mulieres
stantes,
inquam:
Contine
tem fore
pendunt
eum pro
naviam
poris di
Ubi au
scendun
spicio.
dunt, e
bent co
bur & b
Eruditio
ea via si
expers
Videsne
quendar
multâq
medio
ita. S
domicil
omnes,
cus est.
matron

mulum magnam rupem vides, & altam, undique
 præruptam? Video, inquam. Vides ergo & duas
 mulieres, fucci plenas, & robusto corpore in rupe
 stantes, quæ manus alacriter extendunt? Video,
 inquam: sed quæ eis nomina sunt? Una, inquit,
 Continentia vocatur, altera Tolerantia. Sunt au-
 tem sorores. Cur verò manus adeo alacriter ex-
 tendunt? Hortantur, inquit, viatores ad eum lo-
 cum progressos, ut bonis sint animis, nec per ig-
 naviam desperent. Fore enim, ut post parvi tem-
 poris difficultates, in amœnam viam perveniant.
 Ubi autem ad rupem accesserint, quo pacto a-
 scendant? nullam enim, quæ cò ferat, viam per-
 spicio. Ipsæ à præcipitio ad eos nonnihil descen-
 dunt, eosque sursum ad sese attrahunt. Postea ju-
 bent eos acquiescere: & paulò post eis dant Ro-
 bur & Fiduciam, & pollicentur se eos ad Veram
 Eruditionem perducturas: ac demonstrant, quàm
 ea via sit amœna, & plana, & expedita, & omnis
 expers mali, ut vides. Ita certè quidem apparet.
 Videsne porrò, inquit, ante lucum illum locum
 quendam, qui & amœnus videtur, & prati instar,
 multâque luce illustris? Utique. Videsne in prati
 medio etiam aliud septum, & aliam portam? Est
 ita. Sed quomodo vocatur locus ille? Beatorum
 domicilium, inquit. Hic enim degunt Virtutes
 omnes, & Beatitudo. Amœnus dubio procul is lo-
 cus est. Vides ergo, inquit, juxta portam stare
 matronam formosam, constanti vultu, ætate me-
 dia,

114 CEBETIS TABULA.

diâ, & jam ad senectutem declinante, veste simplici, & adscititii cultûs experte? Insistit autem saxo non globoso, sed quadrato atque immobili. Ei ad sunt aliæ quædam duæ, filiæ ejus, ut videtur. Ita quidem videtur. Harum igitur media, Eruditio est, inquit: altera, Veritas: altera, Suadela. Cui autem quadrato saxo insistit? Indicio, inquit, est & viatoribus viam ad eam esse tutam ac firmam & accipientibus munerum ejus fructum securum. Ecquæ sunt ejus munera? Fiducia, Securitas, ser Vacuitas à perturbationibus, inquit ille. Quamnam ista vim habent? Eam, ut sciant, nihil unquam in vita sibi mali eventurum. Dii boni, inquam, quam præclara munera! Sed cur sic extra septum adstat? Ut hospites, inquit, fanet, eisque Vim purgatricem propinet. Ubi verò purgati fuerint, tum demum eos ad Virtutes adducit. Quomodo istud? inquam. Neque enim intelligo. Sed intelliges, inquit. Fieri enim hîc perinde, ut si quis gravi affectus morbo ad medicum perducatur. Is verò purgationibus imprimis omnes morbi causas ejicit; ac tàm demum vires confirmat sanitatemque restituit. Sin æge medico non paruisset, meritò ejectus à morbo interiuisset. Hæc, inquam, intelligo. Ad eum ergo inquit, modum ad Eruditionem ubi quis pervenerit ea curat illum, suamque illi vim propinat; ut ante omnia expurget & ejiciat mala, quæ secum attulerat omnia. Quænam ista? Ignorantiam, & Errorem apud Imposturam haustum, & Arrogantiam

iam, &
cundiam
primo se
gatus fu
Scientiar
Non vid
rum, qu
etiam fi
at cæter
Prima qu
brores,
perantia
mentia.
iti sumu
ritæ con
ro, inqu
salvi erit
int, qu
Ea verò
verò est
giam illu
vestibulo
mosa, in
luxum,
ne videt
autem h
sonat e
omnes,
functi.

nam, & Cupiditatem, & Incontinentiam, & Iracundiam, & Avaritiam, cæteraque omnia, quæ in primo septo ingurgitârat. Postquam autem purgatus fuerit, quò eum mittit? Intrò, inquit, ad Scientiam, & cæteras Virtutes. Quasnam istas? Non vides, inquit, intra portam cætum matronarum, quæ & formosæ, & modestæ videntur, atque etiam ficti nihil habent, minimèque comtæ sunt, ut cæteræ? Video. Sed quæ sunt earum nomina? Prima quidem Scientia dicitur: reliquæ verò ejus sorores, Fortitudo, Justitia, Vitæ integritas, Temperantia, Modestia, Liberalitas, Continentia, Clementia. O pulcherrimas, inquam! Quanta in spectati sumus! Siquidem intellexeritis, inquit, & usu vitæ confirmabimini in iis quæ auditis. Enimvero, inquam, summo studio elaborabimus. Itaque salvi eritis, inquit. Hæ verò cùm eum suscepissent, quò deducunt? Ad matrem suam, inquit. Ea verò quæ est? Beatitudo, inquit. Cujusmodi verò est? Videſne viam illam, quæ ducit ad fastigium illud, quæ arx est septorum omnium? In vestibulo igitur Matrona, constanti ætate, & formosa, in alto folio sedet, comta liberaliter, & citra luxum, coronâ floridâ peregregiè ornata. Ita facie videtur. Ea igitur Beatitudo est, inquit. Cùm autem huc aliquis pervenerit, quid illa agit? Coronat eum, inquit, suâ vi, cæteræque virtutes omnes, ut eos qui maximis sint certaminibus defuncti. Quibus autem certaminibus is est defunctus?

116 CEBETIS TABULA.

tus? inquam. Tum ille: Maximis, inquit; & maximas belluas, quæ prius ipsum devorabant, & cruciabant, & servitute premebant, superavit omnes, & à se profligavit, ipse sui juris factus: adeo ut illæ jam ei ita serviant, quemadmodum ipse dudum illis serviebat. Quasnam dicis belluas? perquam enim audire cupio. Primum, inquit, Ignorantiam & Errorem. An verò eas esse belluas non censes? Et quidem maleficas, inquam. Deinde Dolorem, Luctum, Avaritiam, Intemperantiam, & omnia genera vitiorum. His omnibus imperat; non paret, ut prius. O præclara, inquam, facinora, victoriamque pulcherrimam! Verum illud etiam mihi dicito: quæ vis est illius coronæ, quâ eum ornari dicebas? Beatifica, ô adulescens. Nam qui eâ vi coronatur, fit beatus, & malorum expers, nec in aliis spem felicitatis habet repositam, sed in semetipso. O præclaram victoriam! Ubi autem coronatus est, quid facit, quôve abit? Virtutes eum deducunt eò, unde antè venerat: & ostendunt ei illos qui ibi agunt, ut malè & miserè vivant, & ut vitæ naufragium faciant, & errent; & quasi victi ab hostibus ducantur, alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Avaritia, alii à Vanæ gloriæ studio, alii ab aliis malis. Quibus è difficultatibus, quibus constricti tenentur, ipsi eluctari non possunt, ut servantur, & huc perveniant: sed per omnem ætatem turbantur. Quod eò illis accidit, quòd viam hanc in-

venire

venire
Geniu
rursus
monst
nôrat,
quæ ib
tiam &
non si
non f
ibi deg
entiar
rum m
quid
inquit
Coryc
rit, o
tissim
ægrot
mulie
nihil
vel al
nenti
ullo a
natur
agitat
pente
quon
reme
quòd

venire non possunt : quippe obliti mandatum quod Genius dederat. Rectè mihi dicere videris. Sed rursus illud dubito, cur Virtutes eum locum illi monstrent, unde priùs huc venerat. Non satis nôrat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum quæ ibi gererentur : sed dubitabat ; & ob Ignorantiam & Errorem, quem imbiberat, ea quæ bona non sunt, bona esse putabat ; & mala, quæ mala non sunt. Quare malè vivebat, ut cæteri, qui ibi degunt. Nunc verò conducibilium rerum scientiam consecutus, cùm ipse bene vivit, tum istorum misérias perspicit. Hæc autem contemplatus, quid agit, aut quò vadit ? Quocunque voluerit, inquit. Ubique enim in tuto est, non secus ac si Corycium antrum teneret. Et quocunque pervenerit, omnino honestè vivet, ab omni periculo remotissimus. Omnes enim eum libenter suscipient, ut ægroti medicum. Numquid ergo illas quoque mulieres, quas dicebas esse belluas, timere desiit, nihil ab eis expectans mali ? Nihil. Neque enim vel ab Dolore, vel ab Molestia, vel ab Incontinentia, vel ab Avaritia, vel à Paupertate, vel ab ullo alio malo vexabitur. Omnibus enim dominatur, omnibus est superior iis, à quibus antè exagitabatur ; quemadmodum viperarii. Nam serpentes, qui omnes alios ad necem usque persequuntur, illos non lædunt, eò quòd hoc veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eò quòd remedium habet. Rectè mihi dicere videris.

Sed

118 CEBETIS TABULA.

Sed illud etiam mihi explica, quinam ii sunt qui inde à tumultu adventant; quorum alii coronati, speciem hilaritatis præferunt; qui verò coronis carent, desperabundi, cum cruribus & capitibus attritis esse, tum à mulieribus quibusdam detineri videntur? Qui coronas gestant, inquit, incolumes ad Eruditionem pervenerunt, eaque se potitos esse lætantur. Qui autem coronis carent, partim ab Eruditione repudiati recedunt, malè ac miserè affecti; partim ignaviâ debilitati, cum ad Tolerantiam ascendissent, retro redeunt, nullo certo itinere oberrant. Mulieres verò, eos affectantes, quæ sunt? *Ærumnæ*, inquit, & *Molestiæ*, & *Desperationes*, & *Ignominia*, & *Ignorations*. Si ita est, ut dicis, mala omnia eos affectantur. Utique profectò mala omnia. Cum verò isti in primum septum ad *Luxuriam* & *Incontinentiam* redierunt, non semetipsos accusant: sed statim & eruditioni, & id iter ingressis maledicunt, ut ærumnosis & miseris atque infelicibus, qui eâ vitâ, quam ipsi agant, relictâ, malè vivant, nec perfruantur ipsorum bonis. Quæ verò bona esse dicunt? *Luxum*, & *Incontinentiam*, ut summam dicam. Nam pecudum more gulæ servire, maximorum bonorum esse fructum opinantur. Alteræ verò mulieres illinc profectæ, hilares & ridentes, quibus nominibus appellantur? *Opiniones*, inquit: & productis ad eruditionem iis qui ad *Virtutes* sunt ingressi, redeunt, ut alios adducant, atque renun-

cient,

cient, eos quos illò adduxerint, jam beatos esse factos. Utrùm igitur, inquam, istæ ad Virtutes ingrediuntur? Non, inquit: neque enim fas est Opinionem intrare ad Scientiam: sed Eruditioni tradunt illos. Quos cùm Eruditio susceperit, redeunt istæ, rursus alios adducturæ; veluti naves, expositis sarcinis, reductæ, aliis rebus onerantur. Ista quidem mihi rectè explicare videris. Sed illud nondum declarâsti, quid Genius in vitam introëuntibus præcipiat. Ut bonis animis sint, inquit. Quare bonis animis este & vos. Enarrabo enim omnia, neque quicquam prætermittam. Rectè dicis, inquam. Rursus igitur extentâ manu, Videtis, inquit, mulierem istam, quæ cæca esse videtur, & rotundo saxo insistere, quam vobis modò dixi Fortunam appellari? Videmus. Huic, inquit, fidem habere vetat, aut quicquam firmum putari, tutòve possideri, aut pro suo teneri, quod illi acceptum referatur. Nihil enim obstare, quo minùs ea eripiat, & alteri tradat. Sæpe enim eam hoc facere solere. Ob eam igitur causam monet, ne vincantur illius muneribus; neve gaudeant cùm largiatur; neque doleant cùm eripiat: utque eam neque laudent, neque vituperent. Neque enim quicquam consultò facere, sed temere atque inconsideratè, sicut antè vobis dixi. Quare Genius monet, ne mirentur, quicquid illa faciat: neve malos mensarios imitentur, qui acceptâ ab aliis pecuniâ gaudeant.

120 CEBETIS TABULA.

gaudeant tanquam suâ, eâdemque repetitâ indigentur, atque injuriam sibi factam putent; oblitum nimirum, eâ conditione apud se fuisse depositam, ut absque ullo impedimento à creditore recipere-tur. Eodem ergo modo jubet Genius erga ejus munera esse affectos: & id Fortunæ esse ingenium meminisse, ut &, quæ dederit, eripiat, & subito longè plura largiatur, rursusque auferat ea quæ dederat: nec ea solùm, sed illa etiam quæ illi antè habuerint. Quæ igitur det, accipi jubet ab ea; iisque acceptis quamprimùm accedi ad constantem & tutam largitionem. Quænam illa est? inquam. Quam ab Eruditione sunt accepturi, si eò perve-nerint incolumes. Ea verò quæ est? Vera scien-tia, inquit, rerum utilium, largitioque constans, tu-ta & immutabilis. Quare celeriter ad hanc jubet confugi: cùmque ad mulieres illas, quas antè dixi Incontinentiam & Luxuriam appellari, pervene-rint, etiam ab iis statim discedi, ac ne his quidem fidem haberi ullam: donec ad Falsi nominis Eru-ditionem progressi fuerint. Apud hanc verò ad tempus eos commorari jubet; & quicquid volue-rint, ab ea pro viatico accipere: pòst celeriter inde ad Veram Eruditionem contendere. Hæc sunt mandata Genii: quæ qui aut non observat, aut non rectè accipit, malus malè perit. Ac fabula quidem, hospites, quam Tabula continet, hujus-modi est. Si quid verò amplius de horum uno-quoque

quoque
dicam
Geni
Ea qu
Litera
adoles
distrat
eum,
an no
comm
virtut
ad id
nim v
tam
do pe
& tan
lingu
aliqui
nis iss
melio
nec f
quit,
& m
quam
gener
litera
men
juriu
certè

quoque percontari placet, licebit. Ego enim vobis dicam. Rectè, inquam, dicis. Quid ergo eos Genias à Falsi nominis Eruditione jubet accipere? Ea quæ usui esse videntur. Quænam illa sunt? Literæ, inquit, & cæteræ disciplinæ: quas & Plato adolescentibus fræni esse instar ait, ne aliis rebus distraherentur. Num verò necesse est istas accipere eum, qui ad veram Eruditionem pervenire velit, an non? Nulla id quidem necessitas cogit: nam commodæ illæ quidem sunt, sed ad incrementa virtutis nihil conferunt. Itane eas nihil conferre ad id dicis, ut viri meliores evadamus? Licet enim vel sine his fieri meliores, inquit. Neque tamen inutiles sunt etiam istæ. Ut enim aliquando per interpretem ea quæ dicuntur cognoscimus; & tamen non incommodum fuerit, nos ipsos illius linguæ accuratiorem habere cognitionem, quamvis aliquid per interpretem acceperimus: sic disciplinis istis carere, nihil est quod vetet. Non ergo meliore conditione sunt cæteris isti Mathematici, nec facilius possunt fieri meliores? Quo pacto, inquit, præstarent cæteris; cum eos de rebus bonis & malis non minùs sentire perperam constet, quàm cæteros mortales, & omni adhuc vitiorum genere constrictos teneri? Nihil enim vetat, nôsse literas, & tenere disciplinas omnes, & æquè tamen esse ebriosum, intemperantem, avarum, injurium, proditorem, denique amentem. Multos certè quidem tales videre licet. Quæ ergo, inquit,

Q

istorum

istorum quasi prærogativa est ob istas disciplinas, ut viri evadant meliores? Nulla omnino esse videtur, siquidem ita se res habet. Sed quæ causa est, inquam, cur in secundo versentur septo, tanquam Veræ Eruditioni vicini? Et quem, inquit, inde capiunt fructum? cùm sæpe videre liceat aliquos è primo septo ab Incontinentia cæterisque vitiis in tertium septum pervenire ad Veram Eruditionem, qui istos disciplinarum sectatores prætereunt? Quis ergo jam dicat eos præstare cæteris? Aut igitur segniores sunt, aut minùs dociles. Quomodo istud? inquam. Quia, qui in secundo septo sunt, ut nihil aliud, illud certè peccant, quòd ea se scire profitentur quæ nesciunt. Quâ opinione dum imbuti sunt, segniores eos esse necesse est ad Veram Eruditionem expetendam. Deinde alterum illud non vides, ut Opiniones etiam è primo septo adhuc ad eos commeent? Quare nihilo cæteris hi meliores sunt, nisi cum ipsis etiam Pœnitentia se conjunxerit: persuasumque habuerint, non Verâ, sed Falsi nominis Eruditione se esse præditos, à qua in errores inducantur, eoque statu rerum salvi atque incolumes esse nequeant. Et vos igitur hospites, inquit, nisi ita feceritis, & in iis quæ diximus, diu multumque versati fueritis, donec habitum acquiratis, (nam sæpius eadem revolvenda sunt, nec intermittenda, sed cætera præ his supervacanea putanda,) nullus vobis eorum usus erit, quæ auditis. Faciemus. Sed hoc declara, cur bona

non

non sint ea quæ homines a Fortuna accipiunt ? ut vita, ut sanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque ea quæ his adversantur, cur mala non sint ? Omnino enim admirabilis & incredibilis ista nobis videtur oratio. Age ergo ; da, inquit, operam, ut ad ea, quæ rogâro, id respondeas quod tibi videtur. Ita faciam, inquam. Utrùm igitur etiam ei, qui malè vivit, bonum est vivere ? Non videtur mihi ; sed malum. Quo pacto ergo, inquit, bonum est vivere, si illi malum est ? Quia ut malè viventibus, malum mihi videtur vivere ; ita bene, bonum. Et malum igitur esse dicis vivere, & bonum ? Ego verò. Cave absurdè loquaris. Neque enim fieri potest, ut res eadem & mala & bona sit. Sic enim & utilis erit & noxia, simulque semper & expetenda & fugienda. Absurdum id quidem. Sed, si is, qui malè vivit, malum habet ; quo pacto ipsa vita mala erit ? Atque non idem est, inquit, vivere, & malè vivere. An non & tibi videtur ? Profectò nec mihi videtur esse idem. Malè igitur vivere malum est. Vivere autem non est malum. Malum enim si esset, etiam bene viventibus utique esset malum. Vitam enim haberent, quæ malum esset. Vera mihi videris dicere. Quia ergo fit ut vita utrisque suppetat, tam malè quàm bene viventibus ; vivere neque malum fuerit, neque bonum ; sicut neque secare & urere : nam ægrotantibus quidem ea salubria sunt, sanis verò noxia. Eodem modo igitur, & vita se habet.

124 CEBETIS TABULA.

Proinde sic tu rem considera : Mallésne malè vivere, an mortem bene oppetere, ac fortiter ? Ego verò honestè mori. Ergo neque mori est malum. Siquidem oppetere mortem sæpe magis est expectandum, quàm vivere. Sunt ista vera. Eadem ergo est & sanitatis ratio, & morborum. Sæpe enim valere non prodest, si casus aliquis ita tulerit. Vera dicis. Age verò, & divitias eodem modo consideremus : si modò illud considerare est, quod sæpe videre licet, eundem & habere divitias, & malè miserèque vivere. Mehercule multos. Nihil ergo eis divitiæ conferunt ad bene beatèque vivendum ? Non videtur, cum ipsi mali sint. Viros ergo bonos, non divitiæ, sed eruditio facit. Probabile quidem est. Hæc ergo ratione divitiæ quæ bonum sunt, cum possessores suos in eo non adjuvent, ut fiant meliores ? Ita videtur. Ergo nonnullis ne expedit quidem esse divites, cum divitiis uti nesciant. Meâ quidem opinione. Quo pacto ergo id quisquam bonum judicabit, quod sæpe nullo modo suppetere prodest ? Nullo pacto. Si quis ergo divitiis bene & peritè uti scierit, bene vivet : sin minùs, malè. Verissima dicere mihi videris. Ad summam, quia hæc aut in pretio sunt, ut bona ; aut in contemptu, ut mala : id ipsum est quod homines perturbet & lædat ; cum scilicet ea mortales magni faciant, seque per ea sola Felicitatis fore compotes opinentur : eorumque causâ ordine faciunt omnia, etsi maximè impia esse videantur.

Hæc

Hæc v
noran
fieri n
diviti
facino
dation
comp
igitur
nit, c
diviti
ex ist
quide
test ;
Siqui
Divit
genus
hil p
mala
bonu
& su

Hæc verò eis accidunt, quia, quid bonum sit, ignorant. Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in divitiarum possessionem ex pessimis & turpissimis facinoribus devenisse, veluti proditiionibus, deprædationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliisque compluribus & pravis operibus. Ita res est. Si igitur, ut par est, ex malo bonum nullum provenit, divitiæ verò ex malis facinoribus proveniunt; divitias nequaquam bonum esse necesse est. Sic ex isto sermone contingit. Cæterum ne sapientia quidem & justitia ex malis operibus acquiri potest; neque itidem injustitia & insipientia ex bonis. Siquidem ipsa eadem simul consistere non possunt. Divitias verò & gloriam & victorias & reliqua id genus multa cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum: Insipientia verò malum. Rectè, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

GALENI PERGAMENI

SUASORIA AD ARTES ORATIO.

I. **A**N nihil prorsus rationis insit animantibus, quæ *Bruta* nominantur, incertum quidem est; fortasse enim etsi non eam quæ voce effertur, quam & *Enunciativam* nuncupant, at eam quæ animo concipitur, quam vocant *Internam*, omnia participant, quædam magis quidem, quædam minus. Cæteris verò quamplurimum homines antecellere manifestum nobis est, qui videmus, tum artium, quas tractat hoc animal, multitudinem, tum solum hominem scientiæ capacem quamcunque volet artem addiscere. Cæteræ enim animantes omnes ferè artium expertes sunt, paucis duntaxat quibusdam exceptis; quin & hæ naturâ magis quàm instituto artes consecutæ sunt. Homo verò earum quas illæ habent artium nullam negligit,

git, sed & textoriâ araneas imitatur, & fingit ut apes, & pedestris licet sit, natandi tamen exercet artem. Enimvero divinis artibus non destituitur; æmulatur enim medendi artem *Æsculapii*, æmulatur etiam eandem ipsam *Apollinis*, & cæteras quas habet omnes, jaculandi, canendi, vaticinandi; porro etiam singulas singulis Musis proprias. Neque enim à Geometria neque ab Astronomia alienus est; immo verò quæ sub terra sunt, quæque supra cœlum, ut ait *Pindarus*, speculatur. Denique labore & industriâ consecutus est divinarum bonorum maximum, Philosophiam. Propterea sanè, si cæteræ animantes rationis sunt participes, tamen propter excellentiam quandam, quâ eas præcedit, homo solus *Rationalis* appellatur.

2. Nonne igitur turpissimum, quod unicum cum Diis habemus commune, id quemquam negligere, aliarumque rerum satagere; artium perceptionem nihili ducere, fortunæque sese committere? Cujus pravitatem cum monstrare vellent veteres, pingentes eam fingentesve, sub mulieris effigie eam exhibere non fuerunt contenti; (quanquam id sufficiens erat stultitiæ signum) sed etiam clavum ei in manus tradiderunt, & basin globosam pedibus subjecerunt, oculis etiam privârunt; his ut omnibus fortunæ inconstantiam declararent. Ut igitur in navi vehementer vexata, ut adeo periculum sit

ne

ne fl
cerit,
miser
major
navib
variis
miter
que v
digni
quid
nata
hom
tu p
bilita
præc
sequ
lumi
frust
For

3
artil
quer
tore
mos
chri
relu
lis,
firm

ne fluctibus obruatur demergaturque, stolidè fecerit, si qui cæco gubernatori gubernacula commiserit, eâdem puto equidem ratione in vita (cùm majora multis domibus contingant naufragia quàm navibus in mari) perperam judicantis est, in tam variis rerum calibus, cæcæ Deæ, nec huic satis firmiter stabilitæ seniet committere. Eò enim usque vecors ac demens est, ut sæpe, viris honore dignis posthabitis, indignos locupletet, ac ne hos quidem constanter; sed tantisper donec rursus donata eripiat. Hanc Deam non parva indoctorum hominum turba sequitur nunquam eodem in statu permanentem propter baseos cui insistit volubilitatem, quæ illam huc illuc agit rapitque per præcipitia etiam atque maria; ubi omnes qui eam sequuntur simul intereunt; ipsa verò sola incolumis evadit, irridetque plorantes, eamque, sed frustra, invocantes. Atque hujusmodi tanè sunt Fortunæ opera.

3. Mercurium verò tanquam orationis dominum artisque omnis opificem ex contrario contemplare; quemadmodum eum oppositum fortunæ cùm Pictores tum Fictores exornaverint. Juvenis est formosus, non ascititiam neque fucatam habens pulchritudinem, sed in qua simul animi virtus statim reluceat. Est autem hilari vultu, acribusque oculis, insistentque pedes cubo, omnium figurarum firmissimæ minimèque mutabili; nonnunquam

R

etiam

etiam ipsum Deum eâdem figurâ repræsentant. Ejus verò comites perinde ac ducem Deum hilares videas, nunquam eum, ut isti fortunam, incusantes, nunquam ab eo derelictos, nunquam separatos, sed comitantes semper, ejusque providentiæ fructum capientes.

4. Qui verò fortunam sectantur, eos omnes otiosos & artium imperitos videas; spe quidem semper in vectos cum cursante Dea cursare, alios propè, alios à longinquo; nonnullos ex ipsius manu pendentes. Hos inter omnes & Cræsum illum Lydum videbis, & Polycratem Samium, & fortasse miraberis, ubi alteri quidem Pactolum auro fluere, alteri marinos etiam pisces subservientes animadverteris. Cum his & Cyrum & Priamum & Dionysium contemplabere. Sed ex his ipsis paulò post Polycratem quidem cruci affixum videbis; sub Cyro Cræsum, Cyrum ipsum sub aliis; Priamum compedibus vinctum, Dionysium Corinthi. Si verò & alios spectaveris qui Deam ipsam currentem sequuntur remotiùs, nec affequantur, oderis omnino cunctum chorum. Sunt enim illic & poplicolæ multi, & meretrices & scortata mascula, *cinædi*, & amicorum proditores; sunt & homicidæ, & sepulchrorum violatores, & rapttores; multi denique qui ne Diis quidem ipsis perpercerint, sed eorum etiam templa spoliaverint.

5. Jam

5. Jam verò in altero illo choro honesti omnes sunt artiumque opifices ; atque hi quidem neque discunt, neque clamant, neque inter se digladiantur ; sed in eorum medio Deus est ; circumque ipsum omnes ordine instruuntur ; locumque ab eo assignatum relinquit nemo. Alii quidem proximi Deo, & circa ipsum ordine collocati Geometræ, Arithmetici, Philosophi, Medici, Astronomi, & Grammatici. Ab his verò deinceps secundus chorus, Pictores, Plastæ, Literatores, Fabri, Architecti, Sculptores. Hos autem post tertius chorus, cæteræ artes omnes secundum partes ita dispositæ. Omnes verò ad Deum communi ejus imperio obtemperantes respiciunt. Hic etiam multos cum ipso Deo spectabis, quartum quandam ordinem delectum à cæteris constituentes, non quales erant qui cum fortuna versabantur. Non enim civilibus dignitatibus, non generis præcellentia, non divitiis Deus iste optimos judicare solet, sed eos potius qui honestè vivunt, qui suis in artibus sunt principes, qui ipsius mandatis obsequuntur, quique legitimè artes exercent, illos honoribus evehit, illos cæteris præponit, denique illos sibi perpetuò habet conjunctissimos. Chorum istum, ut autumo, simul ac noveris qualis sit, non solum æmulaberis, sed etiam venerabere. In illo est Socrates, Homerus, Hippocrates, Plato, eorumque admiratores, quos etiam æquè ac Deos colimus, tanquam Præfecti quidam atque Dei Ministri.

nistri. Cæterorum tamen omnium nullus ab eo unquam neglectus est. Non enim præsentium solam curam gerit, verum & cum navigantibus navigat, naufragos etiam non destituit. Aristippus igitur navigans aliquandò, cum, nave fractâ, in Syracusanorum littora ejectus esset, tunc primum bono animo esse cœpit, cum figuram geometricam in arena vidisset; sentiebat enim se ad Græcos & sapientes viros, non ad barbaros, accessisse. Post verò cum in Syracusanorum gymnasium venisset, hosque versus pronuntiâisset, *Quis Oedipum vagantem parvulis, quibus indiget, Recipiet hodie munusculis*: invenit aliquos qui ad se accederent, quique agnito quis esset, omnia quibus egeret protinus impertirent. Cum verò Cyrenen patriam ejus navigaturi quidam sciscitarentur, numquid suis mandaret? *Jubete eos, inquit, eas sibi parare possessiones, quæ cum naufrago enataverint.*

6. Multi verò miseri & in omnibus rebus ad divitias respicientes, in talem rerum statum prolapsi, aurum aut argentum corpori appensum & circumpositum gestantes, cum istis animi etiam iacturam fecerunt. Ac ne id quidem poterunt animadvertere, se ipsos inprimis ex brutis animalibus ea magis amare quæ artibus ornata sunt. Nam & equos bellicos & canes venaticos præ cæteris æstimant, & domesticos suos artes docendos curant, multumque sæpe pecuniæ in eos impendunt,

pendunt, seipfos verò negligunt. Quamquam quid turpius quàm servum nonnunquam drachmarum decem millibus æstimari, ipsum ejus dominum ne unicâ quidem ? quid dicò unicâ ? nemo talem vel gratis in famulitium receperit. Jam tandem se solos nonne dedecorant maximè, qui nullam discunt artem ? cùm enim & bruta animalia in artium exercitiis instituunt, & famulum ignavum ac inertem nullâ re dignum esse ducant, curent autem & prædia & reliquas possessiones, ut, unumquodque quantum fieri potest quàm optimum sit, solos verò seipfos negligant, animam habeant necne ignorantes, planum est vilissimis eos servis esse similes. Proinde tali viro adstans quis meritò utique ipsi dixerit ; O Homo, domus quidem tibi bene habet & mancipia omnia, & equi sanè & canes & prædia & quæcunque possides pulchre disposita sunt, at tui ipsius curam nullam habes. Præclare igitur & Demosthenes & Diogenes ; alter quidem divites indoctos *aureas pecudes* vocitabat ; alter ficis in præruptis locis nascentibus eos comparabat. Ut enim illarum fructibus non homines, sed corvos aut graculos vesci dicebat, sic horum divitum facultates nulli honesto viro esse emolumento, sed ab adulatoribus exhauriri ; qui, si casus ita tulerit, omnibus absumptis, eosdem obviam sibi factos ignotos esse simulantes insalutatos prætereunt. Unde qui fontibus istos similes esse dixit, haud illepidus quidem erat ; Etenim qui

qui de fontibus aquati erant antea, simul aquam habere desiêrint, his, sublatâ veste, immeiunt. Ac rationi consonum est, qui nullâ re aliâ quàm opibus sunt spectabiles, simul atque his privati fuerint, eos statim etiam cæteris, quæ propter istas habuerant, privari. Aliter enim ipsis accidere quî potest? proprium quidem bonum nullum possident, sed perpetuò alienis & à fortuna manantibus efferuntur.

7. Tales scilicet sunt quidam & qui generis nobilitatem venditant, ob eamque multum sibi placentes tollunt cristas. Isti enim priorum bonorum penuriâ ad genus confugiunt, neque adeo intelligunt eam fanè, quâ gloriantur, generis nobilitatem peculiaribus civitatis nummis esse similem, qui apud quos æstimatio posita est valent, apud cæteros adulterini sunt. *Non claritas generis te in altum extulit.* Præclarus certè, ut ait Plato, thesaurus est Parentum virtutes, sed præclarius Stheneli dictum posse opponere, *Nos patribus multum præstare nostris gloriamur*; nam si qua est omnino nobilitatis utilitas, ea est sola certè, quòd domestico exemplo imitandi studium in nobis accendatur. Proinde si multum à progenitorum virtute degeneremus, molestum certè & illis fuerit, si quis defunctis sensus est, dedecus verò nobis ipsis tanto majus, quanto genus est illustrius.

Enim-

Enimvero indocti prorsus obscuro qui sunt genere, hoc ipsum lucrantur, quod permultis, qui & quales sint, haud innotescat. Quibus vero splendidum ac insigne genus haud delitescendi jus concesserit, quid aliud ii quàm manifestius infelices existunt? Ac sanè suo genere indigni etiam magis damnantur; adeo ut si quis stupidus natalium suorum claritatem commemoret, *veniâ minùs dignum malum* suum subjiciat oculis. Non enim peræquè ac plebeios homines, claro etiam genere oriundos æstimamus aut exploramus; sed illos quidem, si vel mediocres quidam sint, generis obscuritati defectûs causam referentes, approbamus; hos verò, si nihil suis majoribus dignum habeant, etiam si cæteris omnibus antecellant, nequaquam admiramur. Proinde si quis sapit, ad artis exercitationem accedat, per quam, si nobilis sit, suo genere non indignus apparebit; ac, si talis non sit, suum ipse genus exornabit; priscum illum imitatus Themistoclem, cui cùm generis obscuritas exprobraretur, *at ego*, inquit, *meis posteris generis princeps ero, meumque à me genus incipiet, tuum verò in te desinet.* Vides nihil prohibere, Scytham Anacharsim & admirationi esse, &, tametii genere barbarus esset, sapientem appellari. Is aliquando, cùm probro objiceret quispiam, quod esset barbarus ac Scytha, *mihi quidem*, inquit, *patria dedecori est, tu vero patriæ.* Pulchre admo-

admodum hominem per se nihili, nec aliâ re quàm patriâ gloriantem increpuit. Nam si rebus animum intendas, non propter civitates, cives gloriâ florere comperies, sed ipsum sanè contrarium, propter viros artibus præstantes eorum patrias fuisse nobilitatas. Quæ enim erat Stagiræ celebritas nisi propter Aristotelem? Quæ Solorum, nisi propter Aratum & Chrysippum? Unde ipsarum etiam Athenarum nomen tam longè pervagatum est? non propter soli fœcunditatem, namque id sterile, sed viros *illic* natos, qui cùm & plurimi & præstantissimi exstitissent, patriam suæ gloriæ fecerunt participem. Disces autem manifestissimè verum id esse, si Hyperbolum & Cleonem expenderis, qui tantum celebritatis ab Athenis consecuti sunt, quantum quis ad suorum malefactorum illustrationem consequi potuerit. *Olim Bœotios vocabant suos*, inquit Pindarus, & idem iterum, *si effugimus suam Bœoticam*, volens totius propè gentis probum ex inscitia & stupiditate ortum per suam Poëticam aboleri.

8. At verò illum Legislatorem Atheniensem jure laudaveris, qui vetuit parentem à filio ali, quem nullam artem edocuisset. Nam cùm omnes artes eo potissimum tempore excolantur, quo formosissima corpora conspiciuntur, multis usu venit, ut corporis formâ celebres facti animi cultum neglexerint,

glexerint, postea serò frustra que deploraverint, di-
 centes, *Utinam forma quæ me perdidit perisset*
malè. Tunc illis etiam illud Solonis in mentem
 venit, qui jubet *spectari imprimis vitæ finem.*
 Deinde & senectutem incusant, cùm se ipsos de-
 beant; & Euripidem laudant dicentem, *Non ex-*
pedire formam parare ultra medium. Itaque sa-
 tius est eos laudare qui adolescentum formam ver-
 nis floribus esse assimilem, oblectationemque mo-
 mentaneam habere iudicârunt; simulque Lesbæ
 illius dictum celebrare, *Qui formosus est tantisper*
est dum videtur, At qui bonus, protinus pulcher
quoque. Soloni etiam eandem proferenti senten-
 tiam accredere. Senectutem tanquam hiemem
 molestam imminere, quæ non calceamentis solum
 & vestitu, sed & comodo domicilio aliisque re-
 bus innumeris indigeat. Adversus hanc, velut
 adversus tempestatem probo gubernatori, mul-
 to antè oportet præparari; miserum enim est
 illud, *rem actam vel stultus intelligit.* Ad quid
 enim dixeris utilem esse formam adolescentis
 nullâ arte excultam? num ad bellum? atqui non
 abs re quis illud in tales jaculetur, *Quin tu gra-*
ta tractas conjugii opera, & illud, Ito domum,
resque tibi convenientes age. Enimvero Nireus
Ad Trojam venit cunctis formosior unus, Ast im-
bellis erat.— Eoque semel duntaxat ejus memi-
 nit Homerus in recensione navium, ut ostenderet,

meâ quidem sententiâ, vel formosissimos homines prorsus esse inutiles, cûm illis nihil adsit eorum quæ ad vitæ usum conducant. Neque verò ad parandas opes, si fortè improbus aliquis id asserere non verebitur, confert pulchritudo. Nam certè liberalis, honestus firmusque quæstus ab arte manare solet; qui autem ex corpore & forma, is turpis est & undiquaque infamis. Debet igitur adolescens veteri præcepto impulsus suam ipsius formam in speculo contemplari: & quidem, si facie erit pulchrâ, operam dare ut talis sit ipsius etiam animus, absurdum existimans formoso in corpore animum deformem habitare. Si verò se viderit turpi esse corporis formâ, tanto impensius animum excolere oportebit, ut illud Homericum possit dicere,

*Est alius quidem formâ inferior vir,
Sed Deus formam verbis supplet; homines ve-
rò ipsum*

*Oblectati aspiciunt: itaque ille securè loquitur
Modestia dulci: eminetque inter congregatos;
Et incedentem eum per urbem, veluti Deum,
suspiciunt.*

Ex his igitur, quæ diximus, omnibus perspicuum est iis qui non prorsus mente carent, neque generis splendore, neque divitiis neque formæ gratiâ.

gratiâ fretum oportere negligere artium studia. Atque hæc quidem sufficiebant ; nec tamen incongruum opinor fuerit illud Diogenis, ut bellum quendam epodum, adjicere. Is cùm apud quendam convivio exciperetur, qui res suas omnes accuratè nitidas & instructas habebat, sui verò ipsius curam prorsus nullam habuerat, screans tanquam exspuiturus, deinde circumspiciens undique, in eorum nihil quæ circum erant, sed in ipsum domûs dominum solum exspuit ; cùmque is indignaretur, causamque cur id faceret rogaret, respondit, se nihil in tota domo tam sordidum ac neglectum videre quàm esset ipse : nam parietes omnes egregiis picturis esse ornatos, pavementum ex tessellis pretiosis concinnatum, Deorum gerens expressas imagines, vasa omnia nitentia & pura, stragulas & lectos perpulchre elaboratos, solum ipsum neglectum & incuratum videri ; omnibus autem morem esse, ut in locum omnium quæ sese offerunt vilissimum exspuant. Noli igitur committere, Adolescens, ut dignus videre in quem exspuatur, etiamsi reliqua omnia pulcherri-
ma tibi adesse videantur. Rarum quippe est ista omnia simul assequi, ut idem pariter & nobilissus, & dives & formosus ; quòd si fortè aliquando convenerint, turpissimum tamen fuerit te *solum* inter omnes tuas facultates conspuendum videri. Agite igitur, O pueri, quotquot meam
audistis

audistis Orationem, ad discendas artes animum
appellite, ne quis unquam seductor impostorque
homo circumventos fraude artes aut inutiles aut
improbas doceat; utpote persuasos quæcunque
studia nihil adferunt utilitatis ad vitam, eas artes
non esse.

F I N I S.

am
que
aut
que
tes